

ஐரோப்பா வரலாறு – 1789 – 1919

நூலாசிரியர்

முனைவர் . பொ. ரமேஷ்

உதவி பேராசிரியர், வரலாறு துறை,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார்பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு

வரலாற்றுத் துறை

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்
(தொலைநெறி தொடர்கல்வி இயக்கம்)
திருநெல்வேலி – தமிழ்நாடு- 627 012.

அலகு	உள்ளடக்கம்	பக்க எண்
I	பிரெஞ்சுப் புரட்சி - காரணங்கள் - போக்கு - விளைவுகள் - நெப்போலியன் போனபார்டே - நெப்போலியன் போர்கள் -கண்ட அமைப்பு - உள்நாட்டுக் கொள்கை - வீழ்ச்சி.	1-33
II	மெட்டர்னிச்சின் சகாப்தம்- வியன்னா காங்கிரஸ் - நான்கு மடங்கு கூட்டணி - ஐரோப்பாவின் இசை நிகழ்ச்சி - ஜூலை 1830 புரட்சி - பிப்ரவரி புரட்சி 1848- நெப்போலியன்	34-53
III	இத்தாலியின் ஒருங்கிணைப்பு - விக்டர் இம்மானுவேல் - கவுண்ட் கேலூர் - மஸ்ஸினி - கரிபால்டி - ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பு - கைசர் வில்லியம் - பிஸ்மார்க் - இரத்தம் மற்றும் இரும்புக் கொள்கை.	54-74
IV	கிழக்கு கேள்விகள் - கிரேக்க சுதந்திரப் போர் - கிரிமியன் போர் - பான் ஸ்லாவிசம் - ருஸ்ஸோ - துருக்கியப் போர் - பெர்லின் காங்கிரஸ்.	75-105
V	ஆயுத அமைதி யுகம் - மும்முனை கூட்டணி மற்றும் மும்முனை கூட்டணி- பால்கன் போர்கள் - முதல் உலகப் போர் - அமெரிக்காமுதல் உலகப் போரில் நுழைதல் - வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம்	106-139

அலகு- I

பிரெஞ்சுப் புரட்சி - காரணங்கள் - போக்கு - விளைவுகள் - நெப்போலியன்
போனபார்டே - நெப்போலியன் போர்கள் -கண்ட அமைப்பு - உள்நாட்டுக்
கொள்கை - வீழ்ச்சி.

நோக்கங்கள் (Objectives):

1. பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் காரணங்கள் நிகழ்வுகள், விளைவுகள் மற்றும் அதன்
அரசியல் மற்றும் சமூக தாக்கங்களை மாணவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.
2. நெப்போலியன் போனபார்டேவின் எழுச்சி போர்கள், கண்ட அமைப்பு,
உள்நாட்டு கொள்கை மற்றும் அவரது வீழ்ச்சியை விரிவாகப் பயின்று மதிப்பீடு
செய்ய வேண்டும்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் காரணங்களும் விளைவுகளும்

காரணங்கள்

- ❖ அதிகாரப் பதவிகளில் இருந்து விலக்கப்படுவதை முதலாளித்துவ வர்க்கம்
வெறுத்தது.
- ❖ விவசாயிகள் சமூகத்தில் தங்கள் தாழ்ந்த இடத்தைப் பற்றி அறிந்திருந்தனர்
மேலும் நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் மீதமுள்ள கூறுகளை ஆதரிக்க
அவர்கள் விருப்பமில்லாமல் இருந்தனர்.
- ❖ தத்துவங்கள் - அறிவுஜீவிகள் - சமூக சீர்திருத்தத்திற்காக வாதிட்டன,
பிரான்சில் பரவலாக வாசிக்கப்பட்டன.
- ❖ அமெரிக்கப் புரட்சிக்கு உதவியது பிரான்ஸை திவால்நிலையின்
விளிம்பிற்குத் தள்ள உதவியது.
- ❖ பிரான்சின் மக்கள் தொகை சமீபத்தில் எண்ணிக்கையில் வெடித்தது,
மேலும் பொருளாதார நெருக்கடிகள் காரணமாக நாட்டின் பெரும்பகுதியில்
பயிர்கள் பாதிக்கப்பட்டது மக்களின் அதிருப்தியை அதிகரித்தது.

❖ தெய்வீகமாக நியமிக்கப்பட்டதாக பரவலாகக் கருதப்படாத பிரெஞ்சு முடியாட்சி, புதிய அரசியல் மற்றும் சமூக அழுத்தங்களுக்கு ஏற்ப மாற முடியவில்லை.

விளைவுகள்

150 ஆண்டுகளுக்கும் மேலான காலத்தில் முதல் முறையாக எஸ்டேட்ஸ் - ஜெனரல் கூட்டப்பட்டது. இது தேசிய அரசியலமைப்பு சபை உருவாவதற்கு வழிவகுத்தது .

மனித உரிமைகள் மற்றும் குடிமகனின் உரிமைகள் பிரகடனத்தை சட்டமன்றம் வெளியிட்டது .

சட்டமன்றம் தேசிய மாநாட்டால் மாற்றப்பட்டது, இது முடியாட்சியை ஒழித்து பிரெஞ்சு குடியரசை நிறுவினது.

புரட்சியின் நிகழ்வுகள் மற்ற ஐரோப்பிய நாடுகளை கவலையடையச் செய்தன, இது பிரான்சுக்கும் ஆஸ்திரியா, பிரஷியா மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுக்கும் இடையே போருக்கு வழிவகுத்தது.

மன்னர் லூயிஸ் XVI மற்றும் அவரது மனைவி மேரி-அன்டோனெட் ஆகியோர் தேசத்துரோகத்திற்காக தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

ஜேக்கபின்கள் தேசிய மாநாட்டின் கட்டுப்பாட்டைக் கைப்பற்றியபோது, அவர்கள் பயங்கரவாத ஆட்சியைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டனர், அதில் புரட்சியின் எதிரிகள் என்று சந்தேகிக்கப்படுபவர்கள் தூக்கிலிடப்பட்டனர்.

பயங்கரவாத ஆட்சியில் இருந்து தப்பிய ஐரோண்டின்கள், இரு அவை சட்டமன்றத்தையும் ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு டைரக்டரியையும் உருவாக்கும் ஒரு அரசியலமைப்பை அங்கீகரித்தனர். டைரக்டரி தங்கள் அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள நெப்போலியன் போனபார்ட்

தலைமையிலான இராணுவத்தை பெரிதும் நம்பியிருந்தது. போனபார்ட் டைரக்டரியை தூக்கியெறிந்து, நெப்போலியன் சகாப்தத்திற்கு வழிவகுத்தார்.

பிரெஞ்சுப் புரட்சி 1787 முதல் 1799 வரை நீடித்த கொந்தளிப்பான காலமாகும். அதன் முதல் உச்சக்கட்டம் 1789 இல் இருந்தது, எனவே இந்த நிகழ்வு பெரும்பாலும் " 1789 புரட்சி" என்று அழைக்கப்படுகிறது, இது 1830 மற்றும் 1848 இல் நடந்த பிரெஞ்சுப் புரட்சிகளிலிருந்து அதை வேறுபடுத்துகிறது . 18 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஐரோப்பா முழுவதும் நிலப்பிரபுத்துவ ஆட்சிகள் பலவீனமடைந்தன அல்லது முற்றிலுமாக மறைந்துவிட்டன. வணிகர்கள், உற்பத்தியாளர்கள் மற்றும் தொழில் வல்லுநர்கள் என பணக்கார சாமானியர்கள் அரசியல் அதிகாரத்தை நாடினர். இந்த புதிய வர்க்கம் பெரும்பாலும் முதலாளித்துவம் என்று அழைக்கப்பட்டது . பிரான்சில் மிக உயர்ந்த அதிகார மட்டங்களிலிருந்து விலக்கப்படுவதை முதலாளித்துவம் பெருகிய முறையில் எதிர்த்தது. அதே நேரத்தில், நிலப்பிரபுத்துவ அமைப்பின் எச்சங்களை ஆதரிக்க விவசாயிகள் குறைவாகவும் குறைவாகவும் விரும்பினர்.

ஐரோப்பாவில் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரங்கள் வயதுவந்தோர் இறப்பு விகிதத்தைக் குறைத்துள்ளன, இது மக்கள்தொகை வெடிப்புக்கு பங்களித்தது. இந்த விரைவான வளர்ச்சி குறிப்பாக பிரான்சில் உணரப்பட்டது, இது 1789 இல் ஐரோப்பாவின் அதிக மக்கள் தொகை கொண்ட நாடாக இருந்தது.

அமெரிக்கப் புரட்சியில் பிரான்சின் பங்கேற்பு பெரும் விலையைச் செலுத்தியது, ஏனெனில் நாடு திவால்நிலையின் விளிம்பில் இருந்தது . இதுவும் 1788 இல் பயிர் தோல்விகளால் அதிகரித்த பிற பொருளாதார சிக்கல்களும் விவசாய வர்க்கத்தை குறிப்பாக கடுமையாகப் பாதித்தன.

17 மற்றும் 18 ஆம் நூற்றாண்டுகளின் அறிவொளிக் கருத்துக்களில் சமூக சீர்திருத்தத்திற்கான வாதங்கள் அடங்கும். தத்துவஞானிகள் - இந்த வாதங்களை எழுத்துக்களால் ஊக்கப்படுத்திய அறிவுஜீவிகள் - மான்டெஸ்கியூ , வால்டேர் மற்றும் ஜீன்-ஜாக் ரூசோ ஆகியோர் அடங்குவர் . அவர்களின் கருத்துக்கள் பிரான்சின் படித்த வகுப்புகளிடையே பரவின. மன்னர்களின் தெய்வீக உரிமையை நிராகரிப்பது ஒரு அறிவொளி யோசனை . கடவுளால் நியமிக்கப்பட்ட பிரெஞ்சு மன்னர்களை இனி கருத்தில் கொள்ளாமல், மக்கள் அவர்களை விமர்சிக்க அதிக வாய்ப்புள்ளது. பலவீனமான மற்றும் திறமையற்ற ஆட்சியாளரான லூயிஸ் XVI மற்றும் அவரது மனைவி மேரி-அன்டோனெட் ஆகியோர் உச்சகட்ட ஆடம்பரத்தில் வாழ்ந்தனர், இது பிரான்சில் உள்ள பெரும்பாலானவர்களின் வாழ்க்கைக்கு முற்றிலும் மாறுபட்டது.

1787 ஆம் ஆண்டில், நிதித்துறையின் கட்டுப்பாட்டு ஜெனரல் சார்லஸ்-அலெக்ஸாண்ட்ரே டி கலோன், நிதி சீர்திருத்தங்களை முன்மொழிய குறிப்பிடத்தக்க குடிமக்களின் கூட்டத்தை ஏற்பாடு செய்தார். சலுகை பெற்ற வகுப்புகள் மீதான வரியை அதிகரிப்பதன் மூலம் பிரான்சின் பட்ஜெட் பற்றாக்குறையை நீக்க அவர் நம்பினார். சீர்திருத்தங்களுக்குப் பொறுப்பேற்க சட்டமன்றம் விரும்பவில்லை, அதற்கு பதிலாக எஸ்டேட்ஸ் - ஜெனரலை அழைப்பதை பரிந்துரைத்தது . இந்த பிரதிநிதி சபையில் சமூகத்தின் மூன்று "எஸ்டேட்டுகள்" அடங்கும்: மதகுருமார்கள் (முதல் எஸ்டேட்), பிரபுக்கள் (இரண்டாம் எஸ்டேட்) மற்றும் பெரும்பான்மையான மக்களை பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் மூன்றாம் எஸ்டேட். எஸ்டேட்ஸ்-ஜெனரல் 1614 முதல் கூடவில்லை.

1788 ஆம் ஆண்டில் மக்களிடையே அமைதியின்மை ஏற்பட்டது, மேலும் லூயிஸ் XVI எஸ்டேட்ஸ்-ஜெனரலைக் கூட்டுவதாக உறுதியளிக்க வேண்டியிருந்தது. பத்திரிகைகள் மீதான கட்டுப்பாடுகளையும் அவர் தளர்த்தினார், மேலும் மாநிலத்தின் மறுகட்டமைப்பிற்காக வாதிடும் துண்டுப்பிரசுரங்கள் பரப்பப்பட்டன.

மே 5, 1789 அன்று வெர்சாய்ஸில் எஸ்டேட்ஸ்-ஜெனரல் கூடி, உடனடியாக ஒரு முட்டுக்கட்டைக்குள் சிக்கினார், அது தலைமை வாரியாக வாக்களிக்க வேண்டுமா (இதன் மூலம் மூன்றாம் எஸ்டேட்டுக்கு சாதகமாக இருக்கும்) அல்லது எஸ்டேட் வாரியாக வாக்களிக்க வேண்டுமா (இதில் இரண்டு சலுகை பெற்ற உத்தரவுகள் மூன்றாவது ஆணைகளை விட அதிகமாக இருக்கலாம்) என்பதில் உடன்படவில்லை. ஜூன் 17 அன்று இந்தப் பிரச்சினை தொடர்பான போராட்டம் மூன்றாம் எஸ்டேட்டின் பிரதிநிதிகளை தங்களை தேசிய சட்டமன்றமாக அறிவிக்கவும், தேவைப்பட்டால், மற்ற இரண்டு உத்தரவுகள் இல்லாமல் தொடரவும் அச்சுறுத்தியது. சில மதகுருமார்கள் அவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். ஜூன் 20 அன்று அரசு அதிகாரிகள் அவர்களை வழக்கமான கூட்ட மண்டபத்திலிருந்து வெளியே பூட்டினர், எனவே அவர்கள் அதற்கு பதிலாக மன்னரின் உட்புற டென்னிஸ் மைதானத்தை ஆக்கிரமித்து, பிரான்சுக்கு ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை வழங்கும் வரை கலைந்து செல்ல மாட்டோம் என்று சபதம் செய்தனர் - இது டென்னிஸ் கோர்ட் சத்தியம் என்று அழைக்கப்படும் ஒப்பந்தம் . மன்னர் விட்டுக்கொடுத்து, பிரபுக்கள் மற்றும் மீதமுள்ள மதகுருமார்களை தேசிய அரசியலமைப்பு சபை என்ற அதிகாரப்பூர்வ பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்ட சபையில் சேர ஊக்குவித்தார். இருப்பினும், அதே நேரத்தில், அதைக் கலைக்க அவர் துருப்புக்களைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினார்.

உணவுப் பற்றாக்குறை நிலவிய நேரத்தில் நடந்த அனைத்து அரசியல் சூழ்ச்சிகளும் மக்களை கோபப்படுத்தின. பிரபுத்துவம் மற்றும் மன்னர் மூன்றாம் எஸ்டேட்டைக் கவிழ்க்கத் திட்டமிட்டுள்ளதாக வதந்திகள் பரவின. பாரிஸைச் சுற்றி துருப்புக்கள் குவிந்தது தலைநகரில் கிளர்ச்சியைத் தூண்டியது. ஜூலை 14 அன்று பாரிசியர்கள் கூட்டம் பாஸ்டில் சிறையைக் கைப்பற்றியது , இது அவர்களுக்கு அரசு கொடுங்கோன்மையைக் குறிக்கும் சிறைச்சாலையாகும்.

ஆகஸ்ட் 26 அன்று தேசிய அரசியலமைப்பு சபை மனிதன் மற்றும் குடிமகனின் உரிமைகள் பிரகடனத்தை அறிமுகப்படுத்தியது . இந்த ஆவணம் அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடனத்துடன் பண்புகளைப் பகிர்ந்து கொண்டது மற்றும் சுதந்திரம், சமத்துவம், சொத்துரிமை மீறல் தன்மை மற்றும் ஒடுக்குமுறையை எதிர்க்கும் உரிமை பற்றிய அறிவொளி கருத்துக்களை உள்ளடக்கியது. மன்னர் அதை அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார், மேலும் மற்றொரு பாரிசியன் கூட்டம் வெர்சாய்ஸுக்கு அணிவகுத்துச் சென்றது, அங்கு அது அரசு குடும்பத்தைக் கைப்பற்றி அவர்களை மீண்டும் பாரிஸுக்குக் கொண்டு வந்தது.

தேசிய அரசியலமைப்பு சபை பிரெஞ்சு ஆண்களிடையே குடிமை சமத்துவத்தை நிறுவியது மற்றும் வயது வந்த ஆண் மக்கள்தொகையில் பாதிக்கும் மேற்பட்டவர்களை வாக்களிக்க தகுதியுடையவர்களாக மாற்றியது. சபை விரிவான நிர்வாக சீர்திருத்தங்களையும் செய்தது, பொதுக் கடனை அடைக்க ரோமன் கத்தோலிக்க திருச்சபையின் நிலங்களை தேசியமயமாக்கியது, மேலும் திருச்சபையை மறுசீரமைக்க முயற்சித்தது, மதகுருமார்களின் சிவில் அரசியலமைப்பை இயற்றியது , இது போப்பால் நிராகரிக்கப்பட்டது.

தேசிய அரசியலமைப்பு சபை, சட்டமன்ற மற்றும் நிர்வாக அதிகாரங்களை மன்னருக்கும் சட்டமன்றத்திற்கும் இடையில் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு ஆட்சியை உருவாக்க முயன்றது. லூயிஸ் XVI சட்டமன்றத்துடன் இணைந்து பணியாற்ற

விரும்பவில்லை, நாட்டை விட்டு வெளியேற முயன்றார், ஆனால் பிடிபட்டு பாரிஸுக்கு மீண்டும் கொண்டு வரப்பட்டார்.

பிரான்சில் நடந்த நிகழ்வுகள் குறித்து பல ஐரோப்பியத் தலைவர்கள் கவலை கொண்டனர். புரட்சிகரக் கொள்கைகள் தங்கள் நாடுகளுக்குப் பரவுவதை அவர்கள் விரும்பவில்லை. பிரான்சில், புரட்சியின் கொள்கைகளைப் பரப்ப ஆர்வமுள்ள தீவிரவாதிகளும், போர் தனது அதிகாரத்தை வலுப்படுத்தும் அல்லது வெளிநாட்டுப் படைகள் தன்னை மீட்க அனுமதிக்கும் என்று நம்பிய மன்னரும் ஒரு ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையை ஆதரித்தனர். ஏப்ரல் 20, 1792 அன்று பிரான்ஸ் ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிராகப் போரை அறிவித்தது. பிரஷ்யாவும் கிரேட் பிரிட்டனும் விரைவில் பிரான்சுக்கு எதிராக ஆஸ்திரியாவுடன் இணைந்தன. இதற்கிடையில், புரட்சியாளர்கள் அரசு குடும்பம் வசித்து வந்த டியூலரீஸ் அரண்மனையை ஆக்கிரமித்து , அவர்களை சிறையில் அடைத்தனர்.

செப்டம்பர் 20, 1792 அன்று, தேசிய மாநாடு என்ற புதிய சட்டமன்றம் கூடியது. மறுநாள் அது முடியாட்சியை ஒழித்து பிரான்ஸ் குடியரசை நிறுவினது. ஜனவரி 21, 1793 அன்று தேசத்துரோகத்திற்காக லூயிஸ் XVI தூக்கிலிடப்பட்டார். ஒன்பது மாதங்களுக்குப் பிறகு மேரி-ஆன்டோனெட்டும் கில்லட்டின் மூலம் தூக்கிலிடப்பட்டார்.

பிரான்சில் ஒரு முதலாளித்துவ குடியரசை அமைக்க விரும்பிய ஐரோண்டின்களுக்கும் , அரசியல் மற்றும் பொருளாதார அதிகாரத்தில் கீழ் வகுப்பினருக்கு அதிக பங்கை வழங்க விரும்பிய மொன்டாக்னார்டுகளுக்கும் இடையில் தேசிய மாநாடு பிரிக்கப்பட்டது . ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா மற்றும் கிரேட் பிரிட்டனுடனான பிரான்சின் போரில் ஏற்பட்ட பின்னடைவுகளால் மொன்டாக்னார்டுகள்

பலப்படுத்தப்பட்டனர், மேலும் (இராணுவ இழப்புகளுக்குக் குற்றம் சாட்டப்பட்ட) ஜிரோண்டின்கள் தேசிய மாநாட்டில் இருந்து விரட்டப்பட்டனர்.

மொன்டாக்னார்டுகள் பணக்காரர்களுக்கு வரி விதித்தனர், ஏழைகளுக்கும் ஊனமுற்றோருக்கும் தேசிய உதவிகளை வழங்கினர், பிரான்சிலிருந்து குடிபெயர்ந்த எவரின் சொத்துக்களையும் பறிமுதல் செய்து விற்றனர். அவர்கள் ஜேக்கபின் கிளப் என்ற தீவிர அரசியல் அமைப்பிலும் இணைந்திருந்தனர் . ராஜாவின் மரணதண்டனையை எதிர்த்த மற்றும் அவர்களின் செல்வத்தை மறுபகிர்வு செய்வதில் உடன்படாத எவரையும் ஜேக்கபின்கள் எதிரிகளாக ஆக்கினர். அவர்களின் பொருளாதார மறுசீரமைப்புகளுக்கு எதிரான எதிர்ப்பிற்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஜேக்கபின்கள் செப்டம்பர் 1793 முதல் ஜூலை 1794 வரை பயங்கரவாத ஆட்சியை நிறுவினர் . மாக்சிமிலியன் ரோபஸ்பியரை அதன் தலைவர்களில் ஒருவராக உள்ளடக்கிய பொது பாதுகாப்பு குழு , அரசாங்கத்தின் மீது சர்வாதிகார கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது. ஒரு சில மாதங்களில், புரட்சியின் எதிரிகள் என்று கூறப்படும் 17,000 பேர் தூக்கிலிடப்பட்டனர், பெரும்பாலும் விசாரணை இல்லாமல், மேலும் 10,000 பேர் சிறையில் இறந்திருக்கலாம்.

இந்தப் புரட்சி பிரெஞ்சு தேசியவாதத்தை விழிப்படையச் செய்தது, இறுதியில் புரட்சிகர அரசாங்கம் ஒரு மில்லியனுக்கும் அதிகமான வீரர்களைக் கொண்ட ஒரு இராணுவத்தை திரட்ட முடிந்தது, இது ஜூன் 1794 இல் நடந்த ஃப்ரூரஸ் போரில் ஆஸ்திரிய தலைமையிலான படைகளுக்கு எதிராக ஒரு தீர்க்கமான வெற்றியைப் பெற அனுமதித்தது . அந்த நேரத்தில் பிரெஞ்சு மக்கள் பயங்கரவாத ஆட்சியால் சோர்வடையத் தொடங்கினர். ரோபஸ்பியர் இரத்தக்களரியை நிறுத்துவதற்கான எந்த அறிகுறிகளையும் காட்டாதபோது,

மீதமுள்ள தேசிய மாநாட்டு உறுப்பினர்கள் தங்கள் கைகளில் விஷயங்களை எடுத்துக் கொண்டனர். ஜூலை 28 அன்று ரோபஸ்பியர் கைது செய்யப்பட்டு கில்லட்டினுக்கு அனுப்பப்பட்டார். மேலும் மிதவாதத் தலைவர்கள் பிரான்சை ஆளத் தொடங்கினர். தேசிய மாநாடு மற்றொரு அரசியலமைப்பை எழுதி பின்னர் கலைக்கப்பட்டது.

தேசிய மாநாடு அங்கீகரித்த அரசியலமைப்பு, ஐந்து உறுப்பினர்களைக் கொண்ட ஒரு டைரக்டரிக்குச் சொந்தமான நிர்வாக அதிகாரத்தையும், ஒரு சட்டமன்றத்தின் இரண்டு அறைகளில் சட்டமன்ற அதிகாரத்தையும் கொண்ட ஒரு முதலாளித்துவ குடியரசை நிறுவியது. இருப்பினும், நாடு முழுவதும் அமைதியின்மை இன்னும் பரவியது, மேலும் டைரக்டரியால் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டைப் பராமரிக்க முடியவில்லை. நவம்பர் 9, 1799 அன்று, பிரான்சின் படைகளின் தளபதியாக இருந்த இராணுவத் தலைவர் நெப்போலியன் போனபார்டே , ஒரு ஆட்சிக் கவிழ்ப்பை ஏற்பாடு செய்து, டைரக்டரியை ஒழித்து, தன்னை பிரான்சின் முதல் தூதர் அல்லது தலைவராக நியமித்துக் கொண்டார்.

பிரான்சின் நிதித்துறை கட்டுப்பாட்டு ஜெனரலான சார்லஸ்-அலெக்ஸாண்ட்ரே டி கலோன் , நாட்டின் பட்ஜெட் பற்றாக்குறையைப் பற்றி விவாதிக்க பிரபுக்கள் மற்றும் முதலாளித்துவ வர்க்க பிரதிநிதிகளை ஒன்று திரட்டுகிறார். சலுகை பெற்ற வகுப்புகளுக்கு வரி விதிக்க கலோன் பரிந்துரைக்கிறார், ஆனால் அந்த சீர்திருத்தத்திற்கு பொறுப்பேற்க சட்டமன்றம் மறுக்கிறது. அதற்கு பதிலாக, 1614 முதல் கூடாத எஸ்டேட்ஸ்-ஜெனரலைக் கூட்ட சட்டமன்றம் பரிந்துரைக்கிறது.

மே 5, 1789

முதல் எஸ்டேட் (மதகுருமார்கள்), இரண்டாம் எஸ்டேட் (பிரபுக்கள்) மற்றும் மூன்றாம் எஸ்டேட் (கீழ் வகுப்பினர்) ஆகியவற்றின் பிரதிநிதிகளைக்

கொண்ட எஸ்டேட்ஸ்-ஜெனரல், வெர்சாய்ஸில் கூடுகிறது. தலை வாரியாக எண்ணுவதா அல்லது ஒவ்வொரு எஸ்டேட்டிற்கும் சமமான வாக்குகளை வழங்குவதா என்ற பிரச்சினையில் அவர்கள் உடனடியாகப் பிரிக்கப்படுகிறார்கள்.

ஜூன் 17, 1789

எஸ்டேட்ஸ்-ஜெனரலில் வாக்குகள் தொடர்பான தகராறு, மூன்றாம் எஸ்டேட்டின் பிரதிநிதிகள் தங்களை தேசிய சட்டமன்றமாக அறிவிக்க வழிவகுக்கிறது. மதகுருமார்களின் சில உறுப்பினர்களுடன் சேர்ந்து, அவர்கள் மற்ற இரண்டு எஸ்டேட்களையும் இல்லாமல் தொடர அச்சுறுத்துகிறார்கள்.

அரசு அதிகாரிகள் தேசிய சட்டமன்றத்தை தங்கள் வழக்கமான கூட்ட மண்டபத்திலிருந்து பூட்டி வைக்கின்றனர்; சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் மன்னரின் உட்புற டென்னிஸ் மைதானத்தை ஆக்கிரமித்துள்ளனர். பிரான்சுக்கு ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை வழங்கும் வரை கலைந்து செல்ல மாட்டோம் என்று உறுதியளித்து, டென்னிஸ் மைதான உறுதிமொழி என்று அழைக்கப்படும் ஒன்றை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்கிறார்கள்.

ஜூலை 9, 1789

மன்னர் பதினாறாம் லூயிஸ் மனம் வருந்தி, மற்ற இரண்டு எஸ்டேட்களையும் தேசிய அரசியலமைப்பு சபை என்ற அதிகாரப்பூர்வ பட்டத்தை எடுக்கும் சபையில் சேருமாறு வலியுறுத்துகிறார். இருப்பினும், மன்னர் உடலை கலைக்கும் நோக்கத்துடன் படைகளைச் சேகரிக்கத் தொடங்குகிறார்.

ஜூலை 1789 ஆம் ஆண்டு பெரும் பயத்தின் மத்தியில், பிரபுக்கள் மூன்றாம் எஸ்டேட்டை தூக்கியெறியும் சாத்தியக்கூறு குறித்து பாரிசியர்கள் பீதியடைந்தபோது, ஒரு பெரிய கூட்டம் பாஸ்டில் சிறைச்சாலையைக் கைப்பற்றியது, இது அரசு கொடுங்கோன்மையின் அடையாளமாகும்.

ஆகஸ்ட் 26-அக்டோபர் 6, 1789

தேசிய அரசியலமைப்பு சபை, மனிதன் மற்றும் குடிமகனின் உரிமைகள் பிரகடனத்தை அறிமுகப்படுத்துகிறது, இது அறிவொளி தாக்கங்களை சுதந்திரப் பிரகடனத்துடன் பகிர்ந்து கொள்ளும் ஒரு ஆவணமாகும் . மன்னர் அதை அனுமதிக்க மறுக்கிறார், இதன் விளைவாக பாரிசியர்கள் வெர்சாய்ஸுக்கு அணிவகுத்துச் சென்று அரச குடும்பத்தை பாரிஸுக்குத் திரும்ப கட்டாயப்படுத்தினர்.

ஏப்ரல் 20, 1792

பிரான்ஸ் ஆஸ்திரியா மீது போரை அறிவிக்கிறது. அடுத்த ஏழு ஆண்டுகளுக்கு, பிரான்சுக்கும் பல்வேறு ஐரோப்பிய சக்திகளுக்கும் இடையே பிரெஞ்சு புரட்சிகரப் போர்கள் என்று அழைக்கப்படும் விரோதப் போக்கு தொடர்கிறது.

செப்டம்பர் 20-21, 1792

தேசிய மாநாடு என்ற புதிய சட்டமன்றம் கூடி, முடியாட்சியை ஒழித்து, ஒரு குடியரசை நிறுவுகிறது.

ஜனவரி 21, 1793

மாநாட்டால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட லூயிஸ் XVI, தேசத்துரோகத்திற்காக தூக்கிலிடப்பட்டார்.

அக்டோபர் 16 1793

பயங்கரவாத ஆட்சிக் காலத்தில் , அரசாங்கத்தின் தீவிரவாதக் கூறுகள் தாங்கள் எதிரிகளாகக் கருதுபவர்களுக்கு எதிராக கடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுக்கும் காலகட்டத்தில், மேரி-ஆன்டோனெட் கில்லட்டின் மூலம்

தூக்கிலிடப்படுகிறார்.

பயங்கரவாத

ஆட்சியை மாக்சிமிலியன்

ரோபஸ்பியர் மேற்பார்வையிடுகிறார் .

ஜூலை 27-28- 1794

தேசிய மாநாட்டில் ரோபஸ்பியர் தூக்கிலிடப்படுகிறார். பயங்கரவாத ஆட்சியின் முடிவைக் குறிக்கும் வகையில் மறுநாள் அவர் தூக்கிலிடப்படுகிறார். விரைவில், தேசிய மாநாடு கலைக்கப்படுகிறது, இது ஐந்து பேர் கொண்ட ஒரு டைரக்டரி மற்றும் இரு அவை சட்டமன்றத்தைக் கொண்ட அரசாங்கத்திற்கு வழிவகுக்கிறது.

நவம்பர் 9- 1799

இராணுவத் தலைவர் நெப்போலியன் போனபார்டே டைரக்டரியைத் தூக்கியெறிந்து, தன்னை பிரான்சின் முதல் தூதராக அல்லது தலைவராக அறிவித்துக் கொள்கிறார். பின்னர் அவர் பேரரசராக அறிவிக்கப்படுகிறார்.

நெப்போலியன் போர்கள் -கண்ட அமைப்பு - உள்நாட்டுக் கொள்கை - வீழ்ச்சி.

நெப்போலியன் போர்கள்

நெப்போலியன் போர்கள் என்பது 1799 முதல் 1815 வரையிலான காலத்தில் நெப்போலியன் போனபார்ட் தலைமையில் நடக்கப்பட்ட யுத்தங்களாகும். இவரது யுத்தங்கள் முக்கியமாக ஐரோப்பிய நாடுகள் (பிரிட்டன், ஆஸ்திரியா, பRussia, பிரஷ்யா, ஸ்பெயின் போன்றவை) மற்றும் பிரான்ஸுக்குள் நடந்தன.

- முக்கிய போர்கள்:

- அஸ்டர் லிட்ஸ் போர் (1805) - நெப்போலியன் வெற்றிபெற்றார்.
- டிராஃபல்கார் கடல் போர் (1805) - பிரிட்டிஷ் கடற்படை வென்றது.
- ஜெனா போர் (1806) - பிரஷ்யா தோற்றது.

- ரஷ்யா யுத்தம் (1812) – நெப்போலியனுக்கு பெரிய தோல்வி.
- வாட்டர்லூ போர் (1815) – நெப்போலியனின் இறுதி தோல்வி.

கண்ட அமைப்பு (Continental System):

நெப்போலியன் பிரிட்டனின் பொருளாதாரத்தை முடக்க, 1806-ல் 'கண்ட அமைப்பு' (Continental Blockade) என்ற பொருளாதாரத் தடையை அமல்படுத்தினார்.

- பிரான்ஸ் கட்டுப்பாட்டிலுள்ள ஐரோப்பிய நாடுகள், பிரிட்டனுடன் வாணிபம் செய்யக்கூடாது என்று அறிவித்தார்.
- இது பிரிட்டனுக்கு பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தவில்லை, ஆனால் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கே பொருளாதார சிரமத்தை ஏற்படுத்தியது.
- இதன் காரணமாக நெப்போலியனுக்கு எதிராக சக நாட்டு மக்கள் வெறுப்பு வளர்ந்தது.

உள்நாட்டுக் கொள்கை:

நெப்போலியன் ஒரு சக்திவாய்ந்த நிர்வாகி மற்றும் சீர்திருத்தவாதியாக இருந்தார்.

- **நெப்போலியன் சட்டமூலம் (Napoleonic Code):**
 - 1804-ல் அறிமுகம்; இது உரிமைகள், சொத்துரிமை, சமத்துவம், குடும்ப சட்டம் போன்றவற்றை உள்ளடக்கியது.
- **வழக்கு நீதிமுறை மற்றும் நிர்வாகம்:**
 - மத்தியகோட்டாட்சியை நிறுவினார்.
 - திறமையானவர்களுக்கு பதவிகள் வழங்கினார்.
- **மத கொள்கை:**
 - கத்தோலிக்க மதத்துடன் சமாதான ஒப்பந்தம் செய்தார் (Concordat of 1801).

- **கல்வி:**

- உயர்கல்வி மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வி மேம்பாட்டில் கவனம் செலுத்தினார்.

வீழ்ச்சி

நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு பின்வரும் காரணங்கள் உள்ளன:

1. **ரஷ்யா படையெடுப்பில் தோல்வி (1812):**

- குளிக்காலத்தில் ரஷ்யா சென்றதால் அவருடைய படை பெரிதும் அழிந்தது.

2. **ஐரோப்பிய நாடுகளின் கூட்டுப்போர்:**

- பல நாடுகள் இணைந்து நெப்போலியனை எதிர்த்தன.

3. **பிரிட்டனின் கடல் ஆதிக்கம்:**

- பிரிட்டன் கடல் வழியாக வலுவாக இருந்தது; நெப்போலியன் அதைத் தகர்க்க முடியவில்லை.

4. **வாட்டர்லூ போர் (1815):**

- நெப்போலியன் முடிவாக இந்தப் போரில் தோற்றார்.
- இதற்குப் பிறகு இவர் அல்பா தீவு மற்றும் பின்னர் செயின்ட் ஹெலெனா தீவில் நெருப்பானமாக அனுப்பப்பட்டார்.

முடிவு:

நெப்போலியன் ஒரு தலைசிறந்த இராணுவத் தளபதி, நிர்வாகி, சீர்திருத்தவாதி என்பதுடன், அவருடைய 01 க்கா ஆசை, அகந்தை மற்றும் நெறிமுறை தவறுகள் அவரது வீழ்ச்சிக்கு காரணமாகின. அவருடைய ஆட்சி, ஐரோப்பிய வரலாற்றில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் குழந்தை’ என்று அழைக்கப்படும் நெப்போலியன் போனபார்ட் மத்திய தரைக் கடலிலுள்ள காசுடிகா தீவில் பிறந்தார். இளமையிலேயே பேராற்றல் பெற்று விளங்கினார். துணிவு, தன்னம்பிக்கை, கற்பனைத்திறன், ஆற்றல் ஆண்மை, விரிந்த பொது நலன் ஆகியவற்றின் மொத்த உருவமாக விளங்கினார். பிரெஞ்சுப்

புரட்சியில் அதிக சுறுசுறுப்பாலும் ஐரோப்பாவில் தனது எதிரிகளை எல்லாம் முறியடித்தார். ஐரோப்பாவையே ஆட்டிப்படைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவராக விளங்கினார். ஆனால் இறுதியில் புரட்சிக் கருத்துக்களைப் புறக்கணித்தாலும் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த தேவையற்ற போர்களில்

நெப்போலியன் எழுச்சி (வெற்றிகள்)

1. நெப்போலியன் வாழ்க்கைக் குறிப்பு:

மத்தியதரைக் கடலிலுள்ள கார்சிகா தீவின் தலைநகரான அஜாசியோவில் ஒரு சாதாரண நடுத்தரக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கார்லோ போனபார்ட், லஷியா ரமோலினி (ஊயசடழ டியெயிசவநஇ டுயவவைஉயை சுயஅழடனெ) என்பவர்களுக்கு மொத்தம் பிறந்த பதிமூன்று குழந்தைகளில் இரண்டாவது மகனாக 1769, ஆகஸ்ட் 15-ம் தேதி பிறந்தார். நெப்போலியன், அப்போது காசீ ிகாத்தீவு பிரெஞ்சு ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. நெப்போலியன் தனது ஆறாவது வயதில் காசீ ிகாவிலுள்ள ஆரம்பப்பள்ளி ஒன்றில் படிப்பைத் தொடங்கினார். அப்போதிருந்தே நெப்போலியனிடம் துணிச்சலும், அஞ்சாமையும் வளர்ந்து வந்தன. நெப்போலியன் பத்து வயது ஆன போது கார்சிகாவிலிருந்த பிரெஞ்சு ஆளுநர் 'மார்போ' (ஆயசடிழற) என்பவரின் பரிந்துரையில் பேரில் பாரிசுக்கு அருகிலுள்ள 'பிரைன்' என்ற இடத்திலுள்ள ராணுவப்பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டார். அங்கு படிக்கும்போது பல வரலாற்று நூல்களைப் படித்தார். எல்லாப் பாடங்களிலும் முதன்மையாகத் தேறினார். அப்போதிருந்தே ராணுவத்துறையின் மூலம் புகழ்பெற விரும்பினார் நெப்போலியன். 1779 முதல் 1784 வரை பிரைனில் ஐந்தாண்டுப் பயிற்சியை முடித்த நெப்போலியன் இறுதித் தேர்வில் முதன்மையாகத் தேறினார். எனவே பரிசிலுள்ள ராணுவக் கல்லூரியில் ஓராண்டு கால மேற்படிப்பிற்காக அனுப்பப்பட்டார். 1785-ல் அதிலும் முதனன் மையாகத் தேறினார். 1785, அக்.28-ம் தேதி நெப்போலியன் வாலனஸ் ' (ஏயடநஉந) நகரிலுள்ள பீரங்கிப் படையின் உதவி அதிகாரியாக அவரது 16-வது வயதில் நியமிக்கப்பட்டார். அப்போது மன்னராட்சிக்கு எதிராக பிரான்ஸ் முழுவதிலும் கலவரம் மூண்டிருந்தது. 'ஆக்சோன்' என்ற இடத்திற்கு கிளர்ச்சியை வெற்றிகரமாக அடக்கிய நெப்போலியன் பதவி உயர்வு பெற்று பிரான்ஸ் நாட்டின் துணைத் தளபதியானார்.

2. டூலன்

பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் போது 1793-ல் அரசர் 16-ம் லூயி கொலை செய்யப்பட்டார். எனவே அரசரது ஆதரவாளர்கள் நாடெங்கிலும் கிளர்ச்சி செய்தனர். பல நகரங்களில் அரச ஆதரவாளர்கள் புரட்சி அரசுக்கு எதிராகப் போரில் குதித்தனர். அதில் ஒரு நகரம் தான் டூலன். இது மத்திய தரைக் கடலிலுள்ள முக்கிய பிரெஞ்சுத் துறைமுகமாகும். பிரெஞ்சுக்கடற்படைத் தளமாகவும் செயல்பட்டது. ஒரு பெரிய ஆயுதக்கிடங்கும் இங்கு இருந்தது. இந்த நகரைத்தான் அங்கிருந்த அரச ஆதரவாளர்கள் ஆங்கில-ஸ்பானியக் கூட்டு ப்படையிடம் ஒப்படைத்துவிட்டார்கள். இந்த நகரத்தை மீட்கும் பொறுப்பை நெப்போலியனிடம் ஒப்படைத்தது புரட்சி அரசு. அங்கு அவர் பீரங்கிப் படைத் தளபதியாக

நியமிக்கப்பட்டார். தனது தந்திரமான போர் நுணுக்க முறையால் ஒரே இரவில் டூலனை மீட்டார். டூலனில் நெப்போலியன் வலிமை வாய்ந்த ஆங்கிலப்படையை வென்றார். இந்த வெற்றி அவரது எதிராக லால் பல வெற்றிகளுக்கும், புகழுக்கும் முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தது. நெப்போலியனுக்குப் பாராட்டுகள் குவிந்தன. பாரிசில் டூலன் வெற்றிவிழா நடத்தப்பட்டது. நெப்போலியன் புகழ் நாடெங்கும் பரவியது. மக்களும் நெப்போலியனை மனமாற வாழ்த்தினர் வரவேற்றனர். 1794-மார்ச் மாதம் இத்தாலியில் பரீங்கிப்படைத் தளபதியாக (டிசபையனையே பநநெசயட்) நியமிக்கப்பட்டார். 1795 அக்டோபர் 4-ம் தேதி புரட்சியாளர்களால் இயற்றப்பட்ட புதிய அரசியலமைப்பிற்கு எதிராகப் பாரிசில் கலவரம் ஏற்பட்டது. இதனை அடக்கும் பொறுப்பும் நெப்போலியனிடமே தரப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சியில் நெப்போலியனுக்கு எதிரி பிரெஞ்சு மக்களே! போர்களும் பாரிசு. எனினும் கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்பை திறமையுடன் நிறைவேற்றினார். கலவரம் ஒடுக்கப்பட்டது. அரசியலமைப்பு நிலை நாட்டப்பட்டது. இந்த நிகழ்ச்சியும் நெப்போலியனின் எழுச்சிக்கு முக்கியக் காணமானது. அப்போது பிரான்சில் ஆட்சிபுரிந்த தேசியப்பேரவை நெப்போலியனைப் பாராட்டியது. பதவி உயர்வு அளித்தது. ஆம், 25 வயதே நிரம்பிய நெப்போலியன் பிரெஞ்சுப் படைகளின் தலைமைத் தளபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். திருமணம்: தன்னைவிட ஆறுவயது அதிகமான இரண்டு பிள்ளைகட்குத் தாயான ஜோசபைன் என்ற கணவனை இழந்த மங்கையிடம் மனதைப் பறிகொடுத்தார் நெப்போலியன். இப்படி பறிகொடுக்கக் காரணம் ஜோசபைனின் பேரழகே! 1796, மார்ச் 6-ம் தேதி இவர்களின் திருமணம் எவ்விதச் சமயச் சடங்குகளுமின்றி எளிய முறையில் நடைபெற்றது.

3. நெப்போலியனின் முதல் இத்தாலியப் படையெடுப்பு:

1796 16-ம் லூயியின் படுகொலையின் விளைவாகப் பிரான்சுக்கு எதிராக இங்கிலாந்து முதல் கூட்டணியை அமைத்திருந்தது. அதில் சேர்ந்திருந்த நாடுகள் ஆஸ்திரியா, பிரயா, ஸ்பெயின், ஹாலந்து, சார்ஹியா ஆகியவையாகும். அப்போது பிரான்ஸ் நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பு 'டைரக்டரி' என்ற ஐந்து பேர் அடங்கிய குழுவிடம் இருந்தது. குழுவிருந்தவர்கள் பேராஸ் கான்ட், லெட்டர்னர், ரீபெல், லிபாக்ஸ் (டியசசநளஇ ஊயசழெவஇ டுநவழரசநெரசஇ சுநடிநட்டஇ டுநியரஒ) ஆகியோர் ஆவர். இவர்கள் திறமையற்றவர்கள். இவர்களது ஆட்சியில் லஞ்ச ஊழல் மலிந்து காணப்பட்டது. அனால் மக்களிடையே அதிருப்தி நிலவியிருந்த இந்த நிலையில் கூட அவர்கள் தங்கள் போர்த்திட்டங்களைக் கைவிடவில்லை. கூட்டணியிலிருந்த பிரஷ்யாதோற்கடிக்கப்பட்டதால் அது பிரான்சுடன் 'பாசல்' உடன்படிக்கை (வுசநயவல் ழக 42 டியளநட்) செய்து கொண்டது. ஆஸ்திரியா, இங்கிலாந்து, சார்ஹியா ஆகிய நாடுகள் மட்டும் தொடர்ந்து போரிட்டுக் கொண்டிருந்தன. போரை தொடர்ந்து நடத்தும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட டைரக்டரி ஆஸ்திரியா மீது இருமுனைத் தாக்குதல் நடத்த திட்டமிட்டது. அதன்படி ஒரு பிரெஞ்சுப்படை ஜூர்டன், மொரியோ (துழரசனயஇ ஆழசநயர) ஆகிய தளபதிகளின்

தலைமையில் ரைன் ஆற்றைக் கடந்து ஜெர்மனி வழியாகச் சென்று வியன்னாவைத் தாக்குவது என்றும், மற்றொரு படை நெப்போலியனின் தலைமையில் இத்தாலியிலிருந்த ஆஸ்திரியப் பகுதிகளைத் தாக்குவது என்றும் திட்டம் தீட்டப்பட்டது. இதன்படி புயல் வேகத்தில் புறப்பட்டார் நெப்போலியன். ஆல்ப்ஸ் மலையைக் கடந்து முதலில் சார்லினிய மன்னரைத் தோற்கடித்தார். செவாய், நைஸ் ஆகியவை கைப்பற்றப்பட்டன. அடுத்து மிலான், லம்பாடி, போப்பின் பகுதிகள் கைப்பற்றப்பட்டன. பின்னர் லோடி, அர்கோலா, ரிவோலா, மான்டவா, கேஸ்டிலோன் (டுமுனடைஇ யுசுஉழடயஇ சுளைமுடயஇ ஆயவெரயஇஊயளவபைடழநெ) ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற போர்களில் ஆஸ்திரியப் படைகளைத் தோற்கடித்து வியன்னாவை நோக்கி முன்னேறினார் நெப்போலியன்.

நடுங்கிப்போன ஆஸ்திரியப் பேரரசர் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொள்ள முன்வந்தார். அதன்படி 1797-அக்டோபரில் கேம்போ போமியோ (வுசநயவல முக உயஅழ குமுசஅழை) உடன்படிக்கை செய்து கொள்ளப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி ரைன் நதி பிரான்சின் எல்லையாயிற்று. ஆஸ்திரிய நெதர்லாந்து பிரான்சுக்கு கிடைத்தது. இதற்கு பெராரா, பொலோனா, மாடனா, (டுயஅடியசனல குநசயசயஇ டிமுடமுபயெ ஆமுனநயெ) ஆகிய வட இத்தாலியப் பகுதிகள் 'சிசல்பைன் குடியரசு (ஊளையபிநெ சுநிரடிடை) என்ற அரசாக நிறுவப்பட்டது. ஜெனோவா, லெசூரியக் குடியரசாகவும், (டுபைரசயை சுநிரடிடை), ஹாலந்து படாவியக் குடியரசாகவும், (டியவயளையெ சுநிாடை) போப்பின் பகுதிகள் ரோமானியக் குடியரசாகவும், (சுழஅயெ சுநிரடிடை), நேப்பிள்ஸ், சிசிலி குடியரசுகள் பார்த்தினோபியக் குடியரசாகவும் (யசயவாழமுநயெ சுநிரடிடை) நிறுவப்பட்டன. இவை பெயரளவில்தான் குடியரசுகள், உண்மையில் நெப்போலியனின் ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டிருந்தன. இப்படையெடுப்பின் விளைவாக இத்தாலியிலிருந்து மிகுந்த செல்வத்தையும், கலைப் பொருட்களையும் நெப்போலியன் கவர்ந்து வந்தார். நெப்போலியனின் புகழ் அதிகமானது. பிரான்சின் ஒப்பற்ற வீரராகத் திகழ்ந்தார்.

4. நெப்போலியனின் எகிப்தியப் படையெடுப்பு:

1799 43 கேம்போ-போமியோ உடன்படிக்கைக்குப்பின் பிரான்சிற்கு இங்கிலாந்து நீங்கலாக வேறு பகைவர்கள் இல்லை. இங்கிலாந்து கடல்வலிமை அதிகம் பெற்றிருந்ததால் அதனைத் தோற்கடிக்க பிரான்சால் முடியாதது போலிருந்தது. எனவே போரின் அடுத்த போக்கு புதுமையாக இருந்தது. இங்கிலாந்தின் அரசியல் ஆதிக்கத்தை ஒடுக்கவும் அது இந்தியாவுடன் கொண்டிருந்த வியாபாரத் தொடர்பை துண்டிக்கவும், அதற்காக எகிப்தின் மீது படையெடுக்கவும் நெப்போலியன் திட்டம் ஒன்றை தீட்டினார். அதற்கு 'பெருங்கீழ்த் திசைத்திட்டம்' (புசயனெ நுயளவநசெ னுநளபை) என்று பெயர். இத் திட்டத்தை இயக்குநர்கள் உடனடியாக ஏற்றுக் கொண்டார்கள். காரணம் மக்களிடம் புகழ்பெற்றுக் கொண்டிருந்த நெப்போலியன் பாரிசை விட்டு எங்காவது போனால் சரி என்று நினைத்தார்கள். மேலும் அதிகதூரம் உள்ள எகிப்துக்குச் சென்றால் நெப்போலியன் திரும்பிவர இயலாது என்பது அவர்களின் எண்ணம். டைரக்டரி அரசாங்கத்தின்

ஒப்புதலுடன் வலிமை மிக்க ஒரு கப்பற்படையுடனும், காலாட்படையுடனும் டீலனிலிருந்து எகிப்து நோக்கிப் புறப்பட்டார் நெப்போலியன். எகிப்துக்கு செல்லும் வழியில் மால்ட்டா தீவைப் பிடித்துக் கொண்டார். பின்னர் எகிப்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த மம்லூக்குகளை 1798-ல் நடந்த ‘பிரமிடுகளின் போரில்’ (டியவவடந ழக லசயஅனைள்) வென்று எகிப்து முழுவதையும் தன் வசப்படுத்தினார். ஆனால் ஆங்கிலக் கடற்படைத் தளபதி நெல்சனின் தலைமையில் ஒரு கப்பற்படை நெப்போலியனைப் பின் தொடர்ந்து வந்தது. அவர் 1799 ஆகஸ்ட் 1-ல் நடைபெற்ற ‘அபுகார் பே’ (முச) நைல்நதிப் போரில் (டியவவடந ழக யுடிமசை டயல (முச) வாந டயவவடந ழக டேடந) பிரெஞ்சுக் கப்பற்படையைத் தோற்கடித்தார். பின்னர் அவர் மேற்கொண்ட சிரியா. ஏக்கர் (யுசந) படையெடுப்புகளும் தோல்வியில் முடிவடைந்தன. எகிப்தில் மேலும் வெற்றி வாய்ப்பு இல்லாததாலும், தாய் நாட்டுடன் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டதாலும், பிரான்சுக்கு எதிராக ஐரோப்பிய நாடுகள் இரண்டாவது கூட்டணியை அமைத்த செய்தியைக் கேள்விப்பட்டதாலும் நெப்போலியன் ஏமாற்றத்துடன் நாடு திரும்பினார்.

புருமைர் புரட்சி (டீசரஅயசைந சுநளடழரவழை): 1799 நவம்பர் 18

எகிப்து நாட்டுப் படையெடுப்புகளுக்குப் பிறகு பிரான்ஸ் திரும்பிய நெப்போலியனின் புகழ் மாசடையவில்லை. அப்போது இருந்த டைரக்டரி அரசாங்கம் மக்களின் ஆதரவை இழந்திருந்தது. காரணம் பிரான்சுக்கெதிராக இரண்டாவது கூட்டணி அமைத்துக் கொண்ட இங்கிலாந்து, ரஷ்யா, ஆஸ்திரியா ஆகிய நாடுகள் இத்தாலியிலிருந்து பிரெஞ்சுப் படைகளை விரட்டியடித்தன. எனவே இதற்கு எதிராகப் பல இடங்களில் கிளாச்சு நடைபெற்றது. மக்களும் எல்லாக் கட்சியினரும் பிரான்சில் அதிமையையும், ஓழுங்கையும் ஏற்படுத்த நெப்போலியனால் தான் முடியும் என்ற நம்பினார்கள். இச்சூழ்நிலையில் பாராஸ், சீயஸ் (டியசசயளள. ஞநைலநள) என்ற இரண்டு டைரக்டர்களின் உதவியுடன் 1799 நவம்பர் 18-ம் தேதி டைரக்டரி அரசாங்கத்தைக் கவிழ்த்தார் நெப்போலியன். பிரான்சுக்குப் புது அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இது புரட்சி காலண்டரின் படி புருமைர் மாதத்தில் நடைபெற்றதால் ‘புருமைர் புரட்சி’ என்றழைக்கப்படுகிறது. புதிதாக அமைக்கப்பட்ட அரசுக்கு ‘கான்சுல்களின் ஆட்சி’ (ஊழலெரடயவந) என்று பெயர் மூன்று கான்சுல்களில் முதல் கான்சலாக நெப்போலியன் பதவியேற்றார். அதிகாரங்கள் அனைத்தையும் தன்வசம் குவித்துக் கொண்டார். கான்சு லேட் என்பது மூன்று பேர் அடங்கியஅரசியலமைப்பாகும். தலைமைக் கான்சலான் நெப்போலியன் ஏனைய இருவருக்கும் தலைமை அதிகாரியாக விளங்கினார்.

6. இரண்டாவது இத்தாலியப் படையெடுப்பு:

1800 நெப்போலியனின் ராணுவ வெற்றிகளின் ஒளியினால்தான் பிரான்சில் அவருக்குப் பல பதவிகள் கிடைத்தது. அவருடைய அதிகார வளர்ச்சிக்கு அவர் பெற்ற வெற்றிகளே எப்பொழுதும் காரணமாக இருந்தது. கான்சலாகப் பதவியேற்ற பின் இத்தாலியப் படையெடுப்பை மேற்கொண்டார். நெப்போலியன் படைத்தலைவரான மோரே

(ஆழசநயர) டானய்யுப் பகுதியில் ஆஸ்திரியரைத் தாக்க ஆயத்தமானார். இயற்கையினால் ஏற்பட்ட பல தொல்லைகளையும் மீறி ஆல்பஸ் மலையைக் கடந்தார். ஜூன் மாதத்தில் மாரங்கோ (ஆயசநபெழ) என்ற இடத்தில் நடந்த சண்டையில் ஆஸ்திரியப் படைகள் படுதோல்வியடைந்தன. இந்த வெற்றியைத் தொடர்ந்து 1800, டிசம்பரில் படைத்தலைவரான மோரே பவேரியாவில் ஹோகன் லிண்டன் (ர்ழாநடெனெழெ) என்னுமிடத்தில் ஆஸ்திரியர்களை தோற்கடித்தார். இந்த இரண்டு தோல்விகளால் ஆஸ்திரியா கீழ்ப்படிய நேர்ந்ததுடன் நெப்போலியனுடன் சமாதானம் செய்து கொள்ளவும் முடிவு செய்தது. அதன் பயனாக 1801-பிப்ரவரியின் லூனவில் (ரூநெனடைடந) உடன்படிக்கை கையெழுத்தானது. இந்த உடன்படிக்கையின்படி கேம்போ-போமிய உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகள் உறுதிபடுத்தப்பட்டன. இத்தாலியில் 'அடிகே' ஆற்றின் அப்பாலிருந்த பகுதிகளையெல்லாம் ஆஸ்திரியா கைவிட நேர்ந்தது. ரைன் நதிக்கு மேற்கிலிருந்த எல்லா ஜெர்மன் பகுதிகளையும் பிரான்சிடம் நிபந்தனையின்றி ஒப்படைத்தது.

7. ஏமியன்ஸ் உடன்படிக்கை (நயஉந ழக யுஅநெனெ):

1802, மார்ச் ஆஸ்திரியா தோற்கடிக்கப்பட்ட பின், பிரான்சுக்கெதிராக அமைக்கப்பட்ட இரண்டாவது கூட்டணி வலிமை இழந்தது. மேலும் அந்த நாடுகளுக்கிடையே மனத்தாங்கல் ஏற்பட்டு கூட்டணி முறிந்தது. எனினில் இங்கிலாந்து வெளிநாடுகளிலிருந்து பிரான்சுக்கு எந்த உதவியும் கிடைக்காமல் செய்வதற்காக நடுநிலை நாடுகளில் கப்பல்களைச் சோதனை செய்யும் உரிமையைக் கோரியதே ஆகும். இதனை ரஷ்யா, டென்மார்க், ஸ்வீடன், பிரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் எதிர்த்தன. வடக்கு நாடுகளின் கூட்டு (ழேசவாநசெ ருநயபரந) என்ற அமைப்பையும் ஏற்படுத்தி இங்கிலாந்துடன் போருக்கு ஆயத்தமாயின. இதற்கு எதிராக பாரீஸ், நெல்சன் ஆகிய தளபதிகளின் தலைமையில் உருவாக்கப்பட்ட கப்பற்படை 1801-ஏப்ரலில் டென்மார்க்கின் கடற்படையை 'கோபன் ஹோகன்' (ஊழிநொநயயெ) போரில் தோற்கடித்தது. இவ்வாறு இரண்டாவது கூட்டணி உள் சண்டையால் உடைந்தது. தனித்து விடப்பட்டதாலும், நீண்ட நாட்கள் போர் செய்த களைப்பாலும் இங்கிலாந்து சமாதானத்தை நாடியது. களைப்படைந்த பிரான்சும் சமாதானம் செய்து கொள்ள சம்மதித்தது. இதன்படி இங்கிலாந்தும், பிரான்சும் 1802ம் ஆண்டு ஏமியன்ஸ் சமாதான உடன்படிக்கை செய்து கொண்டன. இதன்படி இலங்கை, டிரனிடாட் தவிர மற்ற குடியேற்றங்களை விட்டுவிடுவதாகவும் மைனாக் 'காவை ஸ்பெயினுக்குக் கொடுப்பதாகவும், பிரான்சிடமிருந்து, கைப்பற்றிய மால்ட்டாவை சில நிபந்தனைக்குட்பட்டு 'ஜெயின்ட் ஜாண் வாள்வ ரீர்' வசம் விட்டு விடுவதாகவும் இங்கிலாந்து வாக்களித்தது. பிரான்சும், நேப்பிள்ஸ், போப்பின் அரசு பகுதிகளிலிருந்து வெளியேற சம்மதித்தது. இரு நாடுகளும் எகிப்திலிருந்து வெளியேற சம்மதித்தன. இந்த எமியன்ஸ் உடன்படிக்கைப் பற்றி வேடிக்கையாக ஒரு ஆங்கிலேயர் கூறிதாவது. "ஆனால் இந்த ஏமியன்ஸ் உடன்படிக்கையை ஒரு தற்காலிகமானப் போர் நிறுத்தம் என்றே கருதலாம். மேற்கு

ஐரோப்பாவில் ஒரு பலம் மிகுந்த நாடாக பிரான்ஸ் ம், யாரும் ஜெயிக்க முடியாத கடல் வலிமை பெற்ற நாடாக இங்கிலாந்தும் மாறின. அப்போது சமாதானத்தை எற்படுத்தினாலும், இந்த உடன்படிக்கை பிரான்சுக்கும், இங்கிலாந்துக்குமிடையே இருந்த பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண இயலவில்லை. எனவேதான் அடுத்த ஆண்டிலேயே உடன்படிக்கை முறிந்து இரு நாடுகளுக்கிடையே மீண்டும் போர் மூண்டது.

8. நெப்போலியன் பேரரசர் ஆகுதல்: 1804

ஏமியன்ஸ் சமாதானம் எற்பட்டதின் பயனாக போர் நின்று நாட்டில் அமைதி நிலவியது. அப்போது உள்நாட்டுச் சீர்திருத்தங்களை மேற்கொண்டார் நெப்போலியன். (அவை விரிவாகத் தனிப்பகுதியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன) அவை நெப்போலியன் புகழை மேலும் உயர்த்தின. 1799-ல் நெப்போலியன் முதல் கான்ஸ் லாக நியமிக்கப்பட்டபோது பதவிக்காலம் பத்தாண்டுகள் என்று நிர்ணயிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் பெரும் வெற்றிகளின் காரணமாக இவரது செல்வாக்கு உயர்ந்தது. நெப்போலியனே வாழ்நாள் முழுமைக்கும் கான்ஸ் லாக இருக்கவேண்டும் என்று 1802-ல் பிரெஞ்சு மக்கள் வாக்களித்தனர். 25 லட்சம் பேர்சாதகமாகவும், எட்டாயிரம் பேர் எதிராகவும் வாக்களித்தனர். ஆனாலும், பிரெஞ்சு மக்களின் மனதில் “நெப்போலியன் பிரான்சின் மன்னராக வேண்டும், பகைவர்களின் தாக்கதல்களிலிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டும்” என்ற எண்ணம் குடிகொண்டது. எனவே நெப்போலியனை மன்னராக்குவது அவசரத்தேவை என மக்கள் எண்ணினர். பிரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, ஸ்பெயின் போன்ற நாடுகளும் ஆட்சி மாற்றத்திற்கு ஆதரவளித்தன. எனவே பிரெஞ்சு செனட் இதுபற்றி விவாதித்து இறுதியில் “நெப்போலியன் போனபார்ட் அரசர் என்று அழைக்கப்படல் வேண்டும். பிரெஞ்சுக் குடியரசு அவரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது” என்ற தீர்மானத்தை எவ்வித எதிர்ப்புமின்றி நிறைவேற்றியது. அப்போது நெப்போலியன் செயினட் கிளவுட் (ளுவ. ஊடழரன) என்ற பாரிசுக்கு ஐந்து மைல் தூரத்திலிருந்த மாளிகையில் தங்கியிருந்தார். தீர்மானத்தின் நகல் 1804-ல் நெப்போலியனிடம் கொடுக்கப்பட்டது. முடுகுட்டு விழாவிற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. 1804, டிசம்பர் 2-ம் தேதி ‘நோட்டிரேம்’ ஆலயத்தில் (வாந ஊரசஉா ழக ழேவசந னுயஅந) விழா நடைபெற்றது. போப்பாண்டவர் எழாம்பயஸ் இந்த முடிசூட்டு விழாவில் பங்கு கொண்டார். பேரரசின் வாள், செங்கோல், மணி முடி ஆகியவைகளை ஆசீர்வதித்தார் போப். பின்னர் மணி முடியை எடுத்து நெப்போலியனுக்குச் சூட்டிக் கொண்டார். தம்மைவிட போப் உயர்ந்தவரல்ல என்பதை வெளிப்படுத்தவே இவ்வாறு செய்தார் நெப்போலியன். அப்போது, ‘மாமன்னர் நெப்போலியன் வாழ்க’ என்று மக்கள் முழங்கினர். இவ்வாறு ஒரு சாதாரணக் குடிமகன், அரசகுலத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர் பிரெஞ்சு அரியணையில் அமர்ந்தார். நெப்போலியன் தனது அரசியல் வாழ்வின் உச்சியை எட்டினார். பிரெஞ்சுக் குடியரசு மீண்டும் முடியரசானது. நெப்போலியனின் வாரிசே அவாருக்குப் பின் பேரரசராக வேண்டும் என்பது பற்றி வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டது. அதற்கு ஆதரவாக, 30,50,000 வாக்குகளும், எதிராக இரண்டு

ஆயிரம் வாக்குகளும் கிடைத்தது. நெப்போலியன் போனபார்ட்டின் பரம்பரையினர் பிரான்சை ஆள்வதற்கு அங்கீகாரம் கிடைத்துவிட்டது!.

9. டிரபால்கர் போர் (டியவவடந முக வசயகயடபயச) :

அக் 21, 1805 47 ஏமியனஸ் ' சமாதான உடனப் டிக்கையில் எற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிபந்தனைகளை நிறைவேற்றுவதில் இரு நாடுகளுமே அக்கறை கொள்ளவில்லை. உதாரணமாக மால்டா தீவிலிருந்து வெளியேற இங்கிலாந்து மறுத்து விட்டது. பிரான்ஸ், இத்தாலிய விவகாரங்களில் தலையிட்டது. இத்தாலியில் நெப்போலியனின் ஆதிக்க வளர்ச்சியைக் கண்டு ஆங்கிலேயர் அஞ்சினர். மேலும் 1803-ல் இங்கிலாந்து மன்னருக்குச் சொந்தமான ஹனோவர் அரசை பிரான்ஸ் பிடித்துக் கொண்டது. இவைதவிர குடியேற்ற ஆதிக்கத்துறையிலும், வாத் தகத் துறையிலும் இவ்விரு நாடுகளுக்குமிடையே ஏற்பட்ட போட்டி பகைமை உணர்ச்சியை மேலும் வளர்த்தது. எனவே மீண்டும் இங்கிலாந்திற்கும் ' பிரான்சுக்குமிடையே 1804-ல் போர் மூண்டது. ஸ்பெயின் நாட்டு கடற்படை உதவியைப் பெற்று ஆங்கில் கால்வாயைக் கடந்து இங்கிலாந்தைத் தாக்கத் திட்டம் தீட்டினார் நெப்போலியன். இதற்காக ஆங்கிலக் கால்வாயில் பௌலாங் என்ற இடத்தில் நிலையான படை ஒன்றை திரட்டி வைத்திருந்தார். இங்கிலாந்தின் கப்பற்படைத் தளபதி நெல்சனின் தலைமையில் ஒரு படை ஆங்கிலக் கால்வாயைக் கண்காணித்து வந்தது. எனவே திட்டமிட்டபடி நெப்போலியனின் படையெடுப்பு நடைபெறவில்லை. ஸ்பானிய பிரெஞ்சு கூட்டுக் கப்பற்படையை 'டிரபால்கர்' என்ற இடத்தில் நடைபெற்ற போரில் தோற்கடித்து அழித்தார் நெல்சன். இப்போரில் காயப்பட்டு பின்னர் உயிரிழந்தார். ஆனாலும் அவரது சிறந்த வெற்றியினால் இங்கிலாந்தின் கடலாதிக்கம் நிலைநாட்டப் பட்டது. அத்துடன் இங்கிலாந்தின் மீது படையெடுக்கும் திட்டத்தைக் கைவிட்டார் நெப்போலியன்.

10. ஆஸ்திரியா, பிரஸ்யா ரஷ்யாதோற்கடிக்கப்படுதல்:

நெப்போலியன் ஆதிக்க வெறியை ஒடுக்கவும், அவரது ஆக்கிரமிப்பு நடவடிக்கைகளை முறியடிக்கவும் இங்கிலாந்தின் பிரதமர் 'இளையபிட்' ரஷ்யா, ஆஸ்திரியா, ஸ்வீடன் போன்ற நாடுகளுடன் கூட்டணி ஒன்றை 1805-ல் ஏற்படுத்தினார். இது பிரான்சுக்கு எதிராக அமைக்கப்பட்ட மூன்றாவது கூட்டணியாகும். டிரபால்கர் போரில் ' நெப்போலியன் அடைந்த தோல்வி ஜெர்மனியில், அவர் பெற்ற வியக்கத்தக்க வெற்றிகளால் விரைவில் மறைந்து போனது. 1805-ல் ஆஸ்திரியப் படைத்தளபதி மாக் என்பவரின் தலைமையில் போரிட்ட படைகளை உல்ம் (ருடா) என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார் நெப்போலியன், 33,000 ஆஸ்திரிய வீரர்கள் சரணடைந்தனர். வெற்றி பெற்ற பிரெஞ்சுப்படைகளை வயீன்னா நோக்கி வேகமாக முன்னேறின. 1805 டிசம்பர் 2-ம் தேதி நெப்போலியன் பேரரசராகப் பதிவிட ஏற்ற முதலாண்டு நிறைவு நாள் அன்று, மறுபடியும் ஆஸ்டர்லிடஸ் என்ற இடத்தில் நடந்த பெரிய போரில் ஆஸ்திரியா படுதோல்வியடைந்தது. நெப்போலியன் வியக்கத்தகு வெற்றி எ பெற்றார். வீயன்னா

கைப்பற்றப்பட்டது. இவ்வாறு ஆஸ்திரியாவின் எதிர்ப்பு முறியடிக்கப்பட்டது. பிரான்சுடன் 1805- டிசம்பரில் பிரஸ்பர்க் உடன்படிக்கை செய்து கொண்ட ஆஸ்திரியா மூன்றாவது கூட்டணியிலிருந்து விலகியது. ரஷ்யாவின் வாங்கியது. இவ்வுடன் படிக்கை மூலம் வடஇத்தாலியில் ஆஸ்திரிய ஆதிக்கம் மறைந்தது. ஆஸ்திரியாவின் வழி 'ச்சியைத் தொடர்ந்து கி.பி. 10-ம் நூற்றாண்டில் மகா ஆட்டோ காலம் முதல் நிலைபெற்றிருந்த புனித ரோமப் பேரரசு மறைந்ததுபோனது. ஆஸ்திரியாவின் வழி 'ச்சிக்குப் பின் சிறிது காலத்திலேயே நெப்போலியனுக்கும் பிரஷ்யாவிற்குமிடையே போர் எற்பட்டது. இதற்குக் காரணம் ஜெர்மனியில் பிரான்சின் ஆதிக்கம் முழுமையாக ஏற்படுத்தப்பட்டதை பிரஷ்யா ஏற்கவில்லை. மேலும் மேற்கு ஜெர்மனியில் பதினாறு அரசுகளை இணைத்து 'ரைன் கூட்டரசு' (ஊழகெநனநசயவழை முக கானெ) என்ற புது அமைப்பை உருவாக்கி பிரஷ்யாவுக்குப் போட்டியை உண்டுபண்ணினார் நெப்போலியன். எனவே சாக்சனி, மற்றும் ரஷ்யாவின் ஆதரவுடன் பிரான்சுக்கெதிராகப் பிரஷ்யாபோர் அறிவிப்பு செய்தது. 1806-ல் அக்டோபரில் நடைபெற்ற ஜீனா சண்டையில் (டியவவடந முக துநயெ) பிரஷ்யப்படைகளை அழித்தார் நெப்போலியன். பெர்லின் நகரம் கைப்பற்றப்பட்டது. இத்தோல்வி படைதுறையில் பிரஷ்யாபெற்றிருந்த புகழுக்கே இழுக்காக அமைந்தது. இந்தத் தோல்விக்கும் பிறகும் ரஷ்யப் படைகளுடன் சேர்ந்து வடகிழக்குப் பகுதியில் மீண்டும் பிரெஞ்சுப் படைகளுடன் மோதின. 1807, ஜூன் மாதத்தில் நடைபெற்ற பிரிட்லாந்து போரில் ரஷ்யப்படைகளும், ஆஸ்திரியப் படைகளும் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ரஷ்யா அடிபணிந்தது. ரஷ்யாசார் அலக்சாந்தர் நெப்போலியனுடன் 1807-ல் டிஸ்சிட் என்ற இடத்தில் நிமன் நதியின் மையப்பகுதியில் ஒரு படகில் சந்தித்து, டிஸ்சிட் உடன்படிக்கை (வுசநயவல முக வுடைளவை) செய்து கொண்டா.

11. டிஸ்சிட் உடன்படிக்கை (வுசநயவல முக வுடைளவை): 1807 டிஸ்சிட் உடன்படிக்கையின்படி,

ஐரோப்பாவில் நெப்போலியனால் உருவாக்கப்பட்ட அரசியல் ஏற்பாடுகளை ரஷ்யா ஒப்புக் கொண்டது. நெப்போலியனின் பகைவர்களுக்கு எதிராக குறிப்பாக இங்கிலாந்திற்கு எதிராக உதவி செய்வதாக ரஷ்யாவாக்களித்தது. எல்ப ஆற்றிற்கு மேற்குப் பகுதியிலுள்ள இடங்களை பிரஷ்யாபிரான்சுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்தது. இப்பகுதிகளில் 'வெஸ்ட் பேலிய அரசு' அமைக்கப்பட்டது. ஷ போலந்திடமிருந்து பிரஸ்யா பெற்ற பகுதிகள் யாவும் வார்சா கோமக நாடு என்ற அரசாக நிறுவப்பட்டு அது நெப்போலியனின் கூட்டாளியான சாக்சனி கோமகனிடம் கொடுக்கப்பட்டது.

கண்ட திட்டத்தின் விளைவுகள்:

தொடக்கத்தில் கண்ட திட்டம் நெப்போலியனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்தது. ஐரோப்பாக் கண்டத்தின் பெரும்பகுதி அவர் ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்ததால் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவது சாத்தியமாயிற்று. நடுநிலை நாடுகளான டென்மார்க், ஸ்வீடன் கூட அவர் ஆணைகட்குக் கீழ்ப்படிந்தன. ரஷ்யாவும் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்த ஒப்புக்கொண்டது. ஆனால் இங்கிலாந்து தன் எதிர் நடவடிக்கையைத் தீவிரமாகச் செயல்படுத்தியதால் கீழ்கண்ட விளைவுகள் ஏற்பட்டன. நெப்போலியனின் கண்ட திட்டத்தினால் ஐரோப்பிய நாடுகளுடன் இங்கிலாந்து

- செய்துவந்த வியாபாரம் தடைப்பட்டது. ஆனால் அமெரிக்க, கனடா போன்ற நாடுகளுடன் இங்கிலாந்தில் வியாபாரம் தங்குதடையின்றி நடைபெற்றது. 51 பிரான்ஸ் பிற நாடுகளுடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை.
- அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த தானிய இறக்குமதி நின்று போனதால் ஐரோப்பிய நாடுகளில் உணவுப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. இதனால் விலை ஏறியது. நெப்போலியனுக்கு எதிர்ப்பு பல நாடுகளில் தோன்றின. இங்கிலாந்துப் பொருட்களையே உபயோகித்து வந்த ஐரோப்பிய மக்கள்
- தொப்பி, பூட்ஸ், பருத்தி ஆடைகள், கம்பளி ஆடைகள் போன்ற பொருட்களை கள்ளக்கடத்தல் மூலம் பெற ஆரம்பித்தனர். ஸ்பெயினும், பொர்ச்சுக்கல்லும் கள்ளக் கடத்தல் மையங்களாயின. இத்திட்டத்தைப் போப்பாண்டவர் ஏழாம் பயஸ் ஏற்க மறுத்த போது அவரைக்
- கைது செய்ததால் பிரெஞ்சு கத்தோலிக்க மக்கள் நெப்போலியன் மீது வெறுப்படைந்தனர். இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதில் பல இடையூறுகள் இருந்ததால்
- ஐரோப்பிய நாடுகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எதிர்க்க ஆரம்பித்தன. முதலில் போர்ச்சுக்கல்லும், பின்னர் ஸ்பெயின், ரஷ்யா ஆகிய நாடுகளும் கண்ட திட்டத்தை ஏற்க மறுத்தன. எனவே அந்த நாடுகளுடன் நெப்போலியன் போரில்.

கண்ட திட்டத்தில் இங்கிலாந்து வெற்றியடையக் காரணங்கள்:

த்தில் இங்கிலாந்து வெற்றியடையக் காரணங்கள்:

1. இங்கிலாந்து கடல்வலிமை மிக்க நாடாக இருந்தமையால் நெப்போலியனில் கண்டதிட்டத்திற்குப் போதுமான தடைவிக்க முடிந்தது.
2. பிரான்சிற்கு வலிமையான கப்பற்படையில்லாததால் இங்கிலாந்துப் பொருட்கள் கடத்தி வரப்பட்டதை தடுக்க முடியவில்லை. நெப்போலியனின் வீரர்கள் கூட இங்கிலாந்தில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட துணிகளை அணிந்திருந்தனர்.
3. உலகத்தின் பல இடங்களில் குடியேற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருந்ததால் இங்கிலாந்தின் வியாபாரம் பாதிக்கவில்லை.

4. இங்கிலாந்தின் பொருட்கள் ஐரோப்பாவில் அதிகமாகத் தேவைப்பட்டது. அப்பொருட்கள் கிடைக்காத பிரெஞ்சு மக்களே இத்திட்டத்தை எதிர்க்க ஆரம்பித்தனர்.

5. இங்கிலாந்துடன் செய்துவந்த ஓயின் வியாபாரம் தடைப்பட்டதால் போர்ச்சுக்கல்லில் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. எனவே போர்ச்சுக்கல் 1801ல் கண்ட திட்டத்தை மீறி இங்கிலாந்துடன் வியாபாரம் செய்ய ஆரம்பித்தது. மொத்தத்தில் நெப்போலியனின் கண்டதிட்டம் சரிவரச்செயல்படுத்தப்படமுடியாத காரணத்தினாலேயே தோல்வியடைந்தது. இதுவே நெப்போலியனின் வீழ்ச்சியின் ஆரம்பம் ஆகும். ஊ.ஹு. ஹேசன் என்ற வரலாற்றாசிரியர் “நெப்போலியனின் கண்ட திட்டம் அவரது மிகப்பெரிய தவறின் விளைவாகும்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

1. தீபகற்ப போர் (நெனொரடயச ருயச):

1801-1814 போர்ச்சுக்கல் ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகள் அமைந்த பகுதிக்கு “ஐப்ரியத் தீபகற்பம்” என்று பெயர். நெப்போலியன் இந்த இரு நாடுகளுடன் போர் நடவடிக்கைகளில் ஒற்றுமையின்றிக் காணப்பட்டதாகவும் அவர் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. ன) அப்போது ஸ்பெயினை ஆட்சி புரிந்த நான்காம் சார்லசுக்கும் அவரது மகன் பெர்டினாண்டுக்கும் இடையே பல காரியங்களில் சச்சரவு ஏற்பட்டது. இதனைத் தீர்த்து வைப்பது போல பாசாங்கு செய்து ஸ்பானிய உள்நாட்டு விவகாரத்தில் தலையிட்டார் நெப்போலியன். இறுதியில் தகப்பனையும், மகனையும் ஏமாற்றி உதறித்தள்ளி ஸ்பானிய அரியணையில் தனது சகோதரன் ஜோசப்பை அமர்த்தினார். இதனால் ஸ்பானிய மக்களிடம் தேசிய உணர்வு ஏற்பட்டு நாட்டின் பலவேறு நகரங்களிலும், நாட்டுப்புறங்களிலும் எதிர்ப்புக்கள் அதிகரித்தன. பிரெஞ்சுப் படைகள் தாக்கப்பட்டன. அவற்றின் பாதுகாப்பு நிலையங்களும் தாக்கப்பட்டன.

போரின் ஆரம்பம்:

இவ்வாறு போர்ச்சுக்கல்லிலும், ஸ்பெயினிலும் மக்களிடையே ஏற்பட்ட தேசிய உணர்வு, நெப்போலியனுக்கு எதிராகப் பெரும் கிளர்ச்சியாக வெடித்தது. 1808- ஜூலை மாதம் ஸ்பெயினின் தெனப்ாகத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு கலத்தை அடக்குவதற்காக தளபதி டூபான்ட் என்பவர் தலைமையில் நெப்போலியன் ஒரு படையை அனுப்பினார். ஆனால் அவர் தனது எல்லா வீரர்களுடன் பைலன் (டயடைநடு) என்ற இடத்தில் தோல்வியடைந்து சரணடைந்தார். நெப்போலியனின் எழுச்சிக்குப்பிறகு மிகப்பெரிய அளவில் பிரெஞ்சுப் படைகளுக்கு ஏற்பட்ட முதல் தோல்வி இதுவேயாகும்! இதன் விளைவாக நாடெங்கும் பெரும் கலகங்கள் தோன்றின.இச்சூழ்நிலையில் ஸ்பானிய மக்களுக்கு உதவி செய்யத்தயாராக இருப்பதாக இங்கிலாந்து அறிவித்ததோடு மட்டுமல்லாமல். ஆர்தர் வெல்லெஸ்லி என்பவர் தலைமையில் (இவரே பின்னர் வெல்லிங்டன்பிரபு என்ற அழைக்கப்பட்டார்) ஒரு ஆங்கிலப்படை 1808 ஆகஸ்டில் ஸ்பெயின் வந்தடைந்தது. எனவே இப்போது நெப்போலியன் தானே படைத்தலைமையை ஏற்று ஸ்பெயினில் நுழைந்தார். ஆனால் பிரெஞ்சுப்படைகள் விமேறா, தலவரா, சாலமன்கா, விட்டோரியா ஆகிய

இடங்களில் தோற்கடிக்கப்பட்டன. ஸ்பெயினிலிருந்தும், போர்ச்சுகல் கல்லிலிருந்தும் பிரெஞ்சுப்படைகள் விரட்டியடிக்கப்பட்டன. இதுவே தீபகற்ப போர் எனப் பழைக்கப்படுகிறது.

போரின் விளைவுகள்:

இந்த தீபகற்ப போரில் தான் முதன்முதலாக பிரெஞ்சுப்படைகள் தோல்வியடைந்தன. இத்தோல்வி, பிரெஞ்சுப் படைகளும் தோல்வியுறக் கூடியவை என்பதை வெளிப்படையாகக் காட்டியது. நெப்போலியனுக்கு அவமானம் ஏற்பட்டது. தோற்கடிக்கப்பட முடியாத வீரர் என்ற பெருமை மறைந்தது. நெப்போலியன் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை, மதிப்பை பிரெஞ்சு மக்கள் இழக்க ஆரம்பித்தனர்.

தீபகற்ப போர் 1814வரை நடைபெற்றது. இப்போர்களினால் நெப்போலியன் தலைசிறந்த போர்த்தலைவாக னையும், சிறந்த போர் வீராக னையும் இழக்க நேர்ந்தது.

இப்போரின் விளைவாக பிரான்ஸ் நாட்டில் பெரும் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்பட்டது. நாட்டின் செல்வம் கரைந்தது. ன) நெப்போலியனின் ஸ்பானியத் தோல்வி ஐரோப்பாவெங்கும் காட்டுத்தீ போல பரவியது. இது நெப்போலியனின் எதிரி நாடுகளுக்கு மீண்டும் நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது. பல நாடுகள் நெப்போலியனுக்கெதிராக மீண்டும் போர்கோலம் பூண்டன.

2. **மணமுறிவும் மறுமணமும் :1809** இதற்கிடையில் நெப்போலியனுக்கும் ஜோசபைனுக்கும் திருமணமாகி பதினைந்து ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டன. ஆனால் அவர்களுக்கு குழந்தை ஏதும் பிறக்கவில்லை. நெப்போலியனுக்குப் பிறகு பேரரசைக் கட்டிக்காக்க ஒருவர் தேவை. அவர் நெப்போலியனின் மகனாகவே இருக்க முடியும் என்ற மக்கள் நம்பினர். எனவே நெப்போலியன் மறுமணம் செய்து கொள்வதை அவரை சுற்றியிருந்தவர்களும் மக்களும் வரவேற்றனர். இக்கோரிக்கையை நெப்போலியன் ஏற்றுக்கொண்டார். இதுவரை அளவற்ற அன்புடனும், பண்புடனும் தன் துணைநின்ற இணைபிரியாத அன்பு மனைவி ஜோசபினை விவாகரத்து செய்ய முடிவு செய்தார். நெப்போலியனின் முடிவை அறிந்த ஜோசபின் கொதித்தாள் குமுறினாள். கண்கள் குளமாயின. துன்பத்தில் துவண்டாள். பலன் ஏதும் இல்லை. 1809 டிசம்பர் 15-ம் மணமுறிவு ஒப்பந்தத்தில் இருவரும் கையெழுத்திட்டனர். உடனே நெப்போலியனின் மறுமணத்திற்கு பெண் தேடும் படலம் ஆரம்பம் ஆனது. ஆஸ்திரியப் பேரரசர் பிரான்சிஸ் தனது பதினெட்டே வயது நிரம்பிய அழகும், அடக்கமும் நிறைந்த தனது மகளான 'மரிய லூயிசா'(ஆயசநை நுழரளைந) வை நாற்பது வயதை அடைந்த நெப்போலியனுக்கு மணமுடித்துக் கொடுப்பதில் மகிழ்ச்சிடைந்தார்! இத்திருமணத்தை ஏற்பாடு செய்தவர் பின்னர் ஐரோப்பிய அரசியலில் பெரும் பங்காற்றவிருக்கும் ஆஸ்திரிய நாட்டு 'பிரின்ஸ் 'மெட்டர்னிக்' என்பவராவார். திருமணம் அழகுமிக்க ளுவ. ஊடழரன என்ற நெப்போலியனின் அரண்மனையில் மிகச் சிறப்பாக 1810 மார்ச் 11-ல் நடைபெற்றது. அடுத்த வருடமே 1811-மார்ச்சில் மரியலூயிசா அழகான ஆண் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்தார். மன்னருக்கு வாரிசு கிடைத்ததில் மக்களுக்கு மகிழ்ச்சி. தனக்குப்பிறகு நாட்டை ஆளுவதற்கு வாரிசு வேண்டும் என்பதற்காக

உயிருக்குயிராக நேசித்த தன் மனைவியை விவாகரத்து செய்து விட்டு மறுமணம் புரிந்து மகனையும் பெற்றெடுத்தார் நெப்போலியன். ஆனால் அந்த மகன் ஆட்சிக் கடடி லில் அமர்வதற்கு காலம் சந்தாப் பமே கொடுக்கவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஜோசபின் வடித்த கண்ணீரும் நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு ஒரு காரணமோ?

டிஸ்சிட் உடன்படிக்கைக்குப்பின் பிரெஞ்சு-ரஷ்ய நட்புறவு சிறிது சிறிதாக மறைய ஆரம்பித்தது. இதன் விளைவாக ரஷ்யாமீது நெப்போலியன் படையெடுத்தார். அதற்கான காரணங்கள் பின் வருமாறு. ய) இங்கிலாந்துக்கு எதிராக நெப்போலியன் கண்ட திட்டத்தின் மூலம் பொருளாதாரப் போர் தொடுத்தபோது தனக்கு உதவி செய்வதில் ய மன்னர் பின் வாங்கி விட்டதாக நெப்போலியன் நினைத்தார். ஏனெனில் கண்ட திட்டத்தினால் ரஷ்யாவில் உணவு பற்றாக்குறை ஏற்பட்டபோது அதனைக் கைவிடுவதாக 1811-ல் ரஷ்யா அறிவித்தது. இதனால் ரஷ்யாமீது நெப்போலியன் ஆத்திரமடைந்தார். டி) நெப்போலியன் ஒல்டன்பர்க் (முடனநடெரசப) என்ற ஜெர்மனியின் பரந்த நிலப்பகுதியை வெற்றியின் மூலம் இணைத்துக்கொண்டதால், அவரது ஆதிக்க வெறியை ரஷ்ய மன்னர் சார் அலெக்சாந்தர் வெறுத்தார். உ) நெப்போலியன் ஆஸ்திரிய இளவரசி மரியலூயிசாவை திருமணம் செய்து கொண்டு ஆஸ்திரியாவுடன் உறவை ஏற்படுத்திக் கொண்டது ரஷ்ய மன்னருக்கு பிடிக்கவில்லை. ன) மேலும் நெப்போலியன் 'வாச் ரகோமக நாட்டை' நிறுவியது, பின்னர் அதனை விரிவுபடுத்தியது ஆகியவை தான் போலந்து மக்கள் வாழும் பகுதிகளை வெற்றிபெற்று இணைத்துக் கொண்டதற்கு எதிரான நடவடிக்கை என்ற ரஷ்யா நினைத்தது. இவ்வாறு ஏற்பட்ட அரசியல் பிரச்சனைகளால் ரஷ்யாமீது போர் தொடுக்க முடிவெடுத்தார் நெப்போலியன். இதற்கான ஐந்து லட்சம் பேர்கொண்ட மாபெரும் படை ஒன்றைத் திரட்டினார். இதைப்போன்ற ஒரு பெரும்படையை ஐரோப்பாவிலேயே யாரும் கண்டதில்லை என்ற புகழ் ஏற்பட்டது. 1812 ஜூன் மாதம் தனது 'புசயனெந யுசஅநந' மிகப்பெரிய படையுடன் ரஷ்யாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார் நெப்போலியன். இப்பெரும் படையைக் கண்ட ரஷ்யப் போர்த் தலைவர்கள் போரிடாமலேயே பின்வாங்கினார்கள். ஆனால் அவர்கள் 'நாசமாக்குதல் கொள்கை'யைப் பின்பற்றி உணவுக்கிடங்குகள், பாலங்கள், பயிர்கள் ஆகியவற்றை அழித்துச் சென்றனர். பொரோடினா (டிழசமுனையெ) என்ற ஆற்றங்கரையில் ரஷ்யப் படைகளின் தளபதி 'குடுசோவ்'(முரவரளமுள்) என்பவர் தலைமையில் பிரெஞ்சுப்படைகளைச் சந்தித்தன. இறுதியில் நெப்போலியன் வெற்றி பெற்றாலும் நாற்பது ஆயிரம் போர் வீரர்களை இழந்தார். அதன்பின் நெப்போலியன் மாஸ்கோவை அடைந்தார். மாஸ்கோவில் ரஷ்யாசரணடைவர் என்ற நினைத்த நெப்போலியன் எமாற்றமடைந்தார். ஏனெனில் அங்கு யாவருமே இல்லை. உணவுக்கிடங்குகள் காலியாகவும், தீப்பற்றி எரிந்து கொண்டும் காணப்பட்டன. எனவே 1812, அப்டோபரில் நெப்போலியன் மாஸ்கோவிலிருந்து பின்

வாங்கினார். நெப்போலியன் மாஸ்கோவிலிருந்து பின்வாங்கிய (சநவசநயவ) நிகழ்ச்சி வரலாற்றில் நடைபெற்ற பெரிய சோகமான நிகழ்ச்சியாகும். அச்சமயம் ரஷ்யாவில் குளிர்காலம் ஆரம்பித்தால் எங்கும் பனிமூட்டம், ஆறுகள் உறைந்து பனிக்கட்டிகளாயின. உணவின்றி பிரெஞ்சுப் போர்வீரர்கள் பெருநது ன்ப்ப்பட்டனர். அப்போது ரஷ்யத் தளபதி குடுசோவ் தலையில்தரஷ்ய வீரர்கள் கொரில்லாத் தாக்குதல் நடத்தினர். இவ்வாறு இயற்கைச் சீற்றத்தாலும், கொரில்லாத்தாக்குதலாலும் நெப்போலியன் 1,70,000 வீரர்கள் மடிந்தனர். 1,70,000 பேர் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டனர். இந்தப் பேரழிவிற்கு இணைக வரலாற்றில் எதையும் கூறமுடியாது. தனது படையின் ஒரு சிறிய பகுதியுடன் நெப்போலியன் ஜெரிமானிய எல்லைக்குள் நுழைந்தார். நெப்போலியன் ரஷ்யப் படையெடுப்பு, அவர் செய்த மாபெரும் தவறாகும். நாட்டின் செல்வத்தையும், மக்களின் ஆற்றலையும் விலைமதிக்க முடியாத வீராக்ளின் உயிரையும் நெப்போலியன் வீணாக்கினார். ரஷ்யப் படையெடுப்புதான் நெப்போலியன் வீழ்ச்சிக்கு முக்கியக் காரணம் என்று சொல்லப்படுகிறது. கெடடி ல்பி கூறுவதாவது:

4. நாடுகளின் போர் 1813 (டியவவடந முக யேவழைனெ)

(லீப்சிக்போர்) ரஷ்யப் படையெடுப்பில் நெப்போலியன் தோற்றுப்போன செய்தியால் ஐரோப்பிய நாடுகள் விழிப்புற்றன. நெப்போலியனின் தோல்வி அந்நாடுகளுக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாக இருந்தது. இங்கிலாந்து, ஆஸ்திரியா, பிரஷ்யா, ரஷ்யா ஆகிய நாடுகள் 1813ல் நெப்போலியனுக்கெதிராக நான்காவது கூட்டணியை அமைத்தன. மிகப்பெரிய மூன்று லட்சம் வீரர்கள் கொண்ட படை திரட்டப்பட்டது. நெப்போலியனும் நம்பிக்கை இழக்கவில்லை. 1,85,000 வீரர்களைக் கொண்ட ஓர் படையைத் திரட்டினார். முதலில் 'டிரெஸ்டன்'(னுசநளனழெ) என்ற சண்டையில் நெப்போலியனே வெற்றிபெற்றார். ஆனால் மீண்டும் ஒரு போர் 1813 அக்டோபர் 13-ல் லீப்சிக் (டுநனிணபை) என்ற இடத்தில் நடைபெற்றது. இப்போருக்குத்தான் 'நாடுகளின் போர்' அல்லது 'மக்களின்போர்' என்று பெயர். மூன்று நாட்கள் கடுமையாக நடைபெற்ற இப்போர் நெப்போலியனின் முழுமையான தோல்வியில் முடிவடைந்தது. மொத்தம் 1,30,000 வீரர்கள் இறந்தனர். அதில் 50,000 பேர் பிரெஞ்சு வீரர்கள். பிரெஞ்சுப்படையின் ஒரு பகுதியுடன் நெப்போலியன் தப்பி பாரிசுக்கு ஓடினார். மீதியிருந்த வீரர்கள் சரணடைந்தார். கூட்டுப்படையின் தளபதியான வெலிங்டன் பிரான்சின் தென்பகுதி வழியாக பிரான்சினுள் நுழைந்தார். இப்போது பிரான்ஸ் தன்மீது ஒரு பெரிய படையெடுப்பை எதிர்நோக்கியது. இச்சந்தாப் பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அரசு விசுவாசிகள் மீண்டும் பூர்பான் 57 வம்சத்தை பதவிலமர்த்த முயன்றனர். ஆனாலும் நெப்போலியனுக்கே ஆதரவு இருந்தது. மீண்டும் ஒரு படையைத் திரட்டினார் நெப்போலியன். இதற்கிடையில் ஐரோப்பிய ராஜ தந்திரிகள் 1813-டிசம்பரில் அமைதியான உடன்படிக்கைக்கு பேச்சுவார்த்தையை ஆரம்பித்தனர். நெப்போலியனுடன் உடன்பாடு ஏதும் ஏற்படவில்லை. எனவே போரின் மூலம் பிரச்சனைகளை தீர்த்துக்கொள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது. கூட்டுப்படைகள் பாரிசை நோக்கி முன்னேறின. பாரிசு மீது பெரிய

தாக்குதலை எதிர்பார்த்த நெப்போலியன், தலைநகரை பாரிசிலிருந்து 'லாயிர்'(டுழசைந) என்ற இடத்திற்கு மாற்ற உத்தரவிட்டார்.ஆனால் அந்த ஆணையை எற்றுக் கொள்ளவோ, செயல்படுத்தவோ யாரும் தயாராக இல்லை.படைவீராக் னை விட தளபதிகள் போர் செய்துகளைப்படைந்தவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.சூழ்நிலையைப் புரிந்து கொண்ட நெப்போலியன்,'ஐரோப்பாவில் அமைதியை நிலைநாட்ட நான் தடையாக இருப்பதாக எல்லோரும் நினைப்பதால் பதவி விலகுகிறேன்' என்று கூற 1814 ஏப்ரல் 6-ல் முடிதுறப்பு பத்திரத்தில் கையெழுத்திட்டார். வல்லரசுகளுடன் தான் செய்து கொண்ட தனிப்பட்ட போன்டேன்பிளு (வுசநயவல மூக குழுவெயைநெடிடநயர) உடன்படிக்கையின்படி பிரான்ஸ் ின் மீது தனக்கிருந்த உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தார். மேலும் இதன்படி, நெப்போலியனுக்கு வருடத்திற்கு இரண்டு மில்லியன் பிராங்குகள் ஓய்வூதியமாகவும், அவர் மனைவி மரியலூயிஸாவிற்கு இத்தாலியப் பகுதியான பார்மாவும், நெப்போலியனின் குடும்பத்தினருக்கு வருடத்திற்கு 2.5 மில்லியன் பிராங்குகள் ஓய்வூதியமாகவும் கொடுக்க ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு வாரத்திற்குள்ளாக இத்தாலிக்கு அப்பாலுள்ள சிறிய எல்பா (நுடடிய) தீவில் வெற்றுப் பட்டத்துடன் ஓய்வெடுக்கச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார்.அதன்படி நெப்போலியன் 400 மெய்காப்பாளர்களுடன் தன் தாய் மற்றும் சகோதரி பாலினுடன் சேர்ந்து 'ருனெயரவெநன்'என்ற பெயருடைய ஆங்கிலக் கப்பல் மூலம் 1814 ஏப்ரல் 27-ல் எல்பா தீவிற்குப் புறப்பட்டார். நெப்போலியனின் மனைவி மரியலூயிசாவும் மகனும்வீயன்னா சென்றார்கள். நெப்போலியன் எல்பாத் தீவிற்கு போகும் போது தனது மாஜி மனைவி ஜோசபினுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினார். அதில் புகழ்பெற்ற வரி நேளநச கழசபநவ ானா றாழ ாயள நேளநச கழசபழவவழெ லழர யனெ றடைட நேளநச கழசபநவ லழர 1814 மே 3-ம் தேதி எல்பா தீவிலுள்ள போர்ட்டோ பெரைரோ (மூசவழகநசசயழை) என்ற இடத்திற்கு போய்ச் சேர்ந்தார்.

அந்த நூறு நாட்கள் (ர்ரனெசநன னயலள)

1815 மார்ச் 20 முதல் 1815 ஜூன் 29 வரை. 58 நெப்போலியன் எல்பாத் தீவிற்கு அனுப்பப்பட்ட பின்னர் ஐரோப்பிய நாடுகள் ஆஸ்திரியாவில் தலைநகரான வியன்னாவில் மாநாடு ஒன்றைக் கூட்டின. பிரான்சில் 16-ம் லூயியின் தம்பி 18-ம் லூயி மன்னராக்கப்பட்டார். ஐரோப்பிய அரசியல் சூழ்நிலையை ஒழுங்குபடுத்த விவாதத்தில் பிரெஞ்சுப்படையில் அதிர்ப்தி வளாந் 'து வருவதாகவும் ரகசிய தகவல்கள் கிடைத்தது. எனவே மீண்டும்பிரான்ஸ் செல்ல முடிவு செய்தார். தனது முடிவை தன் தாயிடம் சொன்ன போது அவர் ஆசைவதித்து அனுப்பினார். "புழ அல ளழஇ கரகடை லழரச னநளவலை"தீவில் தனது செலவுகளுக்குக் கொடுக்கப்படுவதாக வாக்களிக்கப்பட்டிருந்த பணம்கொடுக்கப்படாததால் அதனையே காரணமாக வைத்து 1815 பிப்ரவரி 26-ம் எல்பாத் தீவிலிருந்து ஐஹெழளெவயவெ என்ற கப்பல் மூலம் புறப்பட்டு பிரான்சின் தெற்கு கடற்கரையிலுள்ள கேன்ஸ் (ஊயநெள) என்ற இடத்திற்கருகே மார்ச் 1ல் வந்தடைந்தார். பின்னர் அங்கிருந்து தனது ஆதரவாளர்களுடன் நடைபயணமாகவே பாரிசு நோக்கி

புறப்பட்டார். மார்ச் 1-முதல் 20-ம் தேதி வரை சுமார் 720 மைல்கள் பயணம் மேற்கொண்டு மார்ச் 20 இரவு 9 மணி அளவில் பாரிசு வந்து சேர்ந்தார். 18-ம் லூயியின் ஆட்சியில் வெறுப்படைந்த மக்களும் நெப்போலியனை வரவேற்றனர். படை முழுவதும் 18-ம் லூயியைக் கைவிட்டது. அவர் நாட்டைவிட்டே ஓடினார். 1815 மார்ச் 20-ம் நாள் முதல் 1815 ஜூன் 29-ம் தேதிவரை நெப்போலியன் தனது ஆற்றலையும், வலிமையும்பெருக்கினார். மீண்டும் நெப்போலியன் பிரான்ஸ் ிலிருந்த அந்த நூறு நாட்கள் வரலாற்று சிறப்பு பெற்ற நாட்களாகும்.

7. வாட்டர்லூ போர் (டியவவடந முக றுயவநசடமு):

1815 நெப்போலியன் எல்பாட் தீவை விட்டு வந்து மீண்டும் பிரான்சிற்குள் நுழைந்து விட்டார் என்ற செய்தியைக் கேட்ட வீயன்னா மாநாட்டில் கூடியிருந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் அதிர்ச்சியடைந்தன. தங்களது நடவடிக்கைகளை நிறுத்தி வைத்துவிட்டு உலக அமைதியை கெடுப்பவரான (னுநளவசமுலநச முக றமுசடன ிநயஉந) நெப்போலியனை தோற்கடிப்பதற்கு பெரும்படை ஒன்றை திரட்டினார். ஆங்கிலப்படைகள் வெல்லிங்டன் பிரவு தலைமையிலும் பிரஷ்யப் படைகள் 'புஞ்சர்'(டீரஉநச) தலைமையிலும் அணி வகுத்து நின்றன. இப்படைகளைத் தனித்தனியாகச் சந்தித்து குவாட்ரிபிராஸ், லிக்னி (ஞரயவசநடிசயளஇ டுபைலெ) ஆகிய இடங்களில் வெற்றி பெற்றார் நெப்போலியன். ஆனால் மீண்டும் கூட்டணிப் படைகள் ஒன்று சேர்ந்து 'வாட்டர்லூ' என்னுமிடத்தில் 1815 ஜூன் 18, ஞாயிற்றுக்கிழமை 59 நெப்போலியனை முழுமையாகத் தோற்கடித்தன. பிரெஞ்சுப்படைகள் நிலைகுலைந்தன. நெப்போலியன் பாரிசை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்.

நெப்போலியனின் சோசகமான முடிவு: வாட்டர்லூ போரில் தோல்வியடைந்த நெப்போலியன் ஜூன் 21-காலை பாரிசுக்கு ஓடிவந்தார். பரிசு நகரம் இன்னும் சில நாட்களில் எதிரிகளின் கையில் வழீ `ந்துவிடும் என்ற செய்தி பாரிசு முழுவதும் காட்டுத்தீ போல் பரவியது. இச்சூழ்நிலையில் சட்டமன்றத்தில் நெப்போலியனின் அரசியல் எதிரிகளின் கை ஒங்கியது. ஐரோப்பிய நாடுகள் நெப்போலியனுக்கு எதிராகத்தான் போர் புரிகிறார்கள். பிரான்சுக்கு எதிராக அல்ல. எனவே "பாரிசு மீது நடைபெறப்போகும், தாக்குதல்கள் நிறுத்தப்பட வேண்டுமானால் நெப்போலியன் பதவியைத் துறக்க வேண்டும்" என்ற தீர்மானம் இயற்றினர். இதனை நெப்போலியன் முழுமனதுடன் ஏற்றுக்கொண்டு 1815 ஜூன் 22-ல் தனது 'எலைசி'(நுடலளந) அரண்மனையிலிருந்து பதிவி துறக்கும் சாசனத்தை எழுதி அனுப்பினார். ஜோசப் பெளச்சி (துழளநிா குழரஉந) என்ற நெப்போலியன் அமைச்சரவையில் இருந்த காவல்துறை மந்திரியின் தலைமையில்தற்காலிக அரசாங்கம் ஒன்று அமைக்கப்பட்டது. "நெப்போலியன் மீது விரோதமும், காழ்ப்புணர்ச்சியும் கொண்ட இவர் அவசரமாக சட்டமன்றத்தைக் கூட்டி நெப்போலியன் உடனடியாகப் பிரான்சை விட்டு வெளியேற வேண்டும்" என்ற தீர்மானத்தை நிறைவேற்றினார். இதனையும் ஏற்றுக் கொண்ட நெப்போலியன், 1815 ஜூன் 29-ல்

பாரிசிலிருந்து அமெரிக்கா செல்வதற்காக ரோச்சோர்ட் (சுழைநகழ்சுவ) துறைமுகம் வந்து தனது நண்பர்கள் குழுவுடன்இரண்டு கப்பல்களில் அமெரிக்க புறப்பட்டார். எல்பா தீவிலிருந்து தப்பி வந்ததிலிருந்து ஜூன் 29-ல் பிரான்சை விட்டு வெளியேறியது வரையுள்ள அந்த நூறு நாட்கள் நெப்போலியனின் சோகம் நிறைந்த நாட்களாகும். அதன் பிறகும் நெப்போலியன் வாழ்ந்த நாட்கள் சோக நாட்களே!

நெப்போலியன் கைது செய்யப்படுதல்:

பிரான்சைவிட்டு வெளியேறிய நெப்போலியன் எத்திசையிலும் செல்ல முடியாதபடி ஆங்கிலக் கப்பல்கள் தடுப்புச் சுவர் போல் நின்றன. எனவே ‘பெல்லரோபன்’(ரூஆளு டிழட்டநசழிாழி) என்ற ஆங்கிலக் கப்பலின் தளபதியான ‘பிரடரிக் மெயிட்லாண்ட்’(குசநனநசடைம ஆயவையெனெ) என்பவரின்ஆதரவுடன் இங்கிலாந்துக்கே செல்ல முடிவு செய்தார். அத்துடன் ஆங்கில மன்னர் நான்காம் ஜார்ஜுக்கு ‘ஆங்கிலச் சட்டதிட்டங்கட்கு உட்பட்டு ஆங்கில மக்களின் ஒருவனாக வாழவிரும்பி இங்கிலாந்து வருகிறேன்’ . என்று ஒரு கடிதமும் எழுதி அனுப்பினார். ஆனால் அந்தக் கடிதம் அரசர் கைக்குப் போய் கிடைக்கவில்லை என்று 60 சொல்லப்படுகிறது. அதன் அடிப்படையில் 1815 ஜூன் 15-ல் பெல்லரோபன் என்ற கப்பலில் ஏறினார். கப்பல் தலைவன் மெயிட்லாண்ட் ஒரு பேரரசரக்குரிய மரியாதையுடன் நெப்போலியனை வரவேற்றார். நெப்போலியன் பயணம் செய்த கப்பல் ஜூலை 26-ல் இங்கிலாந்திலுள்ள பிளைமவுத் (டீலஅழரவா) துறைமுகம் வந்து சோந் தது. அப்போது அந்த துறைமுகத்தின் காவலர் விஸ்கவுண்ட் கீத் (ஏளைழரவெ) முநவா) என்பவர் ‘நெப்போலியன் சிறைப்படுத்தப்பட்டுள்ளார்’ என்ற செய்தியை மெயிட்லாண்ட் மூலம் நெப்போலியனுக்குச் சொல்லி அனுப்பினார். இதனைக் கேட்ட நெப்போலியன்அதிர்ச்சியடைந்தார். கொதித்தார். குமுறினார். “இங்கிலாந்தின் விருந்தினராக வந்த தன்னை ஆங்கிலச் சட்டத்தின் கீழ் வாழ்வதற்கு அடைக்கலம் தேடிவந்த தன்னை ஆங்கில அரசாங்கம் வஞ்சித்து விட்டது” என்று கூறி பொறுமினார். இங்கிலாந்தின் இந்த மனித நாகரிக மற்ற செயலைக் கண்டித்தார்.

நெப்போலியனின் இறுதி நாட்கள்:

நெப்போலியன்கைது செய்யப்பட்டபின் அவரைச் சுட்டு கொல்வதா அல்லது தெற்கு அட்லாண்டிக் கடலிலுள்ள செயின் ஹெலினாத் தீவிற்கு அனுப்புவதா என்று பராளுமன்றத்தில் விவாதம் நடைபெற்றது. இறுதியில் ஆப்பிரிக்காவின் மேற்கு கரையிலிருந்து 1200 மைல் தொலைவிலுள்ள செயின்ட் ஹெலினாத் தீவிற்கு அனுப்பிவிட முடிவு செய்யப்பட்டது. அதன்படி 1815-ஆகஸ்ட் 9-ல் ‘நார்தம்பர்லேண்ட்’ என்ற கப்பலில் அவர் தனது நண்பர்களுடன் செயின்ட் ஹெலினா என்ற பாறைத் தீவிற்கு அனுப்பப்பட்டார். கப்பல் புறப்பட்டபோது பிரான்சுக் கடற்கரையை நோக்கி

‘எனதருமை பிரான்சே’ என்று உரக்கக் கத்தினார் சுற்றி நின்றவர்கள் கண்கள் பனித்தன. 1815-ல் அக்டோபர் 15-ல் நெப்போலியன் ஹெலினாத் தீவில் இறங்கினார். அங்கு ஜேம்ஸ்டவுண் எனற் சிற்றூரில் வசதிக் குறைவான ஒரு சிறிய வீட்டில் சிறை வைக்கப்பட்டார். ஐரோப்பிய வல்லரசுகளையெல்லாம் வீழ்த்தி தனது காலடியில் போட்ட மாவீரன் நெப்போலியன் சாகும் வரை ஒரு கைதியாகவே வாழவேண்டிய அவலநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. சிறிது சிறிதாக நோய்வாய்ப்பட்டு ஆறு ஆண்டுகள் கழித்து 1821 மே 5-ம் தேதி நெப்போலியன் உயிர் நீத்தார். நெப்போலியனின் கடைசி விருப்பப்படி அவரது உடலை பிரான்ஸ் ிலுள்ள சீன் நதிக்கரையில் அடக்கம் செய்ய ஆங்கில் அரசு அனுமதி அளிக்க மறுத்துவிட்டது. எனவே அவரது உடன் ஹெலினாத் தீவிலேயே ஒரு நீருற்று அருகே அடக்கம் செய்யப்பட்டது. கல்லறையில் ‘தளபதி நெப்போலியன்’ என்று மட்டுமே பொறிக்க அனுமதியளிக்கப்பட்டது.

நெப்போலியனின் வீழ்ச்சி ிக்கான காரணங்கள்:

உலக வரலாற்றில் பெயர் பெற்ற போர் வீரர்களில் மிக உயர்ந்த இடத்தை வகிப்பவர் நெப்போலியன். அலக்ஸாந்தர். சீசர், போன்றவர்களைப் புகழில் பின்னுக்குத் தள்ளியவர். வீரம் செரிந்த உடலும், உள்ளமும் கொண்டவர். உயாந் த சிந்தனையும் அயரா உழைப்பும் கொண்டவர். ஆயினும் நாடாளும் பேராசை அவரை ஆட்டிப் படைத்தது. அவருடைய போர்களை மக்கள் வெறுத்தனர். தனி ஒருவனின் பெருமைக்காகவும் கீர்த்திக்காகவும் தொடுக்கப்பட்டவை அந்தப் போக் ள். அப்போது மக்களிடையே பரவிய ‘தேசிய எண்ணத்தை’ மதிக்கத் தவறி விட்டார். இவருடைய வீழ்ச்சி படிப்படியாக ஏற்பட்ட பல நிகழ்ச்சிகளின் தொடர்ச்சியே ஆகும். 1. நெப்போலியனின் கண்டத்திட்டம்: நூற்றுக்கணக்கான போர்களில் வெற்றிவாகை குடிய நெப்போலியன், இங்கிலாந்தைத் தோற்கடிப்பதற்கு “கண்ட திட்டத்தைச்” செயல்படுத்தினார். இத்திட்டம் ஒரு தோல்வித் திட்டமாகும். சரியான கப்பற்படை இல்லாமல் இத்திட்டத்தைச் செயல்படுத்த முடியாது. மேலும் நெப்போலியனிடம் சிறந்த கப்பற்படைத்தளம் கிடையாது. எனவே இத்திட்டம் தோல்வியடைந்தது. இது தான் தீபகற்ப பொருக்கும் பின்னர் ரஷ்யப்படையெடுப்புக்கும் வழி வகுத்தது. எனவே நெப்போலியனின் வழி்ச்சிக்கு கண்டதிட்டம் மே அடிப்படைக் காரணம் ஆகும். 2. தீபகற்ப போர்: தீபகற்ப போர்தான் தனது வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்று நெப்போலியனே கூறுகிறார். இப்போர் அவருடைய ஆட்சிக்கும், அதிகாரத்திற்கும் ஆட்டத் தை ஏற்படுத்தியது. போர்ச்சுக்க ிசிய, ஸ்பானிய மக்களின் தேசப்பற்றுக்கு முன்பு பிரெஞ்சுப்படைகள் நிற்க முடியவில்லை. இந்த ‘ஸ்பானியப் புண்’ தான் (எரியனொ ரடஉநசு) நெப்போலியன் வ ிழ்ச்சிக்கு அடிகோலியது. 3. ரஷ்யப் படையெடுப்பு: நெப்போலியனின் ரஷ்யப் படையெடுப்பு அவர் செய்த மாபெரும் தவறாகும். இப்படையெடுப்பு அவர் செய்த மாபெரும் தவறாகும். இப்படையெடுப்பில் லட்சக்கண்கான போர் வீரர்களை இழந்தார். அவர் புகழ் மங்குவதற்கும், ராணுவ வலிமைகுறைவதற்கும்

இதுவே காணமாகும். மாஸ்கோவிலிருந்து அவர் திரும்பியது போன்ற சோகமான நிகழ்ச்சி வரலாற்றில் வெகுசிலவே உண்டு.

4. இங்கிலாந்தில் கடலாதிக்கம் 62 இங்கிலாந்தின் கடலாதிக்கம் நெப்போலியன் வீழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணம் ஆகும். இங்கிலாந்துக்கு எதிராக நடந்த அனைத்துப் போர்களங்களிலும் நெப்போலியனுக்குத் தோல்வியே ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத் தளபதிகளான நெல்சன், வெல்லிங்டன் ஆகியோர் நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாயினர்.

5. பேராசை அனைத்து நாடுகளையும் தனக்கு அடிபணிய வைக்க வேண்டுமென்ற பேராசையே நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு வழி வகுத்தது. எனவே போர் வெறி கொண்டு எண்ணற்ற போர்களில் ஜெர்மானியர், இத்தாலியர் போன்ற பல இனத்தவர்களாக இருந்தனர். அவர்களிடம் உற்சாகமும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் தூண்டுதலும், தேசிய உணர்ச்சியும் காணப்படவில்லை. வெறும் கூலிக்குப் போரிடுபவர்களாகவே பணியாற்றினர். எனவே ராணுவ அமைப்புமுறை படிப்படியாக சீர்கேடைந்தது. நெப்போலியன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் ஆகும்.

7. எண்ணிக்கையற்ற எதிரிகள் நெப்போலியன் தனது ஆக்கிரமிப்புக் கொள்கையினாலும் ஓயாத படையெடுப்பு, கண்டத்திட்டம் ஆகியவற்றினாலும் ஏராளமான எதிரிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டார். இங்கிலாந்து, ஸ்பெயின், ஸ்வீடன், பிரஷ்யா, அஸ்திரியா, போர்ச்சுக்கல், சார்டீனியா போன்ற பல நாடுகள் நெப்போலியனின் எதிரி நாடுகளாயின.

8. நெப்போலியன் தன் ஆற்றலை அறியாமை நெப்போலியன் தன்னைப் பற்றி அதிகமான மதிப்பிட்டுக்கொண்டார். அனால் அவரும் பலரைப் போல ஒரு மனிதரே தொடக்கத்தில் காணப்பட்ட இராணுவ வலிமை, திறமை, அற்றல், ஆவேசம், கூரிய சிந்தனை, ஆழ்ந்து திட்டமிடுதல் ஆகியவை நாளடைவில் குன்றிப் போயின. அடிக்கடி போர் செய்ததால் களைப்படைந்தார் நெப்போலியன். எனவே வீழ்ச்சியடைந்தார்.

சுய மதிப்பீட்டு கேள்விகள்

1. பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கான முக்கிய காரணங்கள் என்ன?
2. 1789 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் முக்கியமான கட்டங்கள் மற்றும் நிகழ்வுகள் எவை?
3. பிரெஞ்சுப் புரட்சி யுரோப்பிய மற்றும் உலக வரலாற்றில் எந்தவாறு தாக்கம் ஏற்படுத்தியது?
4. நெப்போலியன் போனபார்டே வின் எழுச்சி எவ்வாறு ஏற்பட்டது?
5. நெப்போலியன் போர்களின் முக்கியக் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் என்ன?
6. நெப்போலியன் உருவாக்கிய கண்ட அமைப்பு (Code Napoleon) பற்றிக் கூறுங்கள்.
7. நெப்போலியனின் உள்நாட்டுக் கொள்கைகள் (Domestic Policies) யாவை? அவை பிரான்னை எவ்வாறு மாற்றின?
8. நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமான முக்கியக் காரியங்கள் என்ன?

அலகு- II

மெட்டர்னிச்சின் சகாப்தம்- வியன்னா காங்கிரஸ் - நான்கு மடங்கு கூட்டணி -
ஐரோப்பாவின் இசை நிகழ்ச்சி - ஜூலை 1830 புரட்சி - பிப்ரவரி புரட்சி 1848-
நெப்போலியன் .

நோக்கங்கள் (Objectives):

1. மெட்டர்னிச்சின் சகாப்தம் வியன்னா காங்கிரஸின் முக்கிய தீர்மானங்கள் நான்கு மடங்கு கூட்டணியின் பங்கு மற்றும் ஐரோப்பாவில் ஒழுங்கை நிலைநிறுத்த எதிர்பார்த்த முயற்சிகளை மாணவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.
2. 1830 மற்றும் 1848 ஆம் ஆண்டுகளின் புரட்சிகள், அவற்றின் காரணங்கள், பாதிப்புகள் மற்றும் நெப்போலியன் III-ன் எழுச்சி மற்றும் ஆட்சி குறித்து விரிவாக ஆய்வு செய்யும் திறன் மாணவர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும்.

மெட்டர்னிக் (1773-1859) இளவரசர் மெட்டர்னிக் 1773-ல் ஒரு ராஜதந்திர குடும்பத்தில் பிறந்தார். ஒரு ராஜதந்திரி என்பதை தனக்கு வயது வந்தபொழுது நிரூபித்தார். ஆஸ்திரிய நாட்டு மரியதேரசாவின் புகழ்மிக்க அமைச்சராகிய கவுண்ட் கவுநிட்ஸ்என்பவரின் பேத்தியை மணந்தார். இவர் தம்முடைய திறமையால் ஆஸ்திரியாவின் சான்சலராக 1809-ல் பதவியேற்று அதிலேயே நாட்டைவிட்டு 1848-ல் வெளியேறும் வரை தொடர்ந்து பணியாற்றினார். பிரான்சுக்கு எதிராக 1813-ல் நான்காவது கூட்டை அமைப்பதிலும், லீப்சிக் போரில் நெப்போலியனை தோற்கடிப்பதிலும் இவர் பெரும் பங்கு எடுத்துக் கொண்டார். 1815-லிருந்து 1848 வரையிலான ஐரோப்பிய வரலாறு மெட்டர்னிக் சகாப்தம் எனப்படுகிறது. இக்கால கூட்டத்தில் மாபெரும் ராஜதந்திரியாக அவர் திகழ்ந்தார். இவர் ராஜதந்திரத்தில் ஒரு மன்னர். ஐரோப்பிய அரசியல் தலைவிதியை நிர்ணயிக்கும் மாபெரும் பொறுப்பை தாம் சுமந்து கொண்டிருப்பதாக நினைத்தார்.

மெட்டர்னிக்கின் கொள்கைகள்

1. —ஐரோப்பிய மக்கள் இப்போது விரும்புவது சுதந்திரத்தை அல்ல. அமைதியைத்தான் என்று உறுதியாக நம்பிய மெட்டர்னிக் அமைதியை நிலை நாட்டுவதைத் தம் முதல் குறிக்கோளாக கொண்டார்.
2. பிரெஞ்சு புரட்சியினால் ஏற்பட்ட குழப்பங்களையும் படுகொலைகளையும், போர்களையும் நேரில் கண்ட மெட்டர்னிக் அரசியல் புரட்சிகளை அறவே வெறுத்தார். புரட்சி என்பது —ஒழிக்கப்பட வேண்டிய நோய், அணைக்கப்பட வேண்டிய எரிமலை, சமூக அமைப்பை விழுங்கத் தடைகளை அகலவிரிக்கும் அசுரப்பிறவி என்று கருதினார். எனவே அரசியல் புரட்சியை ஒடுக்குவதை தன்னுடைய இரண்டாவது முக்கியகொள்கையாக கொண்டார்.
3. அமைதியை நிலைநாட்ட, இன்றைய நிலையே என்றென'றும் நிலைத்திருக்க வேண்டும். பழைமைப் பண்பாடுகளைப் போற்ற வேண்டும். மாறுதல்களே வேண்டாம் என்பது அவரது மூன்றாவது கொள்கையாக இருந்தது.
4. தாராள முற்போக்கு சீர்திருத்தங்கள் புரட்சிக்கு வழிவகுக்கும், ஆதலால் அவைகள் கைவிடப்பட வேண்டும் என்பது அவருடைய நான்காவது கோட்பாடாக இருந்தது.
5. பலமொழி இன தேசிய மக்களை கொண்டிருந்த ஆஸ்திரிய பேரரசின் ஒருமைப்பாட்டை நிலைநாட்டுவது அவரது இறுதி கொள்கையாக இருந்தது. எனவே தேசிய இனங்களின் எழுச்சியை ஒடுக்குவது தம் கடமையாக கருதினார்.
6. நாட்டுப்பற்று, தாராளகொள்கை ஆகிய இரட்டைக் கொள்கைகளின் மீது இரட்டை தாக்குதல் நடத்துவது தான் நடைமுறையில் —மெட்டர்னிக் முறை எனப்படும். மேலும் புரட்சிக்கரமான மேற்கு, பிற்போக்கான கிழக்கு என ஐரோப்பா இரு பிரிவுகளாக பிரிந்து இருப்பதையும் கண்ணுற்றார் மெட்டர்னிக். பிற்போக்கு கொள்கையின் காவலன் என்ற முறையில் ஆஸ்திரியாவை அதிகப்படியான பழங்காலப் பற்றுகளடங்கிய பிற்போக்கு தன'மையின் இருப்பிடமாக மாற்றினார்.
7. வியன்னா மாறாட்டு அரசியல் தந்திர வல்லுநர்களை பொறியிலிட்டு அடைக்க வலைவிரித்தார். அந்த வலையில் பல நாட்டு தலைவர்கள் விழுந்தனர்.

8. வியன்னா மாநாட்டிற்கு பிறகு ஐரோப்பிய பொதுசங்கத்தை நிறுவினார்.
9. தன்னுடைய திறமைமிக்க அரசியல் தந்திரத்தால் புரட்சிபாங்கான பிரான்சிடமிருந்து பிற்போக்குப் பற்றுடைய ஆஸ்திரியாவிற்கு ஐரோப்பிய தலைமை பீடத்தை மாற்றினார்.

மெட்டர்னிக்- வியன்னா மாநாடும்

நெப்போலியன் வீழ்ச்சிக்கு பிறகு ஐரோப்பிய ராஜதந்திரிகள் கூடிய வியன்னா மாநாட்டிற்கு தலைமை தாங்கும் தகுதியும் பெருமையும் பெற்றார். —மின்னும் வியன்னா நீர்கழலில் மீனைப் போல லாவகமாக நீந்தினார். அவரது சாதாரியமான பேச்சுக்களும், நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் போக்கும் மாநாட்டை வெற்றிகரமாக்கியது. புரட்சிக்கு முன்பிருந்த பழைமை நிலையையே மீண்டும் புதுப்பிக்க வேண்டும் என தாம் விரும்பியதை செயல்படுத்திக் காண்பித்தார். இம்மாநாடு ஐரோப்பிய அரசியல் நோய்க்கு மருந்தாக அமையவில்லை என்றாலும் மெட்டர்னிக் ஆஸ்திரிய நலன்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார். எல்லாவற்றின் மேலாக ஆஸ்திரியாவின் நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட வியன்னா மாநாட்டில் இராஜதந்திரத்துடன் செயல்பட்டார். அதன் பயனாக

- 1.தொலைவிலுள்ளதொல்லை மிகுந்த பெல்ஜியத்தை ஹாலந்துக்கு இழப்பீடாக கொடுத்துவிட்டு அருகிலுள்ள வளமான லம்பார்டியையும் வனப்பு மிகுந்த வெனிஷியாவையும் ஆஸ்திரியா பெற்றது.
- 2.டுஸ்கனே, பார்மா, மொடினா ஆகியவற்றின் அரியணைகளில் ஆஸ்திரிய ஹாப்ஸ்பர்க் மரபை சார்ந்த கோமகன்கள் ஆட்சியின் கீழ் கொண்டு வந்தார்.
- 3.ஹேப்பினைஸ், சிசிலி அரியணையில் போர்போன் மரபைச் சேர்ந்த பெர்டினாண்டு அமர்த்தப்பட்டார். அவருடன் அமட்டர்னிக் ஒரு ரகசிய உடன்படிக்கை செய்து கொண்டார்.
4. ஜெர்மனியில் ரைன் கூட்டமைப்பு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பாக மாற்றப்பட்டு, ஆஸ்திரியா தலைமையின் கீழ் கொண்டு வந்தார்.
5. இத்தாலியின் ஒற்றுமையை கலைப்பதற்கு இவர் மேலும் இத்தாலியை பல பிரிவுகளாக பிரித்து அதை வெறும் —நிலவியல் சொல்லாக்கினார்.

6. ஜேர்மனியில் ஆஸ்திரியாவின் செல்வாக்கை மேலும் ஓங்கச் செய்தார். இவ்வாறு தமக்கே உரிய ராஜதந்திரத்துடன் செயல்பட்டு இத்தாலியிலும், ஜேர்மனியிலும் ஆஸ்திரிய ஆதிக்கச் செல்வாக்கை நிலைநாட்டுவதில் வெற்றி பெற்றார்.

மெட்டர்னிக்வும் ஐரோப்பிய பொதுசங்கமும் (1815)

மெட்டர்னிக் நாட்டுப்பற்று, தாராளக்கொள்கைஆகிய சக்திகளை நசுக்குவதற்கு நான்குபேர் கொண்ட பொதுசங்கத்தை நிறுவி அதை ஒரு கருவியாக பயன்படுத்திக் கொண்டார். புரட்சிக் கருத்துக்கள் புதுப்பிக்கபடுவதையும், பரசுவதையும் தடுக்க நான்கு பெரிய வல்லரசுகள் (ஆஸ்திரியா, ரஷியா, பிரஷியா, இங்கிலாந்து) அடங்கிய —நால்வர் உடன்பாட்டை மெட்டர்னிக் தலைமையின் கீழ் 1815-ல் ஏற்படுத்தினார். துங்களுக்குள் ஏற்படும் பொது பிரச்சினைகளை அலசி ஆராய ஒரு குறிப்பிட்ட இடைவெளியில் கூட்டங்கள் கூட்டப்பட வேண்டும் என்றும் அந்த நால்வர் உடன்பாட்டு அங்கத்தினர்கள் தங்களுக்குள் ஒப்புதல் அளித்தனர். இவ்வாறாக ஐரோப்பிய பொதுசங்கம் தோன்றியது. எய்-லா-சப்பேல் என்ற இடத்தில் கூடிய முதல் மாநாட்டிலேயே கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டது. இம்மாநாட்டில் பிரான்ஸ் சேருவதை மெட்டர்னிக் ஆதரித்தார். அதே சமயம் பிரான்சிற்கு எதிராக நால்வர் கூட்டை வலுப்படுத்தவும் தவறவில்லை. இம்மாநாட்டில் நாடுகளின் எல்லைக் கோடுகள் பற்றிய முன் நிலைமையை ஆதரிக்கும் 37 எந்த திட்டத்தையும் பிரிட்டன் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. ஒரு நாட்டில் புரட்சி வெடித்து கிளம்பினால் அந்நாட்டின் உள்நாட்டு விவகாரத்தில் வல்லரசுகள் தலையிடுவது நியாயம் என அறிவிக்கும் டிராப்பா சாசனம் டிராப்பாவில் நடந்த இரண்டாவது மாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. உள்நாட்டு விவகாரங்களில் வல்லரசுகள் தலையிடுவது தவறு என பிரிட்டன் வன்மையாக எதிர்த்தது. பிரிட்டன் எதிர்த்த போதிலும் ஏனைய வல்லரசுகள் அதை ஒத்துக் கொண்டன. நேப்பிள்ஸில் ஏற்பட்ட கலகத்தை அடக்க மெட்டர்னிக் இக்கொள்கையை கடைபிடித்தார். வொரானாவில் கூடிய இறுதி மாநாட்டில் பிரிட்டன் இதிலிருந்து விலகியதால் பொதுசங்கம் சிதறுண்டது.

மெட்டர்னிக்வும் - ஜேர்மனியும்

ஐரோப்பிய அரசியலில் ஒப்பற்ற தலைவராக 1815 முதல் 1848 வரை மெட்டர்னிக் விளங்கியதால் இவரை ஐரோப்பாவின் தலைமை அமைச்சர் என அழைத்தது முற்றிலும்

பொருத்தமே. இவர் ஜெர்மனியிலும், இத்தாலியிலும் உள்நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட்டார். ஏனைய நாடுகளிலும் தம் செல்வாக்கு ஏற்பட வழிவகை செய்தார். பேடன், பூட்டம்பர்க் ஆகிய நாடுகளின் ஆட்சியாளர்கள் தம் மக்களுக்கு தாராள தன்மைக் கொண்ட அரசியல் அமைப்புகளை வழங்கினார். ஜெர்மானிய இளவரசர்கள் கூட்டம் ஒன்றை 1819-ல் கால்பர்டில் கூட்டி கால்பர்ட் ஆணைகளை வரைந்து அதனை ஜெர்மானிய சபையில் நிறைவேற்றினார். புரட்சிக்கு காரணமாக இருந்த மாணவர் பிரிவை அவ்வாணை சட்டவிரோதம் என அறிவித்தது. அரசாங்க அனுமதியின்றி மாணவர்கள் கழகங்கள் அமைப்பது தடுக்கப்பட்டது. பத்திரிக்கைகள் கடுமையாக தணிக்கை செய்யப்பட்டன. பல்கலைக்கழகங்கள் கடுமையான கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. இவ்வாறு ஜெர்மானிய விவகாரங்களை மெட்டர்னிக் தம்முடைய முழுக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வந்தார்.

மெட்டர்னிக்ம - இத்தாலியும்

மெட்டர்னிக்கின் தலைமையின் கீழ் இயங்கிய வியன்னா மாநாடு இத்தாலிய ஒருமைப்பாட்டை சீர்குலைத்தது. இத்தாலியிடமிருந்து லம்பார்டி, வெனிஷியா ஆகியவற்றை பறித்துக் கொண்டார். டஸ்கனே, பார்மா, மொடினா ஆகிய நாடுகளின் அரியணைகளில் ஆஸ்திரிய ஹாப்ஸ்பர்க் அரசு குடும்பத்தினரை அமர்த்தினார். 1820-ல் நேப்பிள்ஸில் ஒரு கலகம் மூண்டது. மெட்டர்னிக் நேப்பிள்ஸின் அரசரான முதலாம் பெர்டினாண்டுக்கு அந்த கலகத்தை அடக்க உதவிபுரிந்து அவரை மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தினார். 1821-ல் பீட்மண்டிலும் கலகம் ஏற்பட்டது. நேப்பிள்ஸில் இருந்து திரும்பிய ஆஸ்திரியப் படைகள் அந்த கலகத்தையும் அடக்கின. மெட்டர்னிக்கின் பிற்போக்கு கொள்கையின் விளைவாக இத்தாலி இவர் கரங்களில் வீழ்ந்தது. —வெற்றியுடன் திகழ்ந்த பிற்போக்கு தன்மை கொண்ட ஆஸ்திரிய ரதத்தின் பின்னால் இத்தாலி கை, கால்கள் கட்டுண்டு கிடந்தது என்று ஹேயஸ் என்ற வரலாற்றாசிரியர் கூறுகிறார்.

மெட்டர்னிக்ம -

ஸ்பெயினும் 38 வியன்னா ஒப்பந்தம் ஏழாம் பெர்டினாண்டை 1815-ல் ஸ்பானிய அரியணையில் மீண்டும் அமர்த்தியது. அவர் 1812-ல் ஏற்பட்ட தாராளத்தன்மை கொண்ட அரசியலமைப்பில் தற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்தார். அவரது சர்வாதிகார ஆட்சி 1820-ல்

ஒரு கலகம் ஏற்படுவதற்கு வழிகோலியது. ஸ்பெயின் நாட்டு விவகாரங்களில் தலையிட்டு அமைதியை ஏற்படுத்துவதற்கு வெரோனா மாநாட்டில் மெட்டர்னிக் பிரெஞ்சு நாட்டு 18-ம் லூயியைத் தூண்டினார். பிரான்சின் உதவியால் ஸ்பெயினில் அமைதி ஏற்படுத்தப்பட்டது.

மெட்டர்னிச்சின் சகாப்தம் (Age of Metternich)

- நெப்போலியன் தோல்வியுற்ற பிறகு 1815-ம் ஆண்டு வியன்னா மாநாட்டில் மெட்டர்னிச் முக்கிய பாத்திரம் வகித்தார். அவர் ஆஸ்டிரியாவின் வெளிவிவகாரத் துறை அமைச்சராக இருந்தார்.
- 1812-ம் ஆண்டு நடைபெற்ற ரஷ்யா யுத்தத்தில் நெப்போலியனின் தோல்வி, ஐரோப்பாவில் புதிய அரசியல் அமைப்புகளுக்கு வழிவகுத்தது.
- 1820-ம் ஆண்டு முதல் பல இடங்களில் புரட்சிகள் வெடித்தன. இதை அடக்க மெட்டர்னிச்சின் தலைமையில் ஐரோப்பா முழுவதும் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன.
- மெட்டர்னிச்சின் நடவடிக்கைகள் ஐரோப்பாவில் பழைய ஒழுங்கமைப்பை (Conservative Order) நிலைநாட்ட முனைவதாக இருந்தது. இதனால் 1830-ம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் முதல் சில நாடுகளில் மீண்டும் புரட்சிகள் வெடிக்கத் தொடங்கின.
- மெட்டர்னிச்சின் காலம் “மெட்டர்னிச்சின் சகாப்தம்” என அழைக்கப்படுகிறது.

மெட்டர்னி -

பிரான்கம் புரட்சிக்கரமான பிரான்சின் மீது கபட ராஜதந்திரியாகிய மெட்டர்னிக் எப்பொழுதும் ஒரு கண் வைத்திருந்தார். பிரான்ஸ் ‘ மறுபடியும் ‘ கிளர்த்தெழுவதை தடுக்க, இவர் வியன்னா மாநாட்டு அங் கத்தினர்களை வற்புறுத்தி பிரான்சின் எல்கை நாடுகளைப் ‘ பெரிதாகவும் ‘, வலிமை மிக்கதாகவும் ‘ மாற்றினார். இவரது செல்வாக்கினால் தான் ஹாலந்து பிரஷியா, சுவிட்சர்லாந்து, பீட்மண்ட் ஆகிய வலுவுள்ள

நாடுகள் உருவாகின. நூல்வர் உடன்பாட்டில் பிரான்சையும் இவர் சேர்த்ததால் அது ஐவர் உடன்பாடாக மாறியது.

5. பிரான்சு: நெப்போலியனின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் பிரான்சை சுற்றி வலிமையான நாடுகளை உருவாக்க முயன்றார் மெட்டர்னிக். பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் கருத்துக்கள் ஐரோப்பாவில் பரவாமல் தடுப்பதில் கவனமாக இருந்தார். ஆனால் முடியாட்சியை பிரெஞ்சுமக்கள் எற்றக்கொண்டதால் அதன் பின்மெட்டர்னிக் அங்கு அதிககவனம் செலுத்தவில்லை. எனவேதான் அவருக்குத் தெரியாமலேயே புரட்சி இயக்கங்கள் வளர்ந்து பின்னர் 1830, ஜூலையிலும், 1848, பிப்ரவரியிலும் பிரான்ஸில் பெரும் புரட்சி ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக பல ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் புரட்சி ஏற்பட்டது. மெட்டர்னிக் நாட்டை விட்டே ஓடினார். இதுவே மெட்டர்னிக் திட்டத்தின் தோல்விக்கும் வழிவகுத்தது. 'மெட்டர்னிக் திட்டத்தின் தோல்விக்கான காரணங்கள்:

1) புரட்சிக் கருத்துக்களை நசுக்க முடியவில்லை:

புரட்சிக் கருத்துக்களை நசுக்கினார் மெட்டர்னிக். ஆனால் புரட்சிக் கருத்துக்களின் வளர்ச்சியையும், அவை பரவியதையும் தடுக்க முடியவில்லை. மெட்டர்னிக்கின் கடுமையான சட்டங்களுக்கு மத்தியில் புரட்சிக் கருத்துக்களே வெற்றியடைந்தன. 1848-ல் பிரான்ஸில் வெடித்த புரட்சி ஆஸ்திரியாவுக்கு பரவ நிலைமை கட்டுக்கடங்காமல் போகவே பதவி விலகி இங்கிலாந்திற்கு ஓடிவிட்டார் மெட்டர்னிக். அவர் சகாப்தமும் முடிந்தது.

2. இங்கிலாந்தின் எதிர்ப்பு: ஷ

பிற நாட்டு விவகாரங்களில் நேரடியாகத் தலையிடும் மெட்டர்னிக் திட்டத்தை இங்கிலாந்து ஆரம்பத்திலிருந்தே எதிர்த்து வந்தது. விடுதலை இயக்கங்கள் மீது பற்றுக் கொண்ட இங்கிலாந்து டிராப்போ, வெரோனா மாநாடுகளில் எதிர்த்து, பின்னர் ஐரோப்பிய கூட்டமைப்பிலிருந்தே வெளியேறியது. இதனால் மெட்டர்னிக் திட்டம் தோல்வியடைந்தது.

3. தேசியத் தன்மையின் வளர்ச்சி:

ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஸ்பெயின் ஆகிய நாடுகளில் தேசியத் தன்மையின் வளர்ச்சி மெட்டர்னிக் திட்டத்திற்கு ஒருசவாலாகவே இருந்தது. மேலும் தேசிய இயக்கங்கட்கு இங்கிலாந்து வெளிப்படையாக ஆதரவு தெரிவித்து வந்தது. இதனால் மெட்டர்னிக் திட்டம்

தோல்வியடைந்தது. 1815 முதல் 1848 வரை ஐரோப்பிய அரசியலில் ஆஸ்திரிய நாட்டிற்கு தலைமையிடம் கிடைக்கச் செய்தவர் மெட்டர்னிக் ஆவார். நாட்டுப்பற்றின் காரணமாகவே ஐரோப்பாவில் பரவிவரும் புரட்சிக் கருத்துக்கள் ஆஸ்திரியாவிலும் பரவிவிடாமல் தடுக்க நினைத்தார். வீயன்னா மாநாட்டிலும், ஐரோப்பியக் கூட்டமைப்பிலும் இவருடைய ஆதிக்கமே இருந்தது. இவருடைய திட்டம் குறுகியகாலப் பயன்களையே தந்தது. இவருடைய பிற்போக்குக் கருத்துக்கள் புரட்சிக் கருத்துக்களுக்கு முன் தோல்வியடைந்தது. ஆனால் ஐரோப்பிய அரசியலில் சுமார் நாற்பது ஆண்டுகள் அமைதியை ஏற்படுத்தியவர் மெட்டர்னிக் என்று புகழப்படுகிறார்.

ஐசுலைப் புரட்சி 1830

வீயன்னா மாநாட்டின் ஏற்பாட்டின்படி பிரான்ஸ் நாட்டின் 18-ம் லூயி (1814-24) பேரரசராக முடிசூட்டப்பட்டார். இவர் மிதவாத நோக்குடையவர். இவர் பிரெஞ்சுப் புரட்சியை மறக்கவில்லை. நெப்போலியனின் சீர்திருத்தங்களைப் பின்பற்றினார். பிரெஞ்சுமக்களின் ஆதரவைப் பெறும் நோக்கத்துடன் 1814 ஜூன் 4-ம் தேதி அரசியலமைப்புச் சாசனம்” (Charter) ஒன்றை வெளியிட்டார். அதன்படி, இங்கிலாந்தில் அமைந்திருப்பதைப் போன்ற பாராளுமன்றம் அமைக்கப்பட்டது. மக்களின் உரிமைகளை மதித்து பேச்சுரிமை, மத வழிபாட்டுரிமை, பத்திரிக்கை சுதந்திரம் ஆகிய உரிமைகளை வழங்கினார். இது மன்னரே மக்களுக்கு மனமுவந்து கொடுத்த உரிமைகள் ஆகும். ஆனாலும் அதன்பின் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகள் 1830-ம் வருட ஐசுலைப் புரட்சி ஏற்படக் காரணமாயின.

ஐசுலைப் புரட்சிக்கான முக்கியக் காரணங்கள்: 1. வெண் பயங்கரம்

18-ம் லூயி பிரெஞ்சு மக்களுக்கு 1814-ல் வழங்கிய அரசியலமைப்பு சாசனத்தை (பட்டயம்) தீவிரவாதிகள் எதிர்த்தனர். இவர்கள் பிரான்சில் எதேச்சதிகாரமும், சிறப்புரிமைகளும் மீண்டும் கொண்டுவரப்பட வேண்டும் என்றனர். பத்திரிகை சுதந்திரம் பறிக்கப்படவேண்டும் என்றனர். நிலங்களை இழந்த நிலசுவான்தார்களுக்கு மீண்டும் நிலங்களைக் கொடுக்கவேண்டும் என்றனர். எனவே மக்களுக்கு 18-ம் லூயி வழங்கிய பட்டயத்தை எதிர்த்தனர். வாட்டாலு ரு போரில் நெப்போலியன் தோற்கடிக்கப்பட்டபின் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, நாட்டில் பயங்கர நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்தனர். இதற்கு வெண் கொட்டம் அல்லது வெள்ளை கொடூர ஆட்சி என்று பெயர்.

இவர்கள் மிதவாத அரசு குடும்பத்தினரையும், கத்தோலிக்காக்களையும் தாக்கமுற்பட்டனர். நாடெங்கிலும் கொலையும், கொள்ளையும் தாண்டவமாடின. இந்த நிலை 1816-ம் வருடத் தேர்தல் வரை பிரான்சில் நீடித்தது.

2. முடியாட்சியை ஆதரிக்கும் பிரபுக்களின் வலிமை அதிகரித்தது:

பதினெட்டாம் லூயியின் மிதவாதக் கொள்கைகளை பிரபுக்களும், சமயக் குருமார்களும் எதிர்த்தனர். அவருடைய சீர்திருத்தங்களை விரும்பவில்லை. பிரான்சில் மீண்டும் எதேச்சதிகார முடியாட்சியை அமைக்கவும், இழந்த தங்கள் உரிமைகளையும் சலுகைகளையும் மீண்டும் பெறவும் நினைத்தனர். புதிய பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை பெற்ற இவர்கள் உயர்குடியாளர் ஆட்சியை அமைக்க திட்டமிட்டனர். மேலும் ஐரோப்பிய அரசியலில் மெட்டர்னிக் வழியே பிரான்சும் செல்லவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. பிரான்ஸ் நால்வர் உடன்பாட்டில் சேர்ந்தது. பின் அது ஐவர் உடன்பாடானது.

3. பிரெஞ்சு மன்னர் பத்தாம் சார்லஸ் 1824-30:

1824-ல் 18-ம் லூயி இறந்ததும் அவருடைய சகோதரர் கவுண்ட் அர்ட்டாய் பத்தாம் சார்லஸ் என்ற பெயரில் பிரெஞ்சு மன்னரானார். இவர் ஒரு பிற்போக்குவாதி. இவர்தான் ஜூலை புரட்சிக்கு முக்கிய காரணம். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் பிரபுக்களும் குருமார்களும், 18-ம் லூயி வழங்கிய தாராள சீர்திருத்தங்களை அகற்றவும், எதேச்சதிகாரத்தை நிலைநாட்டவும் முயன்றனர். ஆனால் மக்கள் மனதில் புரட்சியின் வடுக்கள் ஆழமாகப் பதிந்திருந்ததால், பத்தாம் சார்லஸின் பிற்போக்குக் கொள்கைகளை ஏற்கமுடிவற்றது, பின்னர் புரட்சியின் மூலம் தூக்கி எறிந்தன.

4. வில்லெல் மந்திரி சபை

1821-ல் வில்லெல் தலைமையில் புதிய மந்திரி சபை அமைக்கப்பட்டது. அப்போது முடியாட்சியைப் பின்பற்றுகிறவர்கள் அரசாங்கத்தில் ஆதிக்கம் கொண்டிருந்தனர். பிற்போக்கு கொள்கை கொண்ட வில்லெல் மந்திரி சபை 1827 வரை நீடித்தது. அப்போது பத்திரிக்கைத் தணிக்கை முறை அமுல்படுத்தப்பட்டது. மக்களது உரிமைகள் பறிக்கப்பட்டன. மேலும் வில்லெலின் நடவடிக்கைகளால் தொழிலதிபர்கள் ஆத்தரம் அடைந்தனர். நடுத்தரக் குடும்பத்தினர் இன்னலுற்றனர். எனவே இவர் பதவி நீக்கம் செய்யப்பட்டார். புதிய தேர்தலுக்கு உத்தரவு இடப்பட்டது.

5. மார்க்கனாக் மந்திரிசபை):

அதன்பின் நடைபெற்ற தேர்தலில் மிதவாதிகள் பெரும்பான்மை பெற்று மார்க்கனாக் தலைமையில் புதிய மந்திரிசபை அமைத்தனர். இது 1829 வரை நீடித்தது. இந்த அமைச்சரவை எடுத்த நடவடிக்கைகளையும், இயற்றிய சட்டங்களையும் அரசர் எதிர்த்தார். எனவே மார்க்கனாக் பதவி விலக்கப்பட்டார். புதிய தேர்தலுக்கு உத்தரவிடப்பட்டது.

6. போலிக்னாக் மந்திரிசபை

முடியாட்சியை ஆதரித்த போலிக்னாக் என்ற பிற்போக்குவாதியின் தலைமையில் புதிய மந்திரிசபை அமைக்கப்பட்டது. இவர் பாராளுமன்றத்தின் எதிரி. எதேச்சதிகார ஆட்சியில் வழக்கமாகத் தொன்றும் தீமைகள் மீண்டும் தலைதூக்கின. மக்கள் புரட்சியின் போது தாங்கள் அடைந்த உரிமைகளை இழந்து விடுவோமா என்று பயந்தனர்.

7. பத்தாம் சார்லஸின் ஆணவமும் அவர் இயற்றிய அவசரச் சட்டமும்:

நாட்டில் கொந்தளிப்பு அதிகமானதால் போலிக்னாக் மந்திரி சபை கலைக்கப்பட்டது. பாராளுமன்ற பிரதிநிதிகள் சபைக்கு புதிதாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்களில் மிதவாதிகளே பெரும்பான்மை பெற்றனர். எனவே போலிக்னாக்கின் தூண்டுதலின் பேரில் 1830, ஜூலை 25-ம் தேதி மூன்று அவசர அடக்குமுறை ஆணைகளை வெளியிட்டார் பத்தாம் சார்லஸ். அதற்கு செயின்ட் “கிளௌடு ஆணைகள் என்று பெயர் அதன்படி.

1) பிரதிநிதிகள் சபை கலைக்கப்பட்டு, புதிய தேர்தல் நடத்த உத்தரவிடப்பட்டது. 2) மக்களின் வாக்குரிமை குறைக்கப்பட்டது.

3) பத்திரிக்கை சுதந்திரம் பறிக்கப்பட்டது. பத்தாம் சார்லஸின் இந்த ஆணைகள் மக்களுக்கு 18-ம் லூயிசியனல் வழங்கப்பட்ட உரிமைகளின் அப்பட்டமான மீறுதல் ஆகும். எனவே 1830, ஜூலை 28-ல் புதன்கிழமை பாரிசு நகர மக்கள் கிளர்ச்சியில் முன்னால் போர் வீரர்கள் மற்றும் மன்னரின் படைவீரர்கள் மக்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டனர். சுமார் மூன்று நாட்கள் நடைபெற்ற தெருச்சண்டைகளிலும், குழப்பங்களிலும் 300 பேருக்கு மேல் மாண்டனர். பயந்து போன பத்தாம் சார்லஸ் நாட்டைவிட்டே ஓடினார். பிரதிநிதிகள் சபை ஜூலை 13-ல் ஆல்லியன்ஸ் வம்சத்தை சோந்த லூயி பிலிப் என்பவரை பிரெஞ்சு

மக்களின் மன்னராகத் தேர்நடு தடுத்தது. அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கம் பிரான்சில் அமைக்கப்பட்டது.

1830 ஜூலைப் புரட்சியின் முக்கியத்துவம் (விளைவுகள்)

1. அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட முடியாட்சி பிரான்சில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. மக்களுக்கு மீண்டும் உரிமைகள் வழங்கப்பட்டது. செயின்ட்கிளௌடு அணைகள் ரத்து செய்யப்பட்டன.
2. மெட்டர்னிக் ஒழித்துக்கட்ட நினைத்த தேசியம், விடுதலை எண்ணம் ஆகியவை உறுதியுடன் நிலை நாட்டப்பட்டன.
3. வீயன்னா மாநாடு ஒரு போலிக் கட்டிடம் என்பதை இப்புரட்சி நிரூபித்தது. பெல்ஜியம் சுதந்திரம் அடைந்தது. ஜெர்மனி, இத்தாலி, ஸ்பெயின், போர்ச்சுகல் ஆகிய நாடுகளில் கிளர்ச்சி ஏற்றப்பட்டது. அது தேசியத்திற்குக் கிடைத்த பெரிய வெற்றியாகும்.
4. மக்களாட்சி முறை வலுப்பெற இப்புரட்சி உதவியது.
5. புரட்சி இயக்கங்கட்கு பிரான்சும இங்கிலாந்தும் அதரவு காட்டியதால், தேசிய விடுதலை இயக்கங்கள் தடையின்றி வளர்ச்சியடைந்தன.
6. இப்புரட்சி மெட்டர்னிக் திட்டத்திற்கு கிடைத்த ஒரு பெரிய தோல்வியாகும். 7. இப்புரட்சியின் விளைவாக இங்கிலாந்தில் பாராளுமன்றச் சீர்திருத்தச் சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன.
8. மக்களின் ஆளுமை அங்கீகரிக்கப்பட்டு உறுதிப்படுத்தப்பட்டன. **ஐரோப்பாவில்**

ஜூலைப் புரட்சியின் பிரதிபலிப்புகள்:

1. போலந்தில் கிளர்ச்சி:

வீயன்னா ஏற்பாட்டிற்குப் பின்னர் ரஷ்யாவின் முதலாம் சார் அலெக்ஸாந்தர் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்டு போலந்தை ஆட்சி செய்தார். தனி நிர்வாகத்தையும், அதன் தனி ராணுவத்தையும் அமைத்திருந்தார். ஆனால் மக்களுக்கு அதிருப்தி இருந்தே வந்தது. ஆனால் 1825-ல் பதவி ஏற்ற அவரது சகோதரர் சார் முதலாம் நிக்கோலஸ் மக்களின் உரிமைகளை நசுக்க முற்பட்டார். எனவே ஜூலைப் புரட்சியைப் பின்பற்றி போலந்திலும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு நாடு முழுவதும் பரவியது. வார்சாவில் ஒரு மாகாண ஆட்சியை புரட்சியாளர் அமைத்தனர். எனவே ரஷ்யப்படைகள் போலந்துக்குள் புகுந்து புரட்சியாளர்களை கொன்று குவித்தது. சரியான தலைவர் இல்லாததாலும்,

புரட்சியாளரிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்பட்டதாலும் புரட்சியாளர் சரணடைந்தனர். போலந்து ரஷ்யாவுடன் இணைக்கப்பட்டது. அது தனது தேசியத் தன்மையை இழந்தது. ரஷ்யாவின் ஒரு மாநிலமாக மாற்றப்பட்டது. இவ்வாறு ஜூலைப் புரட்சியினால் போலந்து என்ற ஒரு நாடே இல்லாமல் போய்விட்டது.

2. இத்தாலியில் கிளர்ச்சி:

ஜூலைப் புரட்சியின் பிரதிபலிப்பாக இத்தாலியிலுள்ள ரகசியக் கழகங்கள் சுறுசுறுப்படைந்தன. பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி அகிய பகுதிகளில் ஆஸ்திரிய ஆட்சியை எதிர்த்து கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் மெட்டர்னிக்கின் படைகள் புரட்சியை ஒடுக்கின. இதன் மூலம் ஆஸ்திரியாவின் மீது இத்தாலி மக்களின் வெறுப்பு அதிகமாகியது.

3. ஜெர்மனியில் கிளர்ச்சி: ஜூலைப் புரட்சியைப் பின்பற்றி, வடஜெர்மன் நாடுகளான சாக்ஸனி, ஹனோவா, பிரன்ஸ்விக், ஹெஸ்ஸி ஆகியவற்றிலும், பவேரியா, வூரம்பர்க் போன்ற தென்ஜெர்மன் நாடுகளிலும், மக்கள் புரட்சி செய்து அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட ஆட்சியை அமைக்க கோரினர். சிற்றரசர்கள் மக்கள் கோரிக்கைகட்கு பணிந்து ஒத்துக்கொண்டனர். ஆனால் மெட்டர்னிக் கார்ல்ஸ்பர்ட் ஆணைகளை பயன்படுத்தி புரட்சியை அடக்கி வெற்றி கண்டார்.

4. பெல்ஜிய விடுதலைப் போர்:

வீயன்னா மாநாடு ஹாலந்து நாட்டுடன் பெல்ஜியத்தை இணைத்தது. இதற்குக் காரணம், பிரான்ஸின் அக்கிரமிப்பைத் தடுக்க ஹாலந்து பலப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே ஆகும். அனால் மொழி, மதம், கலாச்சாரம், பொருளாதாரம் ஆகியவற்றில் முற்றிலும் வெறுபட்ட பெல்ஜியம் மக்கள் தாங்கள் பிரிக்கப்பட்டு தனிநாடாக செயல்படவே விரும்பினர். மக்கள் தொகையில் குறைவான ஹாலந்து தங்களை ஆட்சி செய்வதை விரும்பவில்லை. அத்துடன் தங்கள் மீது டச்சு மொழி திணிக்கப்படுவதையும் எதிர்த்தனர். இவர்களது விருப்பதற்கு மன்னர் முதலாம் வில்லியம் இணங்கவில்லை. எனவே ஜூலைப் புரட்சியின் விளைவாக மக்களும் புரட்சியில் பிரான்சும் இங்கிலாந்தும் படைகளை அனுப்பி வைத்தன. புரட்சிப்படையினர் வில்லியத்தின் படைகளை விரட்டியடித்தனர். பெல்ஜியப் புரட்சி வெற்றியடைந்தது. பெல்ஜியம் விடுதலை அடைந்தது.

லண்டன் மாநாடு:

பெல்ஜியத்தின் எதிர்காலம் பற்றி ஆலோசித்து முடிவெடுக்க லண்டனில் ஒரு மாநாடு கூட்டப்பட்டது. மாநாட்டின் முடிவுப்படி, a) பெல்ஜியம் சுதந்திர நாடாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. b) அதன் நடுநிலை எல்லா ஐரோப்பிய நாடுகளாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட வேண்டும். c) அங்கு அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட முடியாட்சி அரசு அமைக்கப்பட வேண்டும். இவ்வாறு பெல்ஜியம் 1831-ல் தனி சுதந்திர நாடாக உருவானது. சாக்ஸ்கோ பர்க் வம்சத்தைச் செர்நத் லியோபோல்ட் பெல்ஜிய மன்னரானார். இது தேசியத் தன்மைக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய வெற்றியாகும். வியன்னா ஏற்பாட்டிற்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய தோல்வியாகும். மெட்டர்னிக் திட்டத்திற்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய மரண அடியாகும். இத்தாலி, ஜெர்மனி, போலந்து போன்ற நாடுகளில் பிற்போக்கு சக்திகள் வெற்றி பெற்றாலும், 1830-ம் வருட ஜூலைப் புரட்சி ஐரோப்பிய மக்களின் உரிமைகள் வலிமையடைய பெரிதும் காரணமாக அமைந்தது.

1848-ம் வருட பிப்ரவரிப் புரட்சி

1830-ம் வருட ஜூலைப் புரட்சிக்குப் பின்னர் லூயி பிலிப் பிரெஞ்சு அரியணையில் அமர்த்தப்பட்டார். இவருடைய ஆட்சி ஜூலை முடியரசு என்று அழைக்கப்படுகிறது. இவர் தன்னை குடிமக்களின் மன்னராக (Citizen King) அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டார். முடியாட்சியின் அடையாளச் சின்னங்களான கிராட் ம், செங்கோல் ஆகியவைகளைத் தூக்கி எறிந்தார். முற்போக்குக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றி சில நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டார். லூயிபிலிப் வயது, சொத்துதகுதிகளைக் குறைத்து வாக்காளர் எண்ணிக்கையை அதிகப்படுத்தினார். ஆனாலும் கடைசி வரை அவரால் மக்கள் விருப்பப்படி நடந்துகொள்ள முடியவில்லை. நாட்டில் மக்களின் எதிாப்பு நாளக்குநாள் வளர்ந்து வந்து இறுதியில் புரட்சி ஏற்பட்டது. லூயிபிலிப் நாட்டைவிட்டு ஓடினார். பிரான்ஸ் இரண்டாம் முறையாக குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

1848 பிப்ரவரிப் புரட்சிக்கான காரணங்கள்:

1. கட்சிகளின் எதிர்ப்பு:

லூயி பிலிப்பிற்கு எதிராக பல கட்சிகள் குரல் எழுப்பின. லெஜிடிமிஸ்ட் (நடுபவைஅளைவள) கட்சியினர், பூர்போன் பரம்பரையே நாட்டை ஆள வேண்டும் என்று நினைத்தனர். போனபார்ட் கட்சியினர் (Bonapartists) நெப்போலியன் காலத்திய அரசு புதுப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று நினைத்தனர். குடியரசுக் கட்சியினர் (முதலில் லூயி பிலிப்பை ஆதரித்தாலும், மேலும் சீர்திருத்தங்கள் செய்யப்படாததால் அடிக்கடி கலவரம் செய்தனர். இவ்வாறு மக்களிடம் ஒற்றுமையின்மையும், மனக்கசப்பும், உள்ளக் குமுறலும் ஏற்பட்டது.

2. தொழிலாளர்களிடையே காணப்பட்ட அதிருப்தி:

94 தொழிற்புரட்சியின் விளைவாக, நாட்டில் தொழில் வளம் பெருகியது. அனால் தொழிலாளர்களின் கஷ்டங்கள் அதிகரித்தன, வேலையில்லா பிரச்சனை குறைந்த ஊதியம், தொழிற்சங்க உரிமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் போராடினர். அவர்கள் என்ன நன்மைக்காக இதுவரை யாரும் புரட்சி செய்யவில்லை. அவர்கள் நலன்களின் அக்கரைப்படவும் இல்லை. எனவே புதிய சோசலிசக் கொள்கைகள் உருவானது.

3. சோலிச இயக்கத்தின் வளர்ச்சி: தொழிலாளர்களின் நலன் பேணும் சோஷலிஸ்ட் கட்சி உதயமானது. தொழிலாளர்களின் அமைப்பு, தொழிலாளி முதலாளி உறவு, புதிய சமுதாயம் ஆகிய கருத்துக்கள் அழமாக விவாதிக்கப்பட்டன. இதனால் சோஷலிச இயக்கம் ஆரம்பமானது. சோஷலிச இயக்கத்திற்குத் தலைமை தாங்கியவர்களில் செயின்ட் சைமன், ராபர்ட் ஓவன், லூயி பிளாங் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் ஆவர்.

1.செயின்ட் சைமன் 1760-1826)

இவருடைய கருத்துக்கள் சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தது. செயல்திறன் மிக்க மனிதனால் சமுதாயத்தை நல்வழிப்படுத்த முடியும். ஏழைகளும், பணக்காரர்களும் ஒன்றிட்டு உழைத்தால் சமுதாயம் முன்னேறும். தொழிற்சாலைகளை அரசே ஏற்று நடத்தவேண்டும். உழைப்புக் கேற்ற ஊதியம் வேண்டும் போன்ற தன் கருத்துக்களை வெளியிட்டார். Labour according to capacity and reward

according to services என்ற முறையில்தான் தொழிற்சாலை நிறுவனங்கள் சீரமைக்கப்பட வேண்டும் என்றார். இதனால் ஒரு புதிய எழுச்சி ஏற்பட்டது.

2. ராபர்ட் ஓவன்: (1771-1858)

பிரிட்டிஷ் சோசலிச இயக்கத்தின் தந்தை எனப்படும் ராபர்ட் ஓவன் தொழிலாளர் பிரச்சனைகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். கூட்டறவு சங்கங்களின் மூலம் வேலை இல்லாதவர்களுக்கு உதவி அளிக்கும் முறையை அதிரித்தார். இவ்வாறு கூட்டுறவு இயக்கங்களின் வளர்சிக்கு பாடுபட்டார். இவருடைய கருத்துக்கள் பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களிடையே பிரபலமாகியது.

3. லூயி பிளாங்

லூயி பிளாங் சோசலிச இயக்கத்திற்கு ஓர் திட்டவட்டமான கொள்கையை வகுத்துக் கொடுத்தார். தனது டைய தொழிலாளர்களின் சீரமைப்பு என்ற நூலில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் வேலை செய்யும் உரிமை இருக்கிறது அந்த உரிமையைக் கொடுப்பதும், பாதுகாப்பதும் அரசாங்கத்தின் கடமையாகும் என்ற குறிப்பிட்டார். அரசாங்கமே முதலீடு செய்து தொழிற்சாலைகளை ஆரம்பித்து, அதில் தொழிலாளர்களின் நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்தி லாபத்தைப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். என்றும் கூறினார். இக்கருத்துக்கள் பிரெஞ்சு தொழிலாளர்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. தங்கள் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்கவும், உரிமைகளைப் பெறவும் போராடினார் லூயி பிளாங்..

4. ஹெசாட்

(புரணழை): இவர் 1840-ல் முதல் அமைச்சராக நியமிக்கப்பட்டார். இவர் அரசனுக்கு ஆலோசகராவும் செயல்பட்டார். இவர் பதவி ஏற்ற பிறகு தொழிலாளர்களின் கிளாச்சிகள் ஒடுக்கப்பட்டன. பழைய சட்டங்கட்கும் சபைகட்கும் உயிருட்டினார். நாட்டின் பிரச்சனைகளைப் பற்றி இவர் கவலைப்படவில்லை. அப்போது பிரதிநிதிகள் சபையில் முக்கியத் தலைவராகத் திகழ்ந்த வர் தையர்ஸ் (Thiers) என்பவராவார். இவருக்கும் ஹெசாட்டுக்கும் பல விஷயங்களில் கருத்து வேற்றுமை ஏற்பட்டது. தையர்ஸ் சிறந்த சிந்தனையாளர். தாராளக் கொள்கைகளை ஆதரித்தார். அரசனின் தன்னாட்சி முறைக்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தார். வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஆனால் ஹெசாட் இதனை எதிர்த்தார். நாட்டில் சட்ட மன்ற சீர்திருத்தமும், தேர்தல் முறையிலும்,

வாக்குரிமையிலும் சீர்திருத்தங்கள் கேட்டு 1848-ம் வருட துவக்கத்தில் கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. ஆனால் கிளர்ச்சிகளை அதிகப்படுத்தும் அளவிற்கு ஹைசாட் ஒரு சொற்பொழிவு ஆற்றினார். மக்களின் குறைபாடுகள் கண்முடித்தனமானவை. அவர்கள் கேட்கும் அரசியல் மாற்றங்கள் மாறுபட்ட மனப்பான்மை மட்டுமே கொண்டு எழுந்தவை என்று பேசினார். இதனால் நாட்டின் எல்லாக் கட்சிகளும் அரசுக்கு எதிராக ஒன்று சேர்ந்தன.

3. சீர்திருத்த விருந்தும், பிப்ரவரிப் புரட்சியும்

ஹைசாட்டின் பேச்சிற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கவும், ஜனநாயகாதீதியிலான அரசு அமைய வேண்டுமென்றும், வாக்குரிமை விரிவுபடுத்தப்படவும், நாடெங்கிலும் சீர்திருத்த விருந்துக்கு தையாரசும், அவரின் ஆதரவாளர்களும் ஏற்பாடு செய்தனர். இத்தகைய கூட்டம் ஒன்று பாரிசு நகரில் 1848 பிப்ரவரி 22-ம் தேதி நடக்க இருந்தது. ஆனால் இக்கூட்டத்தை அரசு தடைசெய்து. எனவே கோபமடைந்த பொதுமக்கள் ஹைசாட்டை பதவி விலக்கக் கோரினர். ஹைசாட் மாளிகை முன்பு ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர். அப்போது பாதுகாப்புப் படையினர் கூட்டத்தில் 23 பேர் கொல்லப்பட்டனர். எனவே நாட்டில் அமைதி இன்மை ஏற்பட்டது. பல இடங்களில் தீவாடி ஊர்வலம் நடத்தப்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் ஹைசாட் பதவி விலகினார். மகிழ்ச்சியடைந்த மக்கள் மன்னரைப் பதவியிலிருந்து விரட்டி பிரான்ஸில் குடியரசை அமைக்க எண்ணினர். கிளர்ச்சியை அடக்க அனுப்பப்பட்ட படையினரும் மக்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். எனவே லூயிபிலிப் முடிதுறந்து 1848 பிப்ரவரி 24-ல் இங்கிலாந்துக்கு ஓடினார். பிரான்ஸில் இரண்டாவது குடியரசு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

1848-ம் வருட பிப்ரவரி புரட்சியின் பிரதிபலிப்புகள்:

1. ஆஸ்திரியாவில் புரட்சி:

பிப்ரவரிப் புரட்சி முதலில் ஆஸ்திரியாவில் எதிரொலித்தது. ஏற்கனவே ஆஸ்திரியாவில் மெட்டர்னிக்கின் அடக்கு முறைக்கு எதிராக நாட்டின் பல பகுதிகளில் கிளர்ச்சிகள் நடைபெற்று வந்தன. இப்போது பிப்ரவரிப் புரட்சியின் தூண்டுதலால் பொஹீமியா, செக்கோஸ் லோவாகியா, ஹங்கேரி ஆகிய பகுதிகளில் புதிய அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்த மக்கள் பொங்கி எழுந்தனர். தொழிலாளர்களும் மாணவர்களும் புரட்சியாளர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டனர். மெட்டர்னிக்கினால் புரட்சியை

அடக்க அனுப்பப்பட்ட படை மக்களுடன் சேர்ந்து கொண்டது. நிலைமையை சமாளிக்க முடியாத மெட்டர்னிக் நாட்டை விட்டு ஓடினார். அத்துடன் மெட்டர்னிக் சகாப்தமும் முடிந்தது. பின்னர் பேரரசர் முதலாம் பெர்டினாண்டு, பொஹிமியாவிலும் ஹங்கேரியிலும் புரட்சி இயக்கங்களை நசுக்கினார். அனாலும் சிறபான்மை இனத்தவர்கட்கு சில உரிமைகளும் நாட்டில் சில சீர்திருத்தங்களும் கொண்டுவரப்பட்டன.

ஜெர்மனியில் புரட்சி:

1848-பிப்ரவரி புரட்சியின் விளைவாக ஜெர்மானிய சிற்றரசுகளிலும் புரட்சி இயக்கம் பரவியது. மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பெறவும், புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்கவும், ஜெர்மானிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்தவும் புரட்சியாளர்கள் கோரிக்கை வைத்தனர். சாக்ஸனி, ஹனோவர், பவேரியா ஆகிய பகுதிகளில் மக்களிடையே கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. பிரஷ்ய அரசர் பிரடரிக் வில்லியம் ரஷ்ய மன்னரின் உதவியுடன் கிளர்ச்சியை அடக்க முயன்றார். ஆனால் கிளர்ச்சி தீவிரமடையவே பல சீர்திருத்தங்களை அறிவித்தார். தேசியவாதிகள் 1848-ல் பிரான்பர்ட் என்னுமிடத்தில் கூடி, ஐக்கிய ஜெர்மனிக்கு புதிய அரசியலமைப்பை உருவாக்க முயற்சித்தனர். ஆனால் அரசர் அதனை எற்றுக்கொள்ள மறுத்தார். தேசியவாதிகள் கைது செய்யப்பட்டனர். புரட்சி அடக்கப்பட்டது.

2. இத்தாலியில் புரட்சி:

பிப்ரவரிப் புரட்சியின் விளைவாக இத்தாலியிலும் புரட்சி தோன்றியது. முதலில் சிசிலி பகுதியில் தோன்றியது. பின்னர் ஆஸ்திரியாவின் கட்டுப்பாட்டில் உள்ள லம்பார்டி, வெனிஷியா ஆகிய பகுதிகளில் மக்கள் கிளர்நடை தழுந்து ஆஸ்திரியப் படைகளை விரட்டியடித்தனர். பீட்மாண்ட் அரசர் மக்களுக்குப் புதிய சலுகைகளை வழங்கினார். வெனிஷியாவிலும் புதிய குடியரசு நிறுவப்பட்டது. 97 ஆனால் இத்தாலியப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட புரட்சி இயக்கங்களை ஆஸ்திரியத் துருப்புக்கள் அடக்கியது. புரட்சி இயக்கங்கட்கு தலைமை தாங்கிய சார்லினிய, பீட்மாண்டின் அரசர் சார்லஸ் ஆல்பர்ட்டின் படைகளை ஆஸ்திரியப் படைகள் தோற்கடித்தது. எனவே அவர் முடிதுறந்தார். அவருக்குப்பின் அவர் மகன் இரண்டாம் விக்டர் இம்மானுவேல் பதவி ஏற்றார். இவர் மட்டுமே அரசியலமைப்பை கலைக்க மறுத்தார், பின்னர் இவர் தலைமையில் இத்தாலி ஐக்கியமடைய வழிவகுத்தார்.

1830, 1848-ம் வருடப் புரட்சிகளைப் பற்றிய ஒப்பீடும், மதிப்பீடும்

1) நோக்கங்கள் வேறுபட்டவை:

1830-ம் வருடப் புரட்சி பத்தாம் சார்லஸின் பிற்போக்குக் கொள்கைகளை எதிர்த்து ஏற்பட்ட புரட்சியாகும். அப்புரட்சி முடியாட்சியின் வல்லாட்சியைத் தான் எதிர்த்தது. முடியாட்சியை எதிர்க்கவில்லை. எனவேதான் புரட்சியின் முடிவில் முடியாட்சியின் வல்லாட்சி ஒழிந்து அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட முடியாட்சி ஏற்பட்டது. ஆனால் 1848-ம் வருடப் புரட்சியோ, ஜனநாயகக் கொள்கையுடன் சேர்ந்த சமதர்ம இயக்கத்தின் புரட்சியாகும். வாக்குரிமையை விரிவுபடுத்தவும், சமுதாயத்தில் சீர்திருத்தம் ஏற்படவும் நடந்த புரட்சியாகும். சமதர்மம், குடியாட்சிமுறை இரண்டுமே இப்புரட்சியின் குறிக்கோள்கள் ஆகும். எனவேதான் இப்புரட்சியின் முடிவில் பிரெஞ்சு மன்னர் லூயிபிலிப் விரட்டப்பட்டு பிரான்ஸ் நாடு ஒரு குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

2) இரண்டு புரட்சிகளுமே ஐரோப்பாவில் எல்லா நாடுகளிலும் எதிரொலித்தது. 1830-ம் வருடப் புரட்சியின் போது அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கங்கள் அமையவே கிளர்ச்சிகள் ஏற்பட்டன. பெல்ஜியத்தில் தேசிய இயக்கம் உருவெடுத்து அது விடுதலை அடைந்தது. பலநாடுகளில் மக்களாட்சியுக்கம் பிறந்தது. ஆனால் 1848-ம் வருடப் புரட்சி நடுத்தர வகுப்பினரின் அட்சியை ஒழித்து அரசியல் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தியது. வயது வந்தோர் யாவருக்கும் வாக்குரிமை அளிக்கப்பட்டு குடியரசுக் கொள்கையில் ஒரு புதுயுகம் ஆரம்பமானது. தேசிய உணர்வு பல நாடுகளில் தூண்டிவிடப்பட்டது.

3) மொத்தத்தில் இரண்டு புரட்சிகளுமே தோல்வியடைந்தன. புரட்சியாளர்கள் அடக்கப்பட்டனர். 1830-ம் வருடப் புரட்சியினால் போலந்து என்ற நாடு மறைந்து போனது. 1848-ம் வருடப் புரட்சியின் இறுதியிலும் பிரஷ்யா, சார்னியா தவிர மற்ற நாடுகளில் புரட்சியினால் நேரடி பலன் எதும் கிட்டவில்லை.

4) இப்புரட்சிகளின் விளைவாக ஐரோப்பிய ஆட்சியாளர்கள் சிலர் அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட அரசாங்கத்தின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து கொண்டனர். இந்த வகையில் பார்க்கும்போது இப்புரட்சியின் அரசியலில் முன்னேற்றக் கருத்துக்களைப் புகுத்தியதாகக் கருதலாம். ஆஸ்திரியாவில் அடிமை வியாபாரம் நிறுத்தப்பட்டது. பிரஷ்யாவிலும் சார்னியாவிலும் அரசியலமைப்புகள் உருவாக்கப்பட்டன. ஸ்காண்டிநேவிய நாடுகளின்

மக்கள் தங்களுக்கென பல உரிமைகள் பெற்றனர். ஹாலந்து சட்ட சபைக்கு அதிக அதிகாரங்கள் கிடைத்தன. சுவீட்சர்லாந்து நாட்டில் மக்களுக்கு அதிக அதிகாரங்கள் உள்ள புதிய அரசியலமைப்பு உருவாக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் பெரும்பான்மை நடுத்தர வர்க்கத்தினருக்கு வாக்குரிமை வழங்கும் விதத்தில் வாக்காளர் சொந்தமாக வைத்திருக்கும் சொத்தின் அளவு குறைக்கப்பட்டது. கிரேக்க நாடும் பெரும்பான்மை இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளும் சுதந்திரமடைந்து விட்டன. சுருங்கக் கூறினால் 1830, 1848-ல் நடைபெற்ற புரட்சிகள் தோற்றவைகளாகக் காட்சியளிப்பினும் தேசியப்பற்றும், மக்களாட்சி முறையும் எல்லா எதிர்ப்புகளையும் உடைத்துத் தள்ளி மெதுவாக முன்னேறி வந்தன என்பதே உண்மை.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள் (Self-Assessment Questions):

1. மெட்டர்னிச்சின் சகாப்தம் எப்போது இருந்து எப்போது வரை நீடித்தது ? அதன் முக்கிய தன்மைகள் என்ன?

2. வியன்னா காங்கிரசின் முக்கிய நோக்கம் என்ன ? அதில் எடுத்த முக்கிய தீர்மானங்களை குறிப்பிடுக.
3. நான்கு மடங்கு கூட்டணி (Quadruple Alliance) என்றால் என்ன ? அதன் உறுப்பினர் நாடுகள் யாவை?
4. மெட்டர்னிச்சின் "ஐரோப்பாவின் இசை நிகழ்ச்சி" என்ற டிராமையின் அர்த்தம் என்ன? அதன் நோக்கம் என்ன?
5. 1830 ஜூலை புரட்சி எங்கு நடைபெற்றது ? அதன் முக்கிய காரணங்களை விளக்குக.
6. 1830 ஜூலை புரட்சியின் விளைவுகள் மற்றும் அதன் அரசியல் தாக்கங்களை விவரிக்கவும்.
7. 1848 பிப்ரவரி புரட்சி எங்கு நடைபெற்றது ? அதன் முக்கிய காரணங்கள் என்ன?
8. 1848 புரட்சி ஐரோப்பாவிலுள்ள மற்ற நாடுகளிலும் எப்படிப் பரவியது ? அதன் விளைவுகள் என்ன?
9. நெப்போலியன் III யார்? அவர் எப்படிச் சீர் பெறினார்?
10. நெப்போலியன் III-ன் ஆட்சியின் முக்கிய அம்சங்களை மற்றும் அதற்கான விமர்சனங்களை குறிப்பிடுக.

அலகு- III

இத்தாலியின் ஒருங்கிணைப்பு - விக்டர் இம்மானுவேல் - கவுண்ட் கேலூர் - மஸ்ஸினி - காரிபால்டி - ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பு - கைசர் வில்லியம் - பிஸ்மார்க் - இரத்தம் மற்றும் இரும்புக் கொள்கை.

நோக்கங்கள் (Objectives):

1. இத்தாலியின் ஒருங்கிணைப்பிற்காக விக்டர் இம்மானுவேல் கவுண்ட் கேலூர், மஸ்ஸினி மற்றும் காரிபால்டி ஆகியோர் செய்த பணிகள் மற்றும் அவர்கள் பங்குகளை மாணவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.
2. ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பு , கைசர் வில்லியம் மற்றும் பிஸ்மார்க் ஆகியோரின் பங்களிப்பு , மற்றும் 'இரத்தமும் இரும்பும் ' கொள்கையின் தாக்கத்தை மாணவர்கள் மதிப்பீடு செய்யக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.

இத்தாலிய இணைவு

பழங்கால இத்தாலி ரோமானியப் பேரரசின் கீழ் ஒன்றாக இணைந்த ஒரே நாடாக விளங்கியது. ஆனால் மத்திய காலத்தில் அது பல மாகாணங்களாகப் பிரிந்து கிடந்தது. நெப்போலியன் பொனபார்ட் தன்னுடைய படையெடுப்புகளின் மூலம் இத்தாலிய மாகாணங்களைக் கைப்பற்றி ஓரளவு ஒற்றுமைப்படுத்தி வைத்திருந்தார். அனால் 1815-ம் வருட வியன்னா மாநாடு இத்தாலியைக் கீழ்க்கண்டபடி மீண்டும் துண்டு துண்டாகப் பிரித்து அதன் ஐக்கியத்தைக் குலைத்துப் போட்டது தேசிய உணர்வை நசுக்கியது.

1. சாம் நியா, பீட்மாண்ட ஆகிய இரண்டு பகுதிகள் இத்தாலியச் சிற்றரசரான முதலாம் விக்டர் இமானுவேலிடம் கொடுக்கப்பட்டது.
2. லம்பார்டி, வெனிஷ்யா, இல்லீரியா ஆகிய பகுதிகள் ஆஸ்திரியப் பேரரசின் நேரடிக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வைக்கப்பட்டது.
3. பார்மா, மாடனா, பாஸ்கனி ஆகிய பகுதிகள் ஆஸ்திரியாவின் மறைமுக ஆதிக்கத்தின்கீழ் வைக்கப்பட்டது.
- 4) நேப்பிள்ஸ், சிசிலி அகிய பகுதிகள் பூர்போன் சிற்றரசர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டது.
5. போப்பின் பகுதிகள், ரொமாக்னோ ஆகியவை போப்பாண்டவரின் ஆளுகைக்கு உட்படுத்தப்பட்டது. இவ்வாறு இத்தாலியில் அந்நிய ஆதிக்கம் மேலோங்கிக்

காணப்பட்டது. இத்தாலி என்பது ஒரு நிலவியல் சொல்லாகவே (Geographical expression) இருந்தது. ஆனால் இப்பகுதிகளில் இத்தாலிய தேசப்பற்று வீழ்ச்சியுறவில்லை. ஆஸ்திரியாவின் அதிகக்கத்தை இத்தாலிய மக்கள் எற்றுக்கொள்ளவில்லை. 1848-க்குப் பிறகு, நடைபெற்ற பல நிகழ்ச்சிகளின் விளைவாக இத்தாலியப் பகுதிகள் எல்லாம் ஒன்றாக இணைந்து ஒரே நாடானது.

இத்தாலிய இணைவிற்கு இருந்த தடைகள்:

இத்தாலியப் பகுதிகள் மீது இருந்த ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கமே இத்தாலிய இணைவிற்கு மிகப்பெரிய தடையாக இருந்தது. 1830, 1848-ம் வருடப் புரட்சிகளின் பிரதிபலிப்புகள் இத்தாலியிலும் காணப்பட்டன. ஆனால் ஆஸ்திரியாவின் சான்சலர் மெட்டர்னிக்கின் படைகள் புரட்சியாளர்களை அடக்கின. புரட்சிகள் தோல்வியடைந்தன. எனவே இத்தாலி இணைய வேண்டுமானால் இத்தாலியில் அந்நியர் ஆதிக்கம் குறிப்பாக ஆஸ்திரியாவின் ஆதிக்கம் ஒழிக்கப்பட வேண்டும். ஏனெனில் ஆஸ்திரியாவின் பிற்போக்கு சக்தி இத்தாலியில் உறுதியாக வேருன்றியிருந்தது. எனவே இத்தாலி மக்களிடையே தேசிய உணர்வை மேலும் வளர்ச்சியடையச் செய்ய வேண்டும்.

இத்தாலிய இணைவு ஏற்படுவதற்கான காரணங்கள்:

இத்தாலியிலிருந்த அந்நிய அரசுகள் புரட்சி இயக்கங்களையும் தேசியக் கருத்துக் கொண்டவர்களையும் அடக்க முற்பட்டன. முற்போக்குக் கருத்துக் கொண்டவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். மெட்டானிக்கின் பிற்போக்கு ரதம் இத்தாலியின் தலையையும், வாலையும் நசுக்கிப்போட்டது. ஆனாலும் தேசிய உணர்வு மக்களிடம் சிறிதுசிறிதாக வளர்ந்து வந்தது. விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டது. தேசிய ஐக்கியத்தை ஏற்படுத்த அவர்களிடம் தீவிர உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. கீழ்க்கண்ட காரணங்கள் இத்தாலிய இணைவு ஏற்பட வழிவகுத்தன.

1. கார்பொனாரி):

நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டை உருவாக்கவும், அடக்குமுறை ஆட்சியை விரட்டவும் இத்தாலியில் பல இரகசியக் கழகங்கள் அமைக்கப்பட்டன. அவைகள் தேசியமும் விடுதலையும் கோரி கிளர்ச்சி செய்தன. அவைகளில் ஒன்று தான் 'கார்பொனாரி' என்ற

எண்ணங்களின் அடிப்படையில் அரசியல் ஒற்றுமையை தற்போது ஏற்படுத்த மக்கள் ஆர்வம் கொண்டனர்.

4. ஜோசப் மஜினியின் தூண்டுதல் (1805-1875)

இவர் ஒரு சிறந்த சிந்தனையாளர், ஜெனோவா நகரவாசியான மஜினி, இத்தாலியின் ஒற்றுமையின்மையையும், நாட்டின் சீரழிந்த நிலையினையும் கண்டு கருஞ்சுட்டை அணிந்து கொண்டார். இளமையில் கார்பொனாரி கழகத்தில் சேர்ந்து தீவிரமாகப் பணியாற்றினார். இவர் ஆஸ்திரியாவுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளில் சுதந்திர நாடாக ஆவது எவ்வளவு முக்கியமோ அதுபோல இத்தாலி ஒரு ஜனநாய குடியரசு நாடாகவும் அவது முக்கியம் என்பதாகும். தாய்நாட்டின் விடுதலைக்காக ஒவ்வொருவரும் போராடக் கடமைப்பட்டவர்கள் என்று கூறினார். இவர் 1831-ம் வருடத்தில் மார்சிலஸ் (Marseilles) என்ற இடத்தில் இளம் இத்தாலிய இயக்கம் ஒன்றை ஆரம்பித்தார். இரண்டு வருடத்தில் அதில் 60,000 உறுப்பினர்கள் சேர்ந்தார்கள்.

5. இளம் இத்தாலிய இயக்கம்

ஜோசப் மஜினியினால் 1831-ல் அரம்பிக்கப்பட்ட இந்த இயக்கம் தீவிரவாதத் தன்மை கொண்டது. இதன் நோக்கங்கள் பின்வருமாறு. இத்தாலிய மக்களிடையே ஒற்றுமை, தேசியம் ஆகிய லட்சியங்களைப் பரப்புவதல்.

1) அந்நிய நாடுகளின் ஆதிக்கத்தை ஒழித்து இத்தாலியை இணைத்தல்.

2) நாட்டிற்காகத் தியாகம் செய்யும் உணர்வை மக்களிடம் வளர்த்தல்.

3) மக்களிடையே கல்வி அறிவை ஊட்டி நாட்டின் பழங்காலப் பெருமையையும், தற்போதையச் சிறுமையையும் எடுத்துக்கூறுதல். 4) இத்தாலியில் ஜனநாயகக் குடியரசு ஒன்றை நிறுவுதல். இளம் இத்தாலியில் இயக்கம் மக்களின் அதரவைப் பெற்று பலமடைந்தது. ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்கள் இந்த இயக்கத்தில் சேர்ந்து இத்தாலிய இணைவிற்குத் தங்களை அர்பணித்துக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு இத்தாலிய இணைவிற்காக அரும்பாடுபட்டவர் மஜினி என்று புகழப்படுகிறார்.

சார்லஸ் ஆல்பர்ட்

இவரை இத்தாலிய இணைவின் முன்னோடி என்று கூறலாம். 1831-ல் சார்லினியாவின் அரசரானார். 1848-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் இத்தாலிய தேசிய

இயக்கத்தின் சிறந்த தலைவராக மதிக்கப்பட்டார். 1848-ம் வருடப் பிப்ரவரிப் புரட்சியின் விளைவாக இத்தாலியின் பல பகுதிகளில் புரட்சி எற்பட்டது. அப்போது இத்தாலிய மக்களும் தேசியவாதிகளும் சார்லஸ் ஆல்பர்ட் ஆஸ்திரியா மீது படையெடுத்து அவர்களை இத்தாலியிலிருந்து விரட்ட வேண்டும் என்ற கேட்டுக் கொண்டனர். அதன்படி 1848, மார்ச் 23-ல் ஆஸ்திரியா மீது போர் தொடுத்தார். ஆனால் 1848 ஜூலை 25-ல் கஸ்டோஸா (Custoza) என்ற இடத்தில் ஆஸ்திரியர்களால் தோற்கடிக்கப்பட்டார். அவர் 1849-ல் மீண்டும் படையெடுத்த போது 1849 மார்ச் 23-ல் நொவரா (Novarra) என்ற இடத்தில் முழுமையாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டார். இதனால் தனது அரசு பதவியை இழந்தார். அதன்பின் இவரது மகன் இரண்டாம் விக்டர் இமானுவேல் அரசரானார். சார்லஸ் ஆல்பர்ட்டின் முயற்சிகள் வெற்றியடையாமல் போனாலும் பின்னர் அவரது மகன் தலைமையில் ஆஸ்திரியா தோற்கடிக்கப்பட்டு இத்தாலி ஐக்கியமடைந்தது.

இத்தாலிய இணைவின் பல்வேறு நிலைகள்

இத்தாலிய இணைவு கீழ்க்கண்ட ஆறு நிலைகளில் நிறைவேறியது.

கிருமியப் போர்: 1853-56

1854-ல் தொடங்கிய கிருமியப் போரில் இங்கிலாந்தும் பிரான்சும் ரஷ்யாவுக்கு எதிராகப் போரிட்டன. இப்போரில் இங்கிலாந்தையும் பிரான்சையும் ஆதரிக்கும்படி விக்டர் இமானுவேலிடம் ஆலோசனை கூறினார் கவுர். இப்போரில் சார்லீனியா உதவி 112 செய்தால் போருக்குப்பின் ஐரோப்பிய நாடுகளின் அரசியலில் முக்கிய இடத்தைப் பிடிக்க முடியுமென்றும் பின்னர் இத்தாலியிலுள்ள ஆஸ்திரியர்களை விரட்ட முடியுமென்றும் பின்னர் இத்தாலியிலுள்ள ஆஸ்திரியர்களை விரட்ட பிரான்சிடம் உதவி கேட்க முடியும் என்று நம்பினார் கவுர். அதன்படி பிரான்சுக்கு ஆதரவாக 15,000 சார்லீனிய வீரர்கள் அனுப்பப்பட்டனர். கிருமியாவில் செர்னயா (Cernaya) என்ற இடத்தில் சார்லீனிய வீரர்கள் வெற்றியடைந்தனர். கிருமியப் போரில் பிரான்ஸ் வெற்றியடைந்தது. 1856-ல் நடைபெற்ற பாரிசு மாநாட்டில் பங்குகொண்ட கவுர் இத்தாலியப் பிரச்சனைகளை பிற ஐரோப்பிய நாடுகளுக்குத் தெரியப்படுத்தினார். எவ்வாறு இத்தாலி வடக்கிலும் தெற்கிலும் மோசமாக ஆளப்படுகிறது என்று கூறினார். இதனால் பிற ஐரோப்பிய நாடுகளின் அனுதாபத்தைப்

பெற்றார். இங்கிலாந்தின் வெளி உறவு அமைச்சர் கிளாரிண்டன் (Clarindon) கவுருக்கு ஆதரவு தெரிவித்தார். பிரான்ஸின் மூன்றாம் நெப்போலியன் இத்தாலிய இணைவிற்கு உதவுவதாக வாக்களித்தார். சார்லினியா இப்போது ஐரோப்பிய ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளின் மைய இடமானது. கவுரின் ராஜதந்திரயுக்தி எதிர்பார்த்த பலனைத் தந்தது.

ஆஸ்திரிய-சார்லினியப்போர் (1859-60)

கிருமியப் போரின் மூலமாக பிரெஞ்சுப் பேரரசர் மூன்றாம் நெப்போலியனின் நட்பு கபூருக்குக் கிடைத்தது. இத்தாலிய சுதந்திர இயக்கத்தில் உண்மையான இரக்கம் நெப்போலியனிடமிருந்தது. அதனுடன் பிரான்ஸின் அதிகாரத்தையும், தனது அரசியல் தந்திரத் திறமையையும் ஐரோப்பா முழுவதிற்குமே காட்டிக் கொள்வதில் ஆவல் உள்ளவராய் இருந்தார். இந்த வாய்ப்பை கவுர் பயன்படுத்திக்கொண்டார். 1858 ஜூலை மாதம் பிளாம்பியர்ஸ் (Plombiers) என்ற நகரில் நெப்போலியனுடன் மறைவானதும் புகழ் பெற்றதுமான சந்திப்பை மேற்கொண்டார். பேச்சுவார்த்தையின் இறுதியில் டிசம்பர் மாதம் ரகசிய உடன்படிக்கை ஒன்றை செய்து கொள்ளப்பட்டது .

வில்லாபிராங்கா உடன்படிக்கைபடி.

- 1) லம்பார்டி மூன்றாம் நெப்போலியன் மூலம் விக்டர் இமானுவேலுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும்.
- 2) வெனிஷியாவை ஆஸ்திரியாவே வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்.
- 3) பிரான்சும், ஆஸ்திரியாவும், போப்பாண்டவரின் தலைமையில் ஐக்கிய இத்தாலி உருவாக்கப்பட உதவி செய்ய வேண்டும்.
- 4) பார்மா, மாடனா, டஸ்கனி ஆகிய பகுதிகளிலிருந்து விரட்டப்பட அரசர்கள்மீண்டும் அங்கு அமர்த்தப்பட வேண்டும்.
- 5) போப்பாண்டவர் தனது ஆட்சிப் பகுதியில் சீர்திருத்தங்கள் செய்ய வேண்டும்.
- 6) நெஸ், செவ்வாய், ஆகிய பகுதிகள் பிரான்சுக்குக் கொடுக்கப்பட வேண்டும். இந்த உடன்படிக்கையினால் மூன்றாம் நெப்போலியன் இத்தாலிய மக்களால் நம்பத்தகாதவர் என்ற தூற்றப்பட்டார். இத்தாலி இணைவதை இவ்வுடன்படிக்கைத் தடுக்கிறது என்றும் எனவே இதனை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்றும் இமானுவேலிடம் கவுர் கூறினார்.

ஆனால் இமானுவேல் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எனவே பதவியை கவுர் ராஜினாமா செய்தார். ஆஸ்திரிய சாம் நியப் போரின் விளைவாக லம்பார்டி சாம் நிய-பியட்மாண்ட் அரசுடன் இணைக்கப்பட்டது.

ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பு

ஜெர்மனியை ஜெர்மன் பேரரசாக ஒன்றிணைக்கும் நிகழ்வு, கூட்டாட்சி அம்சங்களைக் கொண்ட பிரஷ்யா ஆதிக்கம் செலுத்தும் ஒரு தேசிய அரசாக, 18 ஜனவரி 1871 அன்று பிரான்சில் உள்ள வெர்சாய்ஸ் அரண்மனையின் கண்ணாடி மண்டபத்தில் அதிகாரப்பூர்வமாக நடைபெற்றது. பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போரின் போது, பிரஷ்யாவின் மன்னர் வில்ஹெல்ம் I ஐ ஜெர்மன் பேரரசின் பேரரசராக அறிவிக்க ஜெர்மன் மாநிலங்களின் இளவரசர்கள் அங்கு கூடினர்.

ஜெர்மனி மற்றும் வியன்னா மாநாடு:-

19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் தோன்றிய இரண்டு சக்திவாய்ந்த சக்திகள் தேசியவாதமும் ஜனநாயகமும் ஆகும் . இத்தாலி அந்நிய ஆட்சியிலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டு 1870 இல் ஒரு தேசமாக ஒன்றிணைக்கப்பட்டது. ஜெர்மனியிலும் ஒரு பெரிய தேசிய உணர்வு எழுந்தது, அது 1870 இல் ஒன்றிணைக்கப்பட்டது. ஆனால் ஜெர்மனியின் எளிமையில், தேசியவாதமும் ஜனநாயகமும் கைகோர்த்துச் செல்லவில்லை. தேசியவாதம் இராணுவவாதத்தின் அடிப்படையில் கட்டமைக்கப்பட்டது.

நெப்போலியன் ஆட்சியின் கீழ் ஒருங்கிணைப்பு:

பிரெஞ்சுப் புரட்சிக்கு முன்பு (1789), ஜெர்மனி குறைந்தது 300 சுயாதீன டச்சிகள் அல்லது மாவட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டது. நெப்போலியனால் ஜெர்மனி கைப்பற்றப்பட்டபோது, பிரிவுகளின் எண்ணிக்கை குறைக்கப்பட்டது. ரைனுக்கு மேற்கே இருந்த நாடு பிரான்சுடன் இணைக்கப்பட்டது, மேலும் சுமார் நூறு சமஸ்தானங்கள் அழிக்கப்பட்டன. மற்ற சமஸ்தானங்கள் அல்லது டச்சிகள்

முப்பத்தெட்டு மாநிலங்களாக ஒருங்கிணைக்கப்பட்டன. பிரான்சுக்கும் அதன் போட்டியாளர்களான ஆஸ்திரியா மற்றும் ஜெர்மனிக்கும் இடையில் இவை இடையக அரசுகளாகச் செயல்பட வேண்டும் என்று நெப்போலியன் விரும்பினார்.

இத்தாலியர்களைப் போலவே, நெப்போலியனின் ஆட்சியின் கீழ் ஜெர்மானியர்களும் சில நன்மைகளைப் பெற்றனர். நெப்போலியன் ஜெர்மானியர்களுக்கு எந்த சுதந்திரத்தையும் கொடுக்கவில்லை, ஆனால் குறைந்தபட்சம் பிரெஞ்சு ஆட்சியின் கீழ் சில ஒற்றுமையைக் கொண்டு வந்தார். இது குறிப்பிடத்தக்கது, ஏனெனில் ஜெர்மானியர்களிடையே தேசிய உணர்வு எழுந்தது.

வியன்னா காங்கிரஸ்:

வியன்னா மாநாடு (1815) ஜெர்மனிக்கு பெரும் அநீதி இழைத்தது. மெட்டர்னிச்சும் அவரது நண்பர்களும் ஆஸ்திரியாவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் பலவீனமான மற்றும் பிளவுபட்ட ஜெர்மனியைக் கொண்டிருக்க விரும்பினர். எனவே, ஆஸ்திரியாவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒரு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பு இருக்க வேண்டும் என்று காங்கிரஸால் முடிவு செய்யப்பட்டது, அதன் தலைவர் 1848 வரை மெட்டர்னிச் ஆவார். கூட்டமைப்பின் கீழ் ஜெர்மானியர்களுக்கு எந்த ஒற்றுமையையும் சுதந்திரத்தையும் வழங்க மெட்டர்னிச் விரும்பவில்லை.

கூட்டமைப்பின் விவகாரங்களைக் கையாள்வதற்காக கூட்டாட்சி டயட் (பாராளுமன்றம்) அமைக்கப்பட்டது. இது ஆஸ்திரியாவின் ஜனாதிபதியின் கீழ் உள்ள 38 மாநிலங்களின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டிருப்பதற்காக இருந்தது. ஆஸ்திரிய மேற்பார்வையின் கீழ் அவர்கள் வைக்கப்பட்டதால் ஜெர்மானியர்கள் அதிருப்தி அடைந்தனர்.

ஜோலிவரின் மூலம் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு:-

பல்வேறு பொருளாதாரக் கொள்கைகள்:

ஜெர்மன் கூட்டமைப்பின் 38 மாநிலங்களும் அதன் சொந்த சுங்க வரிகளையும் வரிகளையும் விதித்தன, மேலும் அதன் சொந்த பொருளாதாரக் கொள்கையையும் கொண்டிருந்தன. இது ஒரு மாநிலத்திலிருந்து மற்றொரு மாநிலத்திற்கு அல்லது பல மாநிலங்கள் வழியாக பொருட்களை கொண்டு செல்வதில் சிரமத்தை ஏற்படுத்தியது. எனவே, பல்வேறு மாநிலங்கள் வெவ்வேறு பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மற்றும் கட்டணங்களால் ஏற்படும் தடைகளைத் தாண்டுவதற்கு ஒன்றுக்கொன்று சில சீரான தன்மையையும் ஒத்துழைப்பையும் கொண்டிருக்க விரும்பின.

ஜோலிவரின்:

1834 ஆம் ஆண்டில், பொருளாதார ஒத்துழைப்பை மேம்படுத்தவும், வெளிநாடுகளிலிருந்து இறக்குமதியைக் குறைக்கவும், சுங்க வரிகள் மற்றும் சுங்கங்களை ஒழுங்குபடுத்தவும் பதினெட்டு மாநிலங்களால் Zollverein எனப்படும் ஒரு ஆடை ஒன்றியம் உருவாக்கப்பட்டது. Zollverein மிகவும் சிறப்பாக செயல்பட்டதால், காலப்போக்கில் மற்ற ஜெர்மன் நாடுகளும் அதில் இணைந்தன. ஆனால் ஆஸ்திரியா ஒதுங்கியே இருந்தது.

தேசிய உணர்வு:

ஜோல்வெரின் மூலம் பொருளாதார ஒத்துழைப்பு ஜெர்மன் நாடுகளை நெருக்கமாகக் கொண்டு வந்தது, மேலும் அவை படிப்படியாக அரசியல் ஒத்துழைப்பை விரும்பத் தொடங்கின. இது மாநிலங்களுக்கிடையே சுதந்திர வர்த்தகத்தை ஊக்குவித்தது, மேலும் இது சக்திவாய்ந்த வணிக சமூகத்தினிடையே மிகவும் பிரபலமடைந்தது. மற்றொரு நல்ல விளைவு, மாநிலங்களிடையே தேசிய உணர்வை உருவாக்குவதும், தேசிய

ஒருங்கிணைப்புக்கான வலுவான விருப்பமும் ஆகும். ஜோல்வெரின் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்பின் பாதையில் முதல் பெரிய மைல்கல்லைக் குறித்தது.

பிராங்போர்ட் பாராளுமன்றம்:-

1848 ஐரோப்பாவில் புரட்சிகளின் ஆண்டாக இருந்தது என்பதை நாம் முன்பே கவனித்தோம். பிரான்ஸ், இத்தாலி, ஹங்கேரி, போஹேமியா மற்றும் பிற நாடுகளில் மக்கள் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். ஜெர்மனியிலும், தங்கள் சட்டப்பூர்வ உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்கள், புரட்சிகர காய்ச்சலால் ஆழமாக பாதிக்கப்பட்டு, 1848 இல் தங்கள் இளவரசர்களுக்கு எதிராக கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டனர். அவர்களின் தலைவர்கள் தேசிய நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்ட வேண்டும் என்று கோரினர். இந்தக் கோரிக்கைக்கு பதிலளிக்கும் விதமாக, ஆஸ்திரிய மன்னர் பிரான்சிஸ் ஜோசப், மார்ச் 31, 1848 அன்று பிராங்போர்ட் நாடாளுமன்றத்தைக் கூட்டினார்.

இரண்டு நோக்கங்கள்:

இரண்டு நோக்கங்களை அடைவது குறித்து விவாதிக்க பிராங்க்போர்ட்டில் நடந்த அமர்வில் பல்வேறு ஜெர்மன் மாநிலங்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 600 பிரதிநிதிகள் கலந்து கொண்டனர்.

- ஒரு ஜனநாயக அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் மற்றும்.
- ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பு.

ஜெர்மன் கூட்டமைப்பின் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த ஆஸ்திரியா விரட்டியடிக்கப்படாமலும், ஜெர்மன் அரசியல் மற்றும் அரசியலமைப்பு விவகாரங்களில் இருந்து ஆஸ்திரிய செல்வாக்கு அழிக்கப்படாமலும் இந்த நோக்கங்களை அடைய முடியாது.

அரசியலமைப்பு முடியாட்சி:

தாராளவாத கொள்கைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு ஜனநாயக அரசியலமைப்பு வரைவு செய்யப்பட்டது. அதன் கீழ் ஜெர்மனி அரசியலமைப்பு

முடியாட்சியைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் . ஒரு நூற்றாண்டுக்கு முன்னர் இரண்டாம் ஃபிரடெரிக் தி கிரேட் (1740-1786) போன்ற பிரமாண்டமான மற்றும் அறிவொளி பெற்ற முடியாட்சியின் கீழ் பிரஷ்யா சிறந்த இராணுவ மரபுகளைக் கொண்டிருந்த மிகவும் சக்திவாய்ந்த ஜெர்மன் நாடான பிரஷ்யாவின் தலைமையின் கீழ் மட்டுமே தங்கள் நாட்டை அதன் இலக்கை நோக்கி கொண்டு செல்ல முடியும் என்று பிரதிநிதிகள் ஒப்புக்கொண்டனர்.

பிரஷ்யாவின் மன்னர் ஜெர்மன் வளர்ந்தவர்களை நிராகரித்தார்:

பிரஷ்யாவின் மன்னரான நான்காம் ஃபிரடெரிக் வில்லியம், ஜெர்மானியர்களை வழிநடத்த அழைக்கப்பட்டார், மேலும் பிராங்க்ஃபோர்ட் தலைவர்களால் அவருக்கு ஜெர்மன் கிரீடம் வழங்கப்பட்டது. மன்னருக்கு இந்த சலுகை கவர்ச்சிகரமானதாகக் காணப்படவில்லை, மேலும் அவர் அதை அவமதிப்புடன் நிராகரித்தார். இந்த சலுகை ஜெர்மன் இளவரசர்களிடமிருந்து வந்திருக்க வேண்டும், பிராங்க்ஃபோர்ட் பாராளுமன்றத்திடமிருந்து அல்ல என்று அவர் கூறினார், அதை அவர் " குழி" என்ற இழிவான அடைமொழியுடன் விவரித்தார். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அந்த சலுகை இளவரசர்களிடமிருந்து வந்திருந்தாலும், இரண்டு காரணங்களுக்காக அவருக்கு அதில் ஆர்வம் இருக்காது.

(1) அவர் பிராங்போர்ட் பாராளுமன்றத்தால் ஆதரிக்கப்பட்ட ஜனநாயகத்திற்கு எதிரானவர், மேலும் பாராளுமன்றத்தின் விருப்பத்திற்கு ஏற்ப ஜனநாயக வழியில் ஜெர்மனியை ஆள வேண்டியிருக்கும். முழுமையான அதிகாரத்தை நேசிப்பவராகவும், அதை விரும்புவவராகவும் இருப்பதால், அவருக்கு இந்த சலுகையுடன் எந்த தொடர்பும் இருக்காது.

(2) கிரீடத்தை ஏற்றுக்கொள்வது என்பது ஆஸ்திரியாவுடன் ஒரு நிச்சயமான போரை குறிக்கும். ஆஸ்திரியாவை விரட்டியடிக்க வேண்டும், மேலும்

இது அதன் மீது போரை அறிவிப்பதன் மூலம் மட்டுமே செய்ய முடியும். தீர்க்கமான வெற்றியைப் பற்றி அவருக்கு உறுதியாகத் தெரியாததால், அவர் போருக்குத் தயாராக இல்லை.

பிராங்போர்ட் நாடாளுமன்றத்தின் தோல்வி:

1348 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன் கிளர்ச்சியும் அதைத் தொடர்ந்து வந்த பிராங்போர்ட் பாராளுமன்றமும் ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பை அடைவதற்கான எந்த நம்பிக்கையும் இல்லாமல் புகைந்து போனது.

பிஸ்மார்க்கின் கீழ் ஒருங்கிணைப்பு:-

மக்கள் இராணுவ சக்தியைப் போற்றி வழிபட்ட ஒரு நாடான ஜெர்மனி, பிரஷ்யாவின் இளவரசர் ஓட்டோ வான் பிஸ்மார்க்கால் (1815-1898) ஒன்றிணைக்கப்பட விதிக்கப்பட்டது.

பிரஷ்யாவின் தலைமையில் இரத்தம் மற்றும் இரும்பால் ஒன்றிணைதல்:

1851 ஆம் ஆண்டு ஜெர்மன் கூட்டமைப்பின் உணவுத் தொகுப்பில் பிரஷ்ய மன்னரின் பிரதிநிதியாக பிஸ்மார்க் இருந்தார். அவர் பிரஷ்யாவில் ஜங்கர்கள் என்று அழைக்கப்படும் இராணுவ பிரபுக்களின் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். அவர் 1815 ஆம் ஆண்டு ஷோன்ஹவுசனில் ஒரு உயர் வர்க்க பிராண்டன்பர்க் குடும்பத்தில் பிறந்தார், அவர் கோட்டிங்கனில் கல்வி பயின்றார். சிறிது காலம் அவர் பிரான்சிற்கான தூதராக இருந்தார். பின்னர் அவர் வெளியுறவு அமைச்சரானார், மேலும் 1862 இல் அவர் அமைச்சரவையின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

மன்னரைப் போலவே, அவரும் முழுமையான அதிகாரத்தை விரும்புவவராக இருந்தார். ஜனநாயகம் மற்றும் பாராளுமன்ற முறைகள் மீது அவருக்கு வெறுப்பு இருந்தது, மேலும் இராணுவவாதத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட அதிக செறிவூட்டப்பட்ட முழுமையான அதிகாரத்தைத் தவிர வேறு

எதையும் அவர் கொண்டிருக்கத் தயாராக இல்லை. தாராளமயம் மற்றும் ஜனநாயகத்தின் சக்திகளை அடக்க சட்டமன்றத்தில் தன்னால் இயன்றவரை முயன்றார். அவர் ஜெர்மன் தேசியவாதத்தை ஆதரித்தார் என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால் அது இராணுவவாதத்தின் அடித்தளத்தில் கட்டமைக்கப்பட வேண்டும். தேசியவாதம் மற்றும் ஜனநாயகத்திற்குப் பதிலாக, தேசியவாதமும் இராணுவவாதமும் கைகோர்த்துச் செல்ல வேண்டும். ஒரு அரசியல்வாதி மற்றும் அரசியல்வாதியாக, நடைமுறைக்கு மாறான கொள்கைகள் மற்றும் இலட்சியங்களால் அவர் தனது மனதை குழப்ப அனுமதிக்கவில்லை. அவரது நோக்கங்கள் தெளிவாக இருந்தன, அவற்றை உணர அவர் யதார்த்தமான கொள்கையைப் பின்பற்றினார். ஜனநாயகத்தின் வளைந்து நெளியும் அல்லது ஜிக்-ஜாக் பாதையில் அல்ல, போரின் நேரடிப் பாதையில் பிரஷ்யாவின் தலைமையில் ஜெர்மனியை ஒன்றிணைக்கும் இலக்கை அவர் நிர்ணயித்தார். ஜெர்மனி பிரஷ்யமாக இருக்க வேண்டும் என்று அவர் விரும்பினார், அன்றைய பெரிய பிரச்சினைகள் பெரும்பான்மை வாக்குகளின் பேச்சுகளால் அல்ல, மாறாக இரத்தம் மற்றும் இரும்பினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றன என்பதை அவர் உறுதிப்படுத்தினார்.

போர் மற்றும் தனிமைப்படுத்தல் கொள்கை:

பிஸ்மார்க் முதலில் ஜெர்மன் தேசிய ஒற்றுமையின் எதிரிகளைக் குறிப்பிட்டு, பின்னர் போர் மூலம் அவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கையாளத் தொடங்கினார். ஜெர்மனியின் எதிரிகளைத் தனிமைப்படுத்துவது அவரது வெளியுறவுக் கொள்கையின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் ஒன்றாகும். தனது வெளியுறவுக் கொள்கை மற்றும் ராஜதந்திரம் ஆயுதங்களால் முழுமையாக ஆதரிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை அவர் வலியுறுத்தினார்.

பிரஷ்யாவின் பிரதமராக பிஸ்மார்க்:

1961 ஆம் ஆண்டு முதலாம் வில்லியம் பிரஷ்யாவின் மன்னரானார். இது மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது, ஏனெனில் அவர் பழமைவாதக் கருத்துக்களைக் கொண்டவர் மற்றும் தெய்வீக உரிமைக் கோட்பாட்டின்படி முற்றிலும் ஆட்சி செய்ய விரும்பினார். அவருக்கு வலுவான விருப்பமும் உறுதியும் இருந்தது, மேலும் இராணுவத்தின் உதவியுடன் பெருமை சம்பாதிக்க விரும்பினார். அவரும் பிஸ்மார்க்கும் ஒரு சிறந்த போட்டியை நடத்தினர். 1862 ஆம் ஆண்டு பிஸ்மார்க் பிரஷ்யாவின் பிரதமரானார். ஒரு பெரிய, மிகவும் நன்கு பயிற்சி பெற்ற, நன்கு ஆயுதம் ஏந்திய மற்றும் மிகவும் ஒழுக்கமான இராணுவத்தைக் கொண்டிருக்கும் நோக்கத்துடன், அவர் கட்டாய இராணுவ சேவையை அறிமுகப்படுத்தினார். அவர் தனது திட்டத்தில் வெற்றி பெற்றார், மேலும் அவரது இராணுவம் பிரஷ்யாவின் மகா ஃபிரடெரிக்கால் பராமரிக்கப்பட்ட பெரிய இராணுவத்தைப் போலவே சக்திவாய்ந்ததாக மாறியது; ஆனால் அவர் அதற்காக பெரும் தொகையைச் செலவிட்டார். பிரஷ்ய சட்டமன்றம் ஊதாரித்தனமான செலவாகக் கருதியதை எதிர்த்தது. ஆனால் இராணுவம் அதன் இருப்பை நியாயப்படுத்தியது மட்டுமல்லாமல், பிரஷ்யாவிற்கு புகழையும் பெருமையையும் கொண்டு வந்தது என்பதை பிஸ்மார்க் நிரூபிக்க முடிந்தது. அவர் இரும்பு அதிபராக பிரபலமானார். சுமார் நான்கு ஆண்டுகள் (1862-1866) அரசருக்கும் கீழ் சபையான டயட்டிற்கும் இடையே கட்டளை தொடர்பாக போராட்டம் நடந்தது. டயட் பட்ஜெட்டை நிராகரித்தது. பிஸ்மார்க் டயட்டை கலைப்பதன் மூலம் எதிர்வினையாற்றினார். அவர் பத்திரிகைகளை அடக்கி, தனது படைப்பை சிறையில் வீசினார். நான்கு ஆண்டுகளுக்கு பிரஷ்ய அரசியலமைப்பு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது போல் தோன்றியது.

போர்கள்:

ஜெர்மனி முழுமையாக ஒன்றிணைக்கப்படுவதற்கு முன்பு பிஸ்மார்க்கின் தலைமையில் பிரஷ்யா மூன்று முக்கியமான போர்களை நடத்தியது. 1864, 1866 மற்றும் 1870 ஆம் ஆண்டுகளில் பெரும் இராணுவப் பிரச்சாரங்களைத் திட்டமிட்ட மோல்ட்கேவின் உதவியை பிஸ்மார்க் பெற்றார். மூன்று போர்கள்:

- டென்மார்க் மீதான போர் (1864).
- ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யன் போர் (1866); மற்றும்
- பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போர் (1870-1871).

டென்மார்க் மீதான போர்:-

லண்டன் ஒப்பந்த மீறல்:

டென்மார்க், 1863 ஆம் ஆண்டு லண்டனில் ஐரோப்பிய சக்திகளின் ஒப்பந்தத்தை (1852) மீறி, பெரும்பாலும் ஜெர்மானியர்கள் வசிக்கும் ஷெல்ஸ்விக் மற்றும் ஹோல்ஸ்டீன் டச்சிகளை ஆக்கிரமித்தது. இவை டென்மார்க் மற்றும் ஜெர்மனியின் எல்லைகளைத் தொட்டன. லண்டன் ஒப்பந்தம் டென்மார்க்கின் மன்னர் இந்த இரண்டு பகுதிகளின் பிரபுவாக மட்டுமே இருக்க அனுமதித்தது, மேலும் அவர் அவற்றை தனது இராச்சியத்துடன் இணைக்கக் கூடாது என்று உறுதியளித்தார். டென்மார்க்கின் புதிய அரசியலமைப்பின் கீழ், இந்தப் பகுதிகள் டென்மார்க்கின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்பட்டன. இந்தப் பகுதிகளை மீட்க பிஸ்மார்க் ஆஸ்திரியாவின் உதவியைக் கோரினார். உதவியின் விலையாக, போரின் கொள்ளைப் பொருட்களில் ஆஸ்திரியாவுக்கு சமமான பங்கு கிடைக்கும்.

ஒருங்கிணைந்த ஆஸ்ட்ரோ-பிரஷ்யன் தாக்குதல்:

ஜனவரி 1864 இல் ஆஸ்திரியாவும் பிரஷ்யாவும் நட்புறவு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன. புதிய அரசியலமைப்பை திரும்பப் பெற மறுத்ததால்

டென்மார்க் தாக்கப்பட்டது. 60,000 பேர் கொண்ட ஒருங்கிணைந்த ஆஸ்ட்ரோ-பிரஷ்யப் படைகளால் டேனியர்கள் தோற்கடிக்கப்பட்டனர், தோற்கடிக்கப்பட்ட டென்மார்க் இரண்டு டச்சிகளையும் பிரஷ்யாவிடம் ஒப்படைத்தது. பிஸ்மார்க் பிரஷ்யாவின் பிரதமரான இரண்டு ஆண்டுகளுக்குள் இந்தப் போர் நடந்தது.

1865 ஆம் ஆண்டு பிரஸ்ஸியாவும் ஆஸ்திரியாவும் காஸ்டின் ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டன, அதன்படி பிரஸ்ஸியா ஷெல்ஸ்விக்கை ஆட்சி செய்ய வேண்டும், மேலும் ஆஸ்திரியா ஹோல்ஸ்டைனை நிர்வகிக்க வேண்டும். டச்சிகள் பற்றிய கேள்வி - கூட்டாட்சி டயட்டில் விவாதிக்கப்படக்கூடாது.

ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யன் போர்:-

டென்மார்க் போருக்கு இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, 1866 இல் ஆஸ்ட்ரோ-பிரஷ்யப் போர் வெடித்தது.

காஸ்டின் ஒப்பந்தத்தை மீறுதல்:

டச்சீஸ் பிரச்சினைகளை கூட்டாட்சி சபையின் முன் வைப்பதன் மூலம் ஆஸ்திரியா காஸ்டின் ஒப்பந்தத்தை (1865) மீறியது. இந்த விஷயத்தை டயட்டின் முன் கொண்டு வர ஆஸ்திரியா தகுதியற்றது என்று பிஸ்மார்க் டயட்டிற்குச் சொல்ல மெதுவாக இல்லை. அவர் தனது வாய்மொழி எதிர்ப்பைத் தொடர்ந்து நடவடிக்கை எடுக்கவில்லை, ஆனால் விரைவாக ஒரு இராணுவத்தை அனுப்பினார், அது ஆஸ்திரியர்களை ஹோல்ஸ்டைனில் இருந்து விரட்டியது.

தனிமைப்படுத்தப்பட்ட ஆஸ்திரியா:

பிஸ்மார்க் எப்போதும் சரியான நேரத்தில் ஆஸ்திரியா மீது போர் தொடுக்க நினைத்திருந்தார், மேலும் 8-வது சாக்குப்போக்கிற்காகக் காத்திருந்தார். அவர் ஆஸ்திரியாவுடன் ஒரு போரை எதிர்பார்த்து, ராஜதந்திர ரீதியாகவும் இராணுவ ரீதியாகவும் முழு தயாரிப்புகளைச் செய்தார். அவர் ரஷ்யாவின் நட்பைப் பெற்றார், போரில் வெற்றி பெற்றால், வெனிஷியாவை

உறுதியளிப்பதன் மூலம் இத்தாலியை ஒரு நட்பு நாடாக்கினார், மேலும் விரோதங்கள் ஏற்பட்டால் பிரான்சை நடுநிலையாக இருக்க வற்புறுத்தினார். இராஜதந்திரத் துறையில் பிஸ்மார்க்கின் சாதுர்யமான நடவடிக்கைகள் ஆஸ்திரியாவை தனிமைப்படுத்தின.

பிரஷியா உணவுமுறையை கைவிட்டு போரை அறிவிக்கிறது:

பிரஷியாவிற்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்குமாறு ஆஸ்திரியா டயட்டை அழைத்தபோது, பிந்தையது டயட்டை விட்டு வெளியேறியது, மேலும் ஜூன் 1866 இல் ஆஸ்திரியா மீது போரை அறிவித்தது. பிரஷிய இராணுவம் பெரியதாக மட்டுமல்லாமல், மிகவும் நன்கு ஆயுதம் ஏந்தியதாகவும், திறமையாக வழிநடத்தப்பட்டதாகவும் இருந்தது. இது 1857 முதல் 1888 வரை பிரஷிய இராணுவத்தின் பொதுப் பணியாளர்களின் தலைவரான மன்னர் வில்லியம் மற்றும் கவுண்ட் ஹெல்முத் வான் மோல்ட்கே ஆகியோரின் கட்டளையின் கீழ் இருந்தது. இராணுவத்திடம் ஒரு புதிய வகை துப்பாக்கி இருந்தது. பிரஷியா இராணுவ ரீதியாக மிகவும் வலுவாகவும், இத்தாலி மற்றும் பல வட ஜெர்மன் மாநிலங்களின் ஆதரவுடனும் இருந்ததால், போர் ஏழு வாரங்களுக்குள் முடிவுக்கு வந்தது. நான்கு தெற்கு ஜெர்மன் மாநிலங்களின் உதவியுடன் ஆஸ்திரியா, சடோவா போரில் (1866) தோற்கடிக்கப்பட்டது.

பிராகாவின் அமைதி:

பிராகா அமைதி ஒப்பந்தத்தின்படி, ஆஸ்திரியா பின்வருவனவற்றை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது:

1. ஆஸ்திரியா ஜெர்மன் கூட்டமைப்பிலிருந்து வெளியேற இருந்தது.
2. புதிய ஜெர்மன் கூட்டமைப்பின் தலைவராக பிரஷியா இருக்கவிருந்தது.
3. ஆஸ்திரியா வெனிஷியாவை இத்தாலிக்குக் கொடுக்க இருந்தது.

இத்தாலியின் ஒருங்கிணைப்பு தொடர்பாக, இத்தாலியர்கள் வெனிஷியா மீதான ஆஸ்திரிய ஆட்சியை அகற்ற விரும்புவதை நாங்கள் கவனித்தோம். எனவே அவர்கள் பிஸ்மார்க்கிற்கு உதவினார்கள், அவர் ஆஸ்திரியாவை வெனிஷியாவை விட்டுக்கொடுக்க கட்டாயப்படுத்தியதன் மூலம் அவர்களுக்கு வெகுமதி அளித்தார்.

ஆஸ்திரிய-பிரஷ்யன் போரின் வெற்றி, பிரஷ்யாவின் தலைமையின் கீழ் ஜெர்மனி ஒன்றிணைவதைக் கண்முன் கொண்டு வந்தது. வியன்னா மாநாட்டிலிருந்து ஜெர்மன் அரசுகளை மிரட்டி வந்ததால், ஆஸ்திரியா தனது தலைமைக்கும் கௌரவத்திற்கும் ஈடுசெய்ய முடியாத சேதத்தை ஏற்படுத்தியது.

பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போர்:-

பிஸ்மார்க் மற்றும் நெப்போலியன் II ஆகியோருக்கு போர் தேவைப்பட்டது:

பிஸ்மார்க் பிரான்சின் மீதும் போரை திட்டமிட்டு வந்தார். சரியான நேரத்தில் அதை எதிர்பார்த்து, தேவையான ராஜதந்திர நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வந்தார். இங்கும் அவர் பிரான்சை தனிமைப்படுத்தும் கொள்கையைப் பின்பற்றினார். பிஸ்மார்க் பிரான்சை போருக்கு வர தூண்ட முயன்றால், சர்வதேச களத்தில் பெருமைமிக்க மயிலைப் போல போராடிக்கொண்டிருந்த மூன்றாம் நெப்போலியன், போர்க்களத்தில் பிரஷ்யாவை தோற்கடித்து பெருமை சம்பாதிக்க விரும்பினார். பிஸ்மார்க் மற்றும் மூன்றாம் நெப்போலியன் இருவருக்கும் போர் தேவைப்பட்டதால், ஆஸ்ட்ரோ-பிரஷ்யன் போருக்குப் பிறகு சுமார் 4 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு பிராங்கோ-ஜெர்மன் போர் வெடித்தது.

உண்மையில் நெப்போலியனின் நிலைப்பாடு அவர் கற்பனை செய்தது போல் அவ்வளவு சரியானதாக இல்லை. 1863 ஆம் ஆண்டில், நெப்போலியன்

ரஷ்யாவையும் போலந்து மக்களும் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதால் அந்நியப்படுத்தப்பட்டனர். போலந்து மக்களுக்கு உதவி செய்வதாக உறுதியளித்ததன் மூலமும், தனது வாக்குறுதியைக் காப்பாற்றாமல் போனதன் மூலமும் அவர் அந்நியப்படுத்தப்பட்டார். ஆஸ்திரிய பேரரசரின் சகோதரரான ஆர்ச் டியூக் மாக்ஸிமிலியனுக்கு மெக்சிகோவின் அரியணையைப் பெற உதவுவதன் மூலம் மன்றோ கோட்பாட்டை மீறி அமெரிக்காவின் பகைமையைப் பெற்றார். அட்லாண்டிக் பெருங்கடலுக்கு அப்பால் அவர் அனுப்பிய இராணுவம் திரும்பப் பெறப்பட வேண்டியிருந்தது, மேலும் மாக்ஸிமிலியன் மெக்சிகன்களின் தாக்குதலுக்கு ஆளானார், இறுதியில் அவரைக் கொன்றார்.

முழு ஜெர்மனியும் பிரஷ்யாவை ஆதரித்தது:

நெப்போலியன் தலைமை தாங்கினார், பிராங்கோ-பிரஷ்யன் போர் (1870-71) வெடித்தது. ஜூலை 1870 இல், இளவரசர் லியோபோல்ட் ஸ்பானிஷ் அரியணைக்கு உரிமை கோருவது குறித்த கேள்வி தொடர்பாக. தெற்கு ஜெர்மன் ஆட்சியாளர் ஜெர்மன் ஒருங்கிணைப்புக்கு தன்னை ஆதரிப்பார் என்று பிஸ்மார்க் நம்பினாலும், நெப்போலியன் பிரஷ்யாவின் மீது பொறாமை கொண்டதால் அவர்கள் தனக்கு உதவுவார்கள் என்று நினைத்தார். மீண்டும் ஒருமுறை நெப்போலியனின் கணக்கீடு தவறாகிவிட்டது, மேலும் முழு ஜெர்மனியும் பிரஷ்யாவை ஆதரித்தது.

சேடன் போர்:

பிராங்கோ-ஜெர்மன் போரின் மிக முக்கியமான போர் செப்டம்பர் 2, 1870 அன்று செடானில் நடந்தது, அங்கு 100,000 பேர் கொண்ட பிரஞ்சு இராணுவம் பிரஷ்யாவிடம் சரணடைந்தது, நெப்போலியன் அவரையும் சரணடைந்தார். தன்னையும் சிறைபிடித்துக்கொண்டார். 1871 ஆம் ஆண்டில், பாரிஸ் மக்கள் வெற்றி பெற்ற பிரஷ்யர்களின் கைகளில் பட்டினியையும் அழிவையும்

எதிர்கொண்டதால் அவர்களின் துயரங்கள் விவரிக்க முடியாதவை. பாரிசியர்கள் இதற்கு முன்பு இவ்வளவு கஷ்டங்களையும் அவமானங்களையும் அனுபவித்திருக்க மாட்டார்கள். 127 நாட்கள் பிடிவாதமாக தன்னைத்தானே பாதுகாத்துக் கொண்ட பிறகு, ஜனவரி 28, 1871 அன்று பாரிஸ் சரணடைந்தது. இந்தப் போர் பிரஷ்யா தலைமையிலான ஜெர்மனிக்கு தேசிய மகிமையையும், ஒரு பெரிய ஐரோப்பிய சக்தியாக இருக்க வேண்டிய பிரான்சுக்கு தோல்வியையும் தேசிய அவமானத்தையும் கொண்டு வந்தது.

பிராங்போர்ட் ஒப்பந்தம்:

மே 10, 1871 அன்று கையெழுத்தான பிராங்க்ஃபோர்ட் ஒப்பந்தத்தின் விதிமுறைகளை பிஸ்மார்க் ஆணையிட்டார். முன்னதாக, ஜனவரி 18, 1871 அன்று வெர்சாய்ஸில் உள்ள அரண்மனையில் உள்ள கண்ணாடி மண்டபத்தில், பிரஷ்யாவின் மன்னர் வில்லியம் I மற்ற ஜெர்மன் இளவரசர்கள் முன்னிலையில் கைசர் (ஜெர்மன் பேரரசர்) என்று அறிவிக்கப்பட்டார். பிரான்ஸ் ஒரு பெரிய இழப்பீடு செலுத்தி அல்சேஸ் மற்றும் லோரெய்னை ஜெர்மனியிடம் ஒப்படைக்க வேண்டியிருந்தது.

ஒருங்கிணைந்த ஜெர்மனி:

தென் ஜெர்மன் நாடுகள் வட ஜெர்மன் கூட்டமைப்பில் சேர ஒப்புக்கொண்டன. பிஸ்மார்க் ஜெர்மனியை ஒன்றிணைப்பதில் (அவர் சொன்னது போல்) பாராளுமன்ற விவாதங்கள் மூலம் அல்ல, மாறாக இரத்தம் மற்றும் இரும்பால் வெற்றி பெற்றார். ஜெர்மன், முதலில் வட ஜெர்மன் என்று அழைக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கம். கூட்டமைப்பு இப்போது ஜெர்மன் பேரரசு என்று பெயரிடப்பட்டது.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள் (Self-Assessment Questions):

1. இத்தாலியின் ஒருங்கிணைப்புக்கு முதன்மையான காரணங்கள் என்னென்ன?
2. விக்டர் இம்மானுவேலின் பங்கு இத்தாலி ஒருங்கிணைப்பில் எப்படி இருந்தது?
3. கவுண்ட் கேலூரின் நவீன அரசியல் நடவடிக்கைகள் எவற்றும், அவை எப்படிப் பயனளித்தன?
4. ஜூசெப்பி மஸ்ஸினி உருவாக்கிய 'யங் இட்டலி' இயக்கத்தின் முக்கிய இலக்குகள் என்ன?
5. கரிபால்டி யார்? "லால் சட்டையணிந்தோர்" என்ற பெருமை பெற்ற அவரின் பங்கு என்ன?
6. ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்பைத் துவக்க காரணமான முக்கிய அரசியல், சமூக, பொருளாதார சூழ்நிலைகள் என்ன?
7. கைசர் வில்லியம் யார்? ஜெர்மனி ஒருங்கிணைப்பில் அவர் செய்த பங்களிப்புகளை விவரிக்கவும்.
8. பிஸ்மார்க் எந்த கொள்கைகளை பின்பற்றி ஜெர்மனியை ஒருங்கிணைத்தார்?
9. "இரத்தமும் இரும்பும்" கொள்கை என்றால் என்ன? அதன் நோக்கம் மற்றும் விளைவுகள் என்ன?
10. இத்தாலி மற்றும் ஜெர்மனியின் ஒருங்கிணைப்புகளில் இருக்கும் ஒற்றுமை மற்றும் வேறுபாடுகளை ஒப்பிடுக.

அலகு- IV

கிழக்கு கேள்விகள் - கிரேக்க சுதந்திரப் போர் - கிரிமியன் போர் - பான்

ஸ்லாவிசம் - ருஸ்ஸோ - துருக்கியப் போர் - பெர்லின் காங்கிரஸ்

நோக்கங்கள் (Objectives):

1. 'கிழக்கு கேள்வி' எனப்படும் நாஜுகமான சர்வதேச பிரச்சினையின் அடிப்படை காரணங்கள் மற்றும் கிரேக்க சுதந்திரப் போர்கிரிமியன் போர், ருஸ்ஸோ-துருக்கியப் போர் ஆகியவற்றின் காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகளை மாணவர்கள் விளக்கக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டும்.
2. பான் ஸ்லாவிசம் என்னும் தேசியத்துவ இயக்கம் ரஷ்யாவின் விரிவாக்கக் கொள்கை மற்றும் பெர்லின் காங்கிரஸின் முக்கிய தீர்மானங்களை மதிப்பீடு செய்யும் திறன் மாணவர்களுக்கு உருவாக வேண்டும்.

கிரேக்க சுதந்திரப் போர்

கிரேக்கப் புரட்சி என்றும் பொதுவாக அழைக்கப்படும் கிரேக்க சுதந்திரப் போர் (1821-1829), ஒட்டோமான் பேரரசிடமிருந்து கிரேக்கத்திற்கு சுதந்திரம் பெறுவதற்காக கிரேக்கர்கள் நடத்திய ஒரு வெற்றிகரமான போராகும் . நீண்ட மற்றும் இரத்தக்களரி போராட்டத்திற்குப் பிறகு, பெரும் வல்லரசுகளின் உதவியுடன், ஜூலை 1832 இல் கான்ஸ்டாண்டினோபிள் ஒப்பந்தத்தால் இறுதியாக சுதந்திரம் வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு, ஒரு சுயாதீன இறையாண்மை சக்தியாக அங்கீகாரம் பெற்ற ஒட்டோமான் பேரரசின் குடிமக்களில் கிரேக்கர்கள் முதன்மையானவர்கள். சுதந்திர தினத்தின் ஆண்டுவிழா (மார்ச் 25, 1821) கிரேக்கத்தில் ஒரு தேசிய தினமாகும், இது கன்னி மேரியின் அறிவிப்பு நடந்த அதே நாளில் வருகிறது . புரட்சிக்கு உதவுவதில் ஐரோப்பிய ஆதரவு மிக முக்கியமானது ஆனால் தெளிவற்றது. பண்டைய கிரேக்கத்தைப் பற்றிய காதல்வாதம் , இஸ்லாம் மீதான கிறிஸ்தவ விரோதம் மற்றும் ஒட்டோமான்களின்

மீது பொறாமை ஆகியவை இணைந்து பெரும் வல்லரசுகளை ஹெலனிக் நோக்கத்திற்காக அணிதிரட்ட கட்டாயப்படுத்தின .

இருப்பினும், பின்னர், பால்கனில் உள்ள பிற ஒட்டோமான் மாகாணங்கள் தங்கள் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடத் தொடங்கியபோது, ஆதரவு குறைவாகவே இருந்தது: சில சக்திகள் ஒட்டோமான்களின் அழிவை தங்கள் சொந்த சர்வாதிகார ஏகாதிபத்திய திட்டங்களின் தலைவியுடன் இணைத்தன; மற்றவர்கள் தற்போதைய நிலையை பிராந்தியத்தின் ஸ்திரமின்மைக்கு முன்னுரிமை அளித்தனர். சக்திகள் தலையிட்டபோது, அது அவர்களின் சொந்த நலன்களையும் நிகழ்ச்சி நிரல்களையும் மேம்படுத்துவதாக இருந்தது. சில நேரங்களில், அவர்களின் நலன்கள்.

பிராந்தியத்தில் சுதந்திரத்திற்காகப் போராடுபவர்களுடன் ஒத்துப்போனது , ஆனால் சில நேரங்களில் அவர்களின் நலன்கள் மோதின. உலகம் முதிர்ச்சியடையும் போது, மனித குடும்பத்தின் ஒற்றுமை குறித்து அதிக விழிப்புணர்வு பெறும்போது, தலையீடு உலகளாவிய சமூகத்தில் உள்ள அனைத்து மக்களின் நன்மையையும் ஊக்குவிக்க வேண்டும், ஒரு சிலரின் நலன்களை அல்ல. சக்திகள் தங்கள் சொந்த காலனித்துவ குடிமக்களுக்கு சுதந்திரத்தை மறுக்கும் அதே வேளையில், "துருக்கிய நுகத்தடியில்" இருந்து மக்களை விடுவிப்பது பற்றிப் பேசின. சர்வதேச தலையீட்டில் போலித்தனம் மற்றும் சுயநலம் நுண்ணோக்கின் கீழ் வைக்கப்பட்டு கவனமாக ஆராயப்பட வேண்டும். போரின் போது, ஐரோப்பிய நாடுகள் கிரேக்கத்தின் பொருளாதார பின்தங்கிய நிலை குறித்து கவலை தெரிவித்தன, ஆனால் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகு, கிரீஸ் அவர்களின் வாடிக்கையாளர் நாடாக இருந்தபோதும், தங்கள் சொந்த வேட்பாளர் அரியணையில் அமர்ந்திருந்தபோதும், அதன் பொருளாதாரத்தை

கட்டியெழுப்ப அவர்கள் சிறிதும் உதவவில்லை. பின்னர், அவர்கள் கிரேக்கத்தை ஐரோப்பிய ஒன்றியத்தில் (1981) தயக்கத்துடன் மட்டுமே அனுமதித்தனர், மீண்டும் முக்கியமாக மூலோபாய காரணங்களுக்காக.

பின்னணி

1453 ஆம் ஆண்டு கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் வீழ்ச்சி , அதைத் தொடர்ந்து ட்ரெபிசோண்ட் (கிரேக்கம்: ட்ரெப்சவுண்ட் அல்லது ட்ரெப்சவுண்டா) மற்றும் 1461 இல் மிஸ்ட்ராஸ் ஆகியவற்றின் வீழ்ச்சி ஆகியவை கிட்டத்தட்ட நான்கு நூற்றாண்டுகளுக்கு கிரேக்க இறையாண்மையின் முடிவைக் குறித்தன, ஏனெனில் பதினான்காம் மற்றும் பதினைந்தாம் நூற்றாண்டுகளில் பைசண்டைன் பேரரசின் எச்சங்களை கைப்பற்றிய பின்னர், ஒட்டோமான் பேரரசு அயோனியன் தீவுகள், அக்ராஃபா மலைகள் மற்றும் மணி தீபகற்பம் தவிர முழு கிரேக்கத்தையும் ஆண்டது . கிரேக்க ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச்சின் நிறுவனம் மூலம் கிரேக்கர்கள் தங்கள் கலாச்சாரத்தையும் மரபுகளையும் பெரும்பாலும் பாதுகாத்துக் கொண்டாலும், அவர்கள் ஒரு அடிமை மக்களாக இருந்தனர் மற்றும் அடிப்படை அரசியல் உரிமைகள் இல்லாதவர்களாக இருந்தனர். இருப்பினும், பதினெட்டாம் மற்றும் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில், கிரீஸ் உட்பட ஐரோப்பா முழுவதும் புரட்சிகர தேசியவாதம் வளர்ந்ததால் (பெரும்பாலும், பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் செல்வாக்கின் காரணமாக), ஒட்டோமான் பேரரசின் சக்தி வீழ்ச்சியடைந்து, கிரேக்க தேசியவாதம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளத் தொடங்கியது. கிரேக்கக் கொள்கை மேற்கு ஐரோப்பிய பில்ஹெலீனிகளிடமிருந்து மட்டுமல்லாமல், மேற்கு ஐரோப்பா மற்றும் ரஷ்யா இரண்டிலும் உள்ள பெரிய கிரேக்க வணிக புலம்பெயர்ந்தோரிடமிருந்தும் ஆதரவைப் பெறத் தொடங்கியது .

ருஸ்ஸோ-துருக்கியப் போர் (1768-1774) மற்றும் குச்சுக் கைனார்ஜி ஒப்பந்தம் ஆகியவற்றிற்குப் பிறகு கிரேக்க வணிகர்களுக்கு ரஷ்யக் கொடியின் கீழ் பயணம் செய்யும் உரிமையை வழங்கியது. வட அமெரிக்காவில் உள்ள 13 காலனிகளின் வெற்றிகரமான கிளர்ச்சியும் இந்த கிளர்ச்சிக்கு உத்வேகம் அளித்தது. இந்த கிளர்ச்சி பெரும் ஏகாதிபத்திய சக்திகளின் ஆதரவைப் பெறும் என்பதுதான் முரண்பாடு, அவர்கள் தங்கள் பேரரசுகளை இரும்புக் கரத்தால் ஆட்சி செய்த போதிலும் . கிரேக்கப் புரட்சிதான் ஒட்டோமான் பேரரசின் இறுதியில் உடைவதற்கு வழிவகுத்தது, இது முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு நிறைவடைந்தது . கிரேக்கப் புரட்சியின் வெற்றி பால்கன் முழுவதும் சுதந்திரப் போராட்டங்களைத் தூண்டியது, உடனடியாக எல்லையைத் தாண்டி மாசிடோனியாவிற்குள் பரவி, இறுதியில் பேரரசின் ஒவ்வொரு ஐரோப்பிய மாகாணமும் இறுதியில் சுதந்திரம் பெற வழிவகுத்தது.

ஒட்டோமான் பேரரசின் கீழ் கிரேக்கர்கள்

கிரேக்கப் புரட்சி ஒரு தனிமைப்படுத்தப்பட்ட நிகழ்வு அல்ல; கிரேக்கத்தின் மீதான ஒட்டோமான் ஆக்கிரமிப்பின் வரலாறு முழுவதும் சுதந்திரத்தை மீண்டும் பெறுவதற்கு ஏராளமான தோல்வியுற்ற முயற்சிகள் இருந்தன. 1603 ஆம் ஆண்டில், பைசண்டைன் பேரரசை மீட்டெடுக்க மோரியாவில் ஒரு முயற்சி நடந்தது. பதினேழாம் நூற்றாண்டு முழுவதும் பெலோபொன்னீஸ் மற்றும் பிற இடங்களில் துருக்கியர்களுக்கு பெரும் எதிர்ப்பு இருந்தது, இது 1600 மற்றும் 1611 ஆம் ஆண்டுகளில் எபிரஸில் டியோனீசியஸ் தலைமையிலான கிளர்ச்சிகளால் நிரூபிக்கப்பட்டது. துருக்கிய-வெனிஸ் போருக்குப் பிறகு, 1680 கள் மற்றும் 1715 இல் ஒட்டோமான் மறு வெற்றிக்கு இடையில் தீபகற்பம் 30 ஆண்டுகள் வெனிஸ் ஆட்சியின் கீழ் வந்ததால், மோரியா மீதான ஒட்டோமான்

ஆட்சி மோரியன் போருடன் குறுக்கிடப்பட்டது ; பதினேழாம் நூற்றாண்டின் போது, கிளைப்ட்களின் படைகள் பெருகியதால், மாகாணம் அன்றிலிருந்து கொந்தளிப்பில் இருக்கும். முதல் பெரிய எழுச்சி 1770 களின் ரஷ்ய ஆதரவுடன் நடந்த ஓர்லோவ் கிளர்ச்சி ஆகும், இது ஒட்டோமான்களால் நசுக்கப்பட்டது. தெற்கு பெலோபொன்னீஸில் உள்ள மணி தீபகற்பம் துருக்கிய ஆட்சியைத் தொடர்ந்து எதிர்த்தது, மெய்நிகர் சுயாட்சியை அனுபவித்தது மற்றும் இப்பகுதியில் பல துருக்கிய ஊடுருவல்களைத் தோற்கடித்தது, அவற்றில் மிகவும் பிரபலமானது மணியின் ஒட்டோமான் படையெடுப்பு (1770).

அதே நேரத்தில், ஒட்டோமான் அதிகாரத்துவத்தின் உறுப்பினர்களாக ஒட்டோமான் மாநிலத்தில் ஒரு சிறிய எண்ணிக்கையிலான கிரேக்கர்கள் சலுகை பெற்ற பதவியை அனுபவித்தனர். கான்ஸ்டாண்டினோப்பிளில் உள்ள ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச் மற்றும் எக்குமெனிகல் பேட்ரியார்ச்சேட்டின் விவகாரங்களை கிரேக்கர்கள் கட்டுப்படுத்தினர், மேலும் ஆர்த்தடாக்ஸ் சர்ச்சின் உயர் மதகுருமார்கள் பெரும்பாலும் கிரேக்கர்களாக இருந்தனர். இவ்வாறு, ஒட்டோமான் தினை அமைப்பின் மூலம், திருச்சபையின் பிரதான கிரேக்க படிநிலை பேரரசின் ஆர்த்தடாக்ஸ் குடிமக்கள் மீது கட்டுப்பாட்டை அனுபவித்தது. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்து, ஃபனாரியோட் கிரேக்க பிரபலங்கள் (கான்ஸ்டாண்டினோப்பிளின் ஃபனார் மாவட்டத்திலிருந்து துருக்கியரால் நியமிக்கப்பட்ட கிரேக்க நிர்வாகிகள்) ஒட்டோமான் பேரரசின் நிர்வாகத்தில் பெருகிய முறையில் செல்வாக்கு மிக்க பங்கைக் கொண்டிருந்தனர். ஏஜியன் தீவுகளில் ஒரு வலுவான கடல்சார் பாரம்பரியம் , பதினெட்டாம் நூற்றாண்டில் ஒரு செல்வாக்கு மிக்க வணிக வர்க்கத்தின் தோற்றத்துடன் சேர்ந்து, பள்ளிகள் மற்றும் நூலகங்களை நிறுவுவதற்கும், மேற்கு ஐரோப்பாவின்

பல்கலைக்கழகங்களில் படிக்க இளம் கிரேக்கர்களுக்கு பணம் செலுத்துவதற்கும் தேவையான செல்வத்தை உருவாக்கியது. இங்கு அவர்கள் ஐரோப்பிய அறிவொளி மற்றும் பிரெஞ்சு புரட்சியின் தீவிரமான கருத்துக்களுடன் தொடர்பு கொண்டனர். அடாமண்டியோஸ் கோரைஸ் மற்றும் அந்திமோஸ் காசிஸ் போன்ற பெரிய கிரேக்க புலம்பெயர்ந்தோரின் படித்த மற்றும் செல்வாக்கு மிக்க உறுப்பினர்கள், தங்கள் கல்வி நிலையை உயர்த்துவது மற்றும் அதே நேரத்தில் அவர்களின் தேசிய அடையாளத்தை வலுப்படுத்துவது என்ற இரட்டை நோக்கத்துடன் இந்தக் கருத்துக்களை கிரேக்கர்களுக்கு மீண்டும் அனுப்ப முயன்றனர். இது " டயஃபோடிசம்ஸ்" என்று விவரிக்கப்படும் ஒரு செயல்பாட்டில், கிரேக்க மொழியில் புத்தகங்கள் துண்டுப்பிரசுரங்கள் மற்றும் பிற எழுத்துக்களைப் பரப்புவதன் மூலம் அடையப்பட்டது.

ஒட்டோமான் பேரரசுக்கு உள்ளேயும் வெளியேயும் கிரேக்கர்களிடையே கருத்தை வடிவமைக்க உதவிய இந்த எழுத்தாளர்கள் மற்றும் அறிவுஜீவிகளில் மிகவும் செல்வாக்கு மிக்கவர் ரிகாஸ் ஃபெராயோஸ் ஆவார். தெசலியில் பிறந்து கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் கல்வி கற்ற ஃபெராயோஸ் 1790களில் வியன்னாவில் உள்ள கிரேக்க மொழி செய்தித்தாள் எபிமெரிஸில் கட்டுரைகளை எழுதினார் ; பிரெஞ்சு புரட்சியால் ஆழமாக ஈர்க்கப்பட்ட அவர், தொடர்ச்சியான புரட்சிகர துண்டுப்பிரசுரங்களை வெளியிட்டார் மற்றும் கிரேக்க மற்றும் பின்னர் பான்-பால்கன்நாடுகளுக்கான குடியரசு அரசியலமைப்புகளை முன்மொழிந்தார் . 1797 இல் ட்ரைஸ்டேயில் ஆஸ்திரிய அதிகாரிகளால் கைது செய்யப்பட்ட அவர், ஒட்டோமான் அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டு, அவரது சக சதிகாரர்களுடன் பெல்கிரேடிற்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார். அனைவரும் கழுத்தை நெரித்து கொல்லப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களின் உடல்கள் ஜூன் 1798 இல் டானூபில் வீசப்பட்டன; ஃபெராயோஸின் மரணம் கிரேக்க

தேசியவாதத்தின் தீப்பிழம்புகளைத் தூண்டியது. அவரது தேசியவாத கவிதை, தோரியோஸ் (போர்-பாடல்), பல மேற்கு ஐரோப்பிய மற்றும் பின்னர் பால்கன் மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது, மேலும் ஒட்டோமான் ஆட்சிக்கு எதிரான கிரேக்கர்களுக்கான ஒரு பேரணியாக செயல்பட்டது:

துருக்கிய-கிரேக்க உறவுகளின் சிறப்பு அம்சங்கள்

சில அறிஞர்கள், ஒட்டோமான் பேரரசின் மத சகிப்புத்தன்மையின் வரலாற்றை வலியுறுத்தி, ஒட்டோமான் பேரரசின் முன்னாள் மாகாணங்கள், குறிப்பாக எல்லை மண்டல சூழல்களில், ஐரோப்பிய மற்றும் முஸ்லிம் நாகரிகத்தை இணைக்க உதவக்கூடும் என்று கூறினாலும், கிரேக்க-துருக்கிய உறவுகளின் சிறப்புகள் இதற்கு எதிராகத் தணிக்கக்கூடும். துருக்கியர்கள் கிரேக்க தாயகத்தைக் கைப்பற்றியது மட்டுமல்லாமல், இடைக்காலக் காலத்தில் ரோமானியப் பேரரசு மற்றும் கிளாசிக்கல் கிரேக்கத்தின் தொடர்ச்சியாக இருந்த பைசண்டைன் பேரரசை அழித்தனர். ஓரளவிற்கு, ஆர்த்தடாக்ஸ் உலகின் தலைமை ரஷ்யாவிற்கும் மாறியது, அது மூன்றாவது ரோம் என்று கூறியது. ஒட்டோமான் இடத்திற்குள் ஒரு குறிப்பிடத்தக்க நபராக இருந்தாலும், கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் தேசபக்தரின் அதிகாரம், ஒட்டோமான்களின் கீழ், இந்த அதிகார வரம்பிற்கு அப்பால் நீட்டிக்கப்படவில்லை. கிரேக்கர்களைப் பொறுத்தவரை, இது அவர்களின் பெருமைக்கும் உலகில் அவர்களின் இடம் பற்றிய உணர்வுக்கும் ஒரு அடியாகும்.

கிளெஃப்ட்ஸ் மற்றும் அர்மடோலோய்

கிரேக்கப் புரட்சியின் மையமாக கிளெஃப்ட்ஸ் (Κλέφτες) மற்றும் அர்மடோலோய் (Αρματολοί) இருந்தன. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டில் ஒட்டோமான்கள் கிரேக்கத்தைக் கைப்பற்றிய பிறகு, வழக்கமான பைசண்டைன்

படைகள், உள்ளூர் போராளிகள் அல்லது கூலிப்படையினர் என பல எஞ்சிய கிரேக்க துருப்புக்கள் ஒட்டோமான் இராணுவத்தில் ஜானிசரிகளாக சேர வேண்டியிருந்தது அல்லது உள்ளூர் ஒட்டோமான் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவரின் தனியார் இராணுவத்தில் பணியாற்ற வேண்டியிருந்தது, அல்லது தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இந்தச் சூழலில், தங்கள் கிரேக்க அடையாளத்தையும், ஆர்த்தடாக்ஸ் கிறிஸ்தவ மதத்தையும், சுதந்திரத்தையும் பாதுகாக்க விரும்பும் பல கிரேக்கர்கள், ஒரு கொள்ளைக்காரனின் கடினமான ஆனால் சுதந்திரமான வாழ்க்கையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். இந்த கொள்ளைக் குழுக்கள் விரைவில் தங்கள் அணிகளில் வறிய மற்றும்/அல்லது சாகச விவசாயிகள், சமூகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவர்கள் மற்றும் தப்பியோடிய குற்றவாளிகள் பெருகியதைக் கண்டன. மலைகளுக்குச் சென்று சுயாதீன போராளிக் குழுக்களை உருவாக்கத் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் கிளெஃப்ட்ஸ் என்று அழைக்கப்பட்டனர், அதே நேரத்தில் ஒட்டோமான்களுக்கு சேவை செய்யத் தேர்ந்தெடுத்தவர்கள் அர்மடோலோய் என்று அழைக்கப்பட்டனர். ஆனால் பல ஆண்கள் இந்த இரண்டு குழுக்களுக்கும் இடையில் மாறி மாறி வருவார்கள்.

ஒட்டோமான்களைப் பொறுத்தவரை, அர்மடோலோய்களை கிளெஃப்ட்களிலிருந்து வேறுபடுத்துவது படிப்படியாக மிகவும் கடினமாகிவிட்டது; இரு குழுக்களும் ஒரு பொதுவான இன அடையாளத்தின் கீழ் ஒருவருக்கொருவர் உறவுகளை ஏற்படுத்தத் தொடங்கின. இந்த ஒத்துழைப்பு வெளிநாட்டு வெற்றியாளர்களுக்கு எதிரான பரஸ்பர உணர்வுகளையும் அடிப்படையாகக் கொண்டது, மேலும் புரட்சி வெடித்தபோது பல அர்மடோலோய்கள் துருக்கியர்களுக்கு எதிராக ஆயுதம் ஏந்தினர்: அவர்களில் ஒடிசியஸ் ஆண்ட்ரூட்சோஸ், ஜார்ஜியோஸ் கரைஸ்காகிஸ், அதானசியோஸ் டயகோஸ் மற்றும் மார்கோஸ் போட்சாரிஸ் ஆகியோர் அடங்குவர்.

போர்க்களத்தில் போராடும் போது தியாகம் மற்றும் தியாகம் பற்றிய கருத்துக்களை அர்மடோலோய்கள் கௌரவமாகக் கருதினர். அதனாசியோஸ் டியாகோஸ் போன்ற தனிநபர்களின் தியாகங்கள், விளாச்சாவாஸ் மற்றும் அன்டோனிஸ் கட்சாண்டோனிஸ் போன்ற அர்மடோலோய்களின் தியாகி போன்ற முயற்சிகளின் மரபைத் தொடர்ந்தன. விருந்துகளின் போது, அர்மடோலோய் பாரம்பரியமாக (அதாவது " நல்ல ஷாட்") அல்லது கலோ மோலிவி (அதாவது " நல்ல முன்னணி") போன்ற சொற்றொடர்களுடன் மோதலுக்குத் தயாராகும். போர்க் காலங்களில், இந்த விருப்பங்கள் "உங்களைக் கொல்லும் ஷாட் ஒரு நல்ல ஷாட்டாக இருக்கட்டும்" என்ற பொருளையும் பெற்றன, மேலும் போரின் போது அர்மடோலோய்கள் பலத்த காயமடைந்த பல சந்தர்ப்பங்களில், தங்கள் சொந்த தோழர்கள் தங்கள் மரணத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று கோரினர்; இந்தக் குழுவிற்கு, எதிரியால் பிடிக்கப்படுவதை விட உங்கள் சொந்த வகையினரால் கொல்லப்படுவது நல்லது.

எழுச்சிக்கான தயாரிப்பு - தி ஃபிலிகி எட்டேரியா

1814 ஆம் ஆண்டில், ஃபெராயோஸின் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்பட்டு, இத்தாலிய கார்பனாரியின் தாக்கத்தால் ஈர்க்கப்பட்ட மூன்று கிரேக்க வணிகர்கள், நிகோலாஸ் ஸ்கூஃபாஸ், மனோலிஸ் சாந்தோஸ் மற்றும் அதானசியோஸ் சாகலோவ், கிரேக்க வணிக புலம்பெயர்ந்தோரின் ஒரு முக்கிய மையமான ஒடெசாவில் ரகசிய ஃபிலிகி எட்டேரியா (" நண்பர்கள் சங்கம்") ஐ நிறுவினர். கிரேட் பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்காவில் உள்ள பணக்கார கிரேக்க நாடுகடத்தப்பட்ட சமூகங்களின் ஆதரவு மற்றும் மேற்கு ஐரோப்பாவில் உள்ள அனுதாபிகளின் உதவியுடன், அவர்கள் கிளர்ச்சியைத் திட்டமிட்டனர். சங்கத்தின் அடிப்படை நோக்கம் பைசண்டைன் பேரரசின் மறுமலர்ச்சி,

கான்ஸ்டான்டினோப்பிளை தலைநகராகக் கொண்டது, ஒரு தேசிய அரசை உருவாக்குவது அல்ல. ^[2] 1820 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில், ரஷ்ய வெளியுறவு அமைச்சராக மாறிய அயோனியன் தீவுகளைச் சேர்ந்த அதிகாரியான அயோனியஸ் கபோடிஸ்ட்ரியாஸைத் தலைவராக நியமிக்க சங்கம் அணுகியது, ஆனால் அந்த வாய்ப்பை நிராகரித்தது; பின்னர் ஃபிலிகோய் (ஃபிலிகி எட்டேரியாவின் உறுப்பினர்கள்) ரஷ்ய இராணுவத்தில் ஜெனரலாகவும் ஜார் அலெக்சாண்டர் I இன் துணைத் தலைவராகவும் பணியாற்றும் ஃபனாரியோட்டான அலெக்சாண்டர் யிப்சிலாண்டிஸிடம் திரும்பினர் , அவர் ஏற்றுக்கொண்டார்.

ஃபிலிகி எட்டேரியா வேகமாக விரிவடைந்து, கிரேக்க குடியேற்றத்தின் கிட்டத்தட்ட அனைத்துப் பகுதிகளிலும் உறுப்பினர்களைப் பெற்றது, அவர்களில் தியோடோரோஸ் கோலோகோட்ரோனிஸ், ஒடிசியஸ் ஆண்ட்ரூட்சோஸ், பாப்பாஃப்ளெசாஸ் மற்றும் லஸ்கரினா பௌபௌலினா போன்றவர்கள் பின்னர் போரில் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். 1821 ஆம் ஆண்டில், ஒட்டோமான் பேரரசு பெர்சியாவிற்கு எதிரான போரில் தன்னை ஆக்கிரமித்ததாகக் கண்டது , குறிப்பாக எபிரஸில் அலி பாஷாவின் கிளர்ச்சியுடன், மோரியாவின் வாலி (கவர்னர்), ஹுர்சிட் பாஷா மற்றும் பிற உள்ளூர் பாஷாக்களை தங்கள் மாகாணங்களை விட்டு வெளியேறி கிளர்ச்சிப் படைக்கு எதிராக பிரச்சாரம் செய்ய கட்டாயப்படுத்தியது. அதே நேரத்தில், பிரான்சின் முதலாம் நெப்போலியனுக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட புரட்சிகளுக்கு எதிராக " ஐரோப்பாவின் இசை நிகழ்ச்சி " யில் இணைந்த பெரும் சக்திகள், இத்தாலி மற்றும் ஸ்பெயினில் கிளர்ச்சிகளில் மூழ்கியிருந்தன . இந்தச் சூழலில்தான் கிரேக்கர்கள் தங்கள் சொந்த கிளர்ச்சிக்கான நேரம் கனிந்ததாக மதிப்பிட்டனர். ^[3] இந்தத்

திட்டம் முதலில் மூன்று இடங்களில் கிளர்ச்சிகளை உள்ளடக்கியது,
பெலோபொன்னீஸ், டானுபியன் அதிபர்கள் மற்றும்
கான்ஸ்டான்டினோபிள். இந்தக் கிளர்ச்சியின் தொடக்கத்தை பிப்ரவரி 22, 1821
(OS) அன்று காணலாம், அப்போது அலெக்சாண்டர் யிப்சிலான்டிஸ் மற்றும்
ரஷ்ய இராணுவத்தின் பல கிரேக்க அதிகாரிகள் ப்ரூட் நதியைக்
கடந்து மோல்டேவியாவிற்குள் நுழைந்தனர் .

பில்ஹெல்லனிசம்

கிரேக்கத்தின் பாரம்பரிய பாரம்பரியம் காரணமாக, ஐரோப்பா முழுவதும் கிரேக்க நோக்கத்திற்கு மிகப்பெரிய அனுதாபம் இருந்தது. புகழ்பெற்ற கவிஞர் லார்ட் பைரன் போன்ற பல செல்வந்த அமெரிக்கர்களும் மேற்கு ஐரோப்பிய பிரபுக்களும் கிரேக்க புரட்சியாளர்களுடன் சேர ஆயுதங்களை எடுத்தனர். மேலும் பலர் புரட்சிக்கு நிதியளித்தனர். ஸ்காட்டிஷ் வரலாற்றாசிரியரும் பின்னர் கிரேக்க புரட்சியின் முதல் வரலாறுகளை ஆங்கிலத்தில் எழுதினார் . " துருக்கிய நுகம்" என்ற வார்த்தையின் பயன்பாடு, ஒட்டோமான்கள் தங்கள் குடிமக்களை சுரண்டி ஒடுக்கிய கொடுங்கோலர்கள் என்ற பிரபலமான பார்வையை பிரதிபலிக்கிறது, எனவே அவர்கள் கிளர்ச்சி செய்ய முழுமையாக நியாயப்படுத்தப்பட்டனர். ஒடுக்குமுறைக்கு எதிரான கிளர்ச்சி உண்மையில் கிளர்ச்சிக்கு நியாயமான காரணமாக இருக்கலாம், ஆனால் ஐரோப்பாவில் சில பேரரசுகள் தங்கள் சொந்த குடிமக்களை எவ்வாறு நடத்தின என்பதற்கு இடையில் ஒற்றுமையைக் காட்டின, பிரிட்டிஷ்காரர்கள் தங்கள் 12 வட அமெரிக்க காலனிகளின் வெற்றிகரமான கிளர்ச்சியையும் அயர்லாந்தில் ஏராளமான கிளர்ச்சிகளையும் அனுபவித்திருந்தாலும் கூட . கிரேக்கர்கள் " ஒரு துருக்கியரைப் பார்த்து நடுங்குவதற்கு தங்கள் குழந்தைப் பருவத்திலிருந்தே பழக்கமாகிவிட்டனர்", அதே நேரத்தில் " அழிவு மற்றும் மக்கள்தொகை குறைப்பு" " தங்கள் கொடுங்கோலர்கள் மீதான வெறுப்பு" "அடக்கப்படாதது" என்று கோர்டன் எழுதினார்

புரட்சி வெடிப்பு

டானுபியன் அதிபர்களில் புரட்சி

ஏப்ரல் 1820 இல் ஃபிலிகி எடீரியாவின் தலைவராக அலெக்சாண்டர் யிப்சிலாண்டிஸ் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார், மேலும் கிளர்ச்சியைத் திட்டமிடும் பணியைத் தானே அமைத்துக் கொண்டார். பால்கனின் அனைத்து கிறிஸ்தவர்களையும் கிளர்ச்சியில் ஈடுபடுத்துவதும், ஒருவேளை ரஷ்யாவை அவர்கள் சார்பாக தலையிட கட்டாயப்படுத்துவதும் யிப்சிலாண்டிஸின் நோக்கமாக இருந்தது. பிப்ரவரி 22, 1821 அன்று, அவர் தனது ஆதரவாளர்களுடன் ப்ரூட் நதியைக் கடந்து, டானுபியன் அதிபர்களுக்குள் நுழைந்தார், அதே நேரத்தில் உள்ளூர் ருமேனிய கிறிஸ்தவர்களை தன்னுடன் சேர ஊக்குவிப்பதற்காக, தனக்கு " ஒரு பெரிய சக்தியின் ஆதரவு" இருப்பதாக அறிவித்தார், இது ரஷ்யாவைக் குறிக்கிறது. ப்ரூட்டைக் கடந்த இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, பிப்ரவரி 24 அன்று, அனைத்து கிரேக்கர்களும் கிறிஸ்தவர்களும் ஒட்டோமான்ருக்கு எதிராக எழுச்சி பெற வேண்டும் என்று அழைப்பு விடுத்து யிப்சிலாண்டிஸ் ஒரு பிரகடனத்தை வெளியிட்டார்:

நம்பிக்கைக்காகவும் தாய்நாட்டிற்காகவும் போராடுங்கள்! ஓ ஹெலனெஸ், நேரம் வந்துவிட்டது. நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு, ஐரோப்பாவின் மக்கள், தங்கள் சொந்த உரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களுக்காகப் போராடி, நம்மைப் பின்பற்ற அழைத்தனர்... ஐரோப்பாவின் அறிவொளி பெற்ற மக்கள் அதே நல்வாழ்வை மீட்டெடுப்பதில் ஈடுபட்டுள்ளனர், மேலும், நமது முன்னோர்கள் தங்களுக்குச் செய்த நன்மைகளுக்கு நன்றியுடன், கிரேக்கத்தின் விடுதலையை விரும்புகிறார்கள். மூதாதையர் நல்லொழுக்கத்திற்கும் தற்போதைய நூற்றாண்டின் தகுதியுடையவர்களாகத் தோன்றும் நாங்கள், அவர்களின் பாதுகாப்பையும்

உதவியையும் அடைவோம் என்று நம்புகிறோம். இந்த சுதந்திரத்தை விரும்புபவர்களில் பலர் எங்களுடன் சேர்ந்து போராட விரும்புகிறார்கள்... அப்படியானால் உங்கள் ஆண்மைமிக்க கரங்களைத் தடுப்பது யார்? எங்கள் கோழைத்தனமான எதிரி நோய்வாய்ப்பட்டவர் மற்றும் பலவீனமானவர். எங்கள் தளபதிகள் அனுபவம் வாய்ந்தவர்கள், எங்கள் சக நாட்டு மக்கள் அனைவரும் உற்சாகத்தால் நிறைந்துள்ளனர். அப்படியானால், துணிச்சலான மற்றும் தாராள மனப்பான்மை கொண்ட கிரேக்கர்களே, ஒன்றுபடுங்கள்! தேசிய ஃபாலன்ஃஸ்கள் உருவாகட்டும், தேசபக்தி படையணிகள் தோன்றட்டும், எங்கள் வெற்றிகரமான பதாகைகளுக்கு முன், அந்த பழைய சர்வாதிகார ராட்சதர்கள் தாங்களாகவே விழுவதை நீங்கள் காண்பீர்கள்.

பிரைலாவை நேரடியாக நோக்கி முன்னேறுவதற்குப் பதிலாக, ஒட்டோமான் படைகள் அதிபர்களுக்குள் நுழைவதைத் தடுத்திருக்க முடியும் என்றும், ரஷ்யாவை ஒரு உண்மையாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி கட்டாயப்படுத்தியிருக்க முடியும் என்றும் வாதிடப்பட்ட இடத்தில், அவர் இயாசியிலேயே தங்கி, பல ஒட்டோமான் சார்பு மால்டோவான்களை தூக்கிலிட உத்தரவிட்டார். சில வார தாமதத்திற்குப் பிறகு மார்ச் 27 அன்று அவர் புக்கரெஸ்டுக்கு வந்தபோது, வால்லாச்சியன் பாண்டூர்கள் தங்கள் ஓட்டினிய அடிப்படையிலான கிளர்ச்சியைத் தொடரவும் கிரேக்க நோக்கத்திற்கு உதவவும் நம்பியிருக்க முடியாது என்று அவர் முடிவு செய்தார்; எட்டேரியாவின் பெயரளவிலான கூட்டாளியாக, ஸ்கார்லட் கல்லிமாச்சி புக்கரெஸ்டில் அரியணையை அடைவதைத் தடுக்கும் ஒரு நடவடிக்கையாக கிளர்ச்சியைத் தொடங்கிய பாண்டூர் தலைவர் டியூடர் விளாடிமிரெஸ்குவால் யிப்சிலாண்டிஸ்

மீது அவநம்பிக்கை ஏற்பட்டது, அதே நேரத்தில் ரஷ்யா மற்றும் ஒட்டோமான்கள் இருவருடனும் உறவுகளைப் பேண முயன்றார்.

அந்த நேரத்தில், முன்னாள் ரஷ்ய வெளியுறவு மந்திரி, கோர்புவில் பிறந்த கிரேக்கரான இயோனிஸ் கபோடிஸ்ட்ரியாஸ், ஜார் மன்னரிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஆணையை தவறாகப் பயன்படுத்தியதற்காக யிப்சிலாண்டிஸை கண்டித்து ஒரு கடிதம் அனுப்பினார் , அவரது பெயர் இராணுவப் பட்டியலில் இருந்து நீக்கப்பட்டதாக அறிவித்தார், மேலும் ஆயுதங்களை கீழே போடுமாறு கட்டளையிட்டார். யிப்சிலாண்டிஸ் கடிதத்தைப் புறக்கணிக்க முயன்றார், ஆனால் விளாடிமிரெஸ்கு இதை எடிரியாவிற்கான அவரது அர்ப்பணிப்பு முடிந்துவிட்டது என்று அர்த்தப்படுத்தினார். அவரது முகாமுக்குள் ஒரு மோதல் வெடித்தது, மே 27 அன்று எடிரியாவால் அவர் விசாரணை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். வாலாச்சியன் மண்ணில் ஒட்டோமான் தலையீட்டைத் தொடர்ந்து அவர்களின் ருமேனிய கூட்டாளிகளின் இழப்பு, கிரேக்க நாடுகடத்தப்பட்டவர்களுக்கு தோல்வியை உறுதி செய்தது, இது டிராகாஷானியின் பேரழிவுப் போரிலும் ஜூன் 7 அன்று புனிதக் குழுவின் அழிவிலும் உச்சக்கட்டத்தை அடைந்தது.

அலெக்சாண்டர் யிப்சிலாண்டிஸ், தனது சகோதரர் நிக்கோலஸ் மற்றும் அவரது ஆதரவாளர்களின் எஞ்சியவர்களுடன், ராம்னிக்கிற்கு பின்வாங்கினார், அங்கு அவர் எல்லையைக் கடக்க அனுமதி கோரி ஆஸ்திரிய அதிகாரிகளுடன் சில நாட்கள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தினார். தனது ஆதரவாளர்கள் தன்னை துருக்கியர்களிடம் ஒப்படைத்துவிடக்கூடும் என்று அஞ்சி, ஆஸ்திரியா துருக்கி மீது போரை அறிவித்ததாகக் கூறி, கோசியா தேவாலயத்தில் ஒரு டெ டியூம் பாடலை ஏற்படுத்தினார், மேலும், ஆஸ்திரிய தளபதியுடன் நடவடிக்கைகளை ஏற்பாடு செய்யும் சாக்குப்போக்கில், அவர் எல்லையைக் கடந்தார். ஆனால் புனித

கூட்டணியின் பிற்போக்குத்தனமான கொள்கைகள் பேரரசர் பிரான்சிஸ் I ஆல் அமல்படுத்தப்பட்டன, மேலும் அண்டை நாடுகளில் கிளர்ச்சித் தலைவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுக்க நாடு மறுத்துவிட்டது. யிப்சிலாண்டிஸ் ஏழு ஆண்டுகள் நெருக்கமான சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். [6] மோல்டேவியாவில், ஜியோர்காகிஸ் ஒலிம்பியோஸ் மற்றும் யியானிஸ் பார்மகிலின் கீழ் போராட்டம் சிறிது காலம் தொடர்ந்தது, ஆனால் ஆண்டின் இறுதிக்குள், மாகாணங்கள் ஒட்டோமான்களால் அமைதிப்படுத்தப்பட்டன.

பெலோபொன்னீஸில் புரட்சி

ஒட்டோமான்களுக்கு எதிரான நீண்ட பாரம்பரியத்தைக் கொண்ட பெலோபொன்னீஸ், கிளர்ச்சியின் மையப்பகுதியாக இருக்கவிருந்தது. 1821 ஆம் ஆண்டின் ஆரம்ப மாதங்களில், துருக்கிய ஆளுநர் மோரா வலேசி ஹூர்சித் பாஷா மற்றும் அவரது பல துருப்புக்கள் இல்லாத நிலையில், கிரேக்கர்கள் ஒட்டோமான் ஆக்கிரமிப்பிற்கு எதிராக எழுச்சி பெறுவதற்கு சாதகமான சூழ்நிலை இருந்தது. நெப்போலியன் போர்களின் போது அயோனியன் தீவுகளில் பிரிட்டிஷ் இராணுவத்தில் பணியாற்றிய புகழ்பெற்ற கிரேக்க கிளெஃப்ட் தியோடோரோஸ் கோலோகோட்ரோனிஸ் , ஜனவரி 6, 1821 அன்று திரும்பி வந்து மணி தீபகற்பத்திற்குச் சென்றார். கோலோகோட்ரோனிஸின் வருகையைப் பற்றி துருக்கியர்கள் அறிந்துகொண்டு, உள்ளூர் பேயான பெட்ரோஸ் மவ்ரோமிச்சாலிஸிடம் (பெட்ரோபே என்றும் அழைக்கப்படுபவர்) அவர் சரணடைய வேண்டும் என்று கோரினர். மவ்ரோமிச்சாலிஸ் தான் ஒரு வயதான மனிதர் என்று கூறி மறுத்துவிட்டார்.

முக்கியமான கூட்டம் ஜனவரி 26 அன்று வோஸ்டிட்சாவில் (நவீன ஐஜியன்) நடைபெற்றது, அங்கு பெலோபொன்னீஸ் முழுவதிலுமிருந்து வந்த தலைவர்கள் மற்றும் மதகுருமார்கள் கூடினர். அங்கு கிளெஃப்ட் தலைவர்கள்

எழுச்சிக்குத் தயாராக இருப்பதாக அறிவித்தனர், அதே நேரத்தில் பெரும்பாலான சிவில் தலைவர்கள் தங்களை சந்தேகத்துடன் முன்வைத்து, ரஷ்ய தலையீடு குறித்து உத்தரவாதம் கோரினர். ஆயினும்கூட, டானுபியன் அதிபர்களுக்குள் யிப்சிலாண்டிஸின் அணிவகுப்பு பற்றிய செய்தி வந்தவுடன், பெலோபொன்னீஸ் பகுதியில் பதட்டமான சூழ்நிலை நிலவியது, மார்ச் நடுப்பகுதியில், முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக அவ்வப்போது சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன, இது எழுச்சியின் தொடக்கத்தைக் குறித்தது. மார்ச் 25 அன்று பட்ராஸ் ஜெர்மானோஸின் பேராயரால் அகியா லாவ்ரா மடாலயத்தில் புரட்சி அறிவிக்கப்பட்டது என்ற பாரம்பரிய புராணக்கதை பிற்கால கண்டுபிடிப்பாகும். இருப்பினும், இந்த தேதி புரட்சியின் அதிகாரப்பூர்வ ஆண்டுவிழாவாக நிறுவப்பட்டு, கிரேக்கத்தில் ஒரு தேசிய நாளாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

அரியோபோலியில், மணியோட்டுகளால் துருக்கியர்கள் மீது போர் அறிவிக்கப்பட்டது. கோலோகோட்ரோனிஸ், அவரது மருமகன் நிகிதாராஸ் மற்றும் பாப்பாஃப்லெசாஸ் உள்ளிட்ட பெட்ரோஸ் மவ்ரோமிச்சாலிஸின் தலைமையில் 2,000 மணியோட்டுகளைக் கொண்ட இராணுவம் மெசீனிய நகரமான கலமாட்டாவை நோக்கி முன்னேறியது. மணியோட்டுகள் மார்ச் 21 அன்று கலமாட்டாவை அடைந்தனர், இரண்டு நாள் முற்றுகைக்குப் பிறகு அது 23 ஆம் தேதி கிரேக்கர்களிடம் வீழ்ந்தது.^[1] அதே நாளில், கிரேக்க பிரைமேட்டான ஆண்ட்ரியாஸ் லண்டோஸ் வோஸ்டிட்சாவில் எழுந்தார். [6] மார்ச் 28 அன்று, கிரேக்கர்களின் உள்ளூர் நிர்வாகக் குழுக்களில் முதலாவதாக இருந்த மெசீனிய செனட், கலமாட்டாவில் அதன் முதல் அமர்வை நடத்தியது.

அச்சாயாவில், கலாவரிட்டா நகரம் மார்ச் 21 அன்று முற்றுகையிடப்பட்டது. ஏற்கனவே பதட்டமான சூழ்நிலையில், பட்ராஸில், பிப்ரவரி 28 அன்று ஒட்டோமான்கள் தங்கள் உடைமைகளை கோட்டைக்கு மாற்றினர், அதைத் தொடர்ந்து மார்ச் 18 அன்று அவர்களது குடும்பத்தினர் வந்தனர். மார்ச் 22 அன்று, புரட்சியாளர்கள் பட்ராஸில் உள்ள அகியோஸ் ஜார்ஜியோஸ் சதுக்கத்தில், பேராயர் ஜெர்மானோஸ் முன்னிலையில் புரட்சியை அறிவித்தனர். அடுத்த நாள் அச்சாயாவில் புரட்சியின் தலைவர்கள் புரட்சிக்கான காரணங்களை விளக்கும் ஒரு ஆவணத்தை வெளிநாட்டு தூதரகங்களுக்கு அனுப்பினர். மார்ச் 23 அன்று, ஒட்டோமான்கள் நகரத்தை நோக்கி அவ்வப்போது தாக்குதல்களைத் தொடங்கினர், அதே நேரத்தில் பனகியோடிஸ் கரட்சாஸ் தலைமையிலான புரட்சியாளர்கள் அவர்களை கோட்டைக்குத் திருப்பி அனுப்பினர். ஊரில் மறைந்திருந்த யானிஸ் மக்ரியானிஸ் தனது நினைவுக் குறிப்புகளில் அந்தக் காட்சியைக் குறிப்பிட்டார்:

மார்ச் மாத இறுதிக்குள், கிரேக்கர்கள் கிராமப்புறங்களை திறம்படக் கட்டுப்படுத்தினர், அதே நேரத்தில் துருக்கியர்கள் கோட்டைகளுக்குள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டனர், குறிப்பாக பட்ராஸ், ரியோ, அக்ரோகோரிந்த், மோனெம்வாசியா, நாஃப்லியன் மற்றும் மாகாண தலைநகரான திரிபோலிட்சா. கிளர்ச்சியின் தொடக்கத்தில் பல முஸ்லிம்கள் தங்கள் குடும்பங்களுடன் தப்பி ஓடிவிட்டனர். கிரேக்கர்களிடம் பீரங்கிகள் இல்லாததால், இவை அனைத்தும் தங்கள் சொந்த கேப்டன்களின் கீழ் உள்ளூர் ஒழுங்கற்ற படைகளால் தளர்வாக முற்றுகையிடப்பட்டன. திரிபோலிட்சாவைத் தவிர, அனைத்து தளங்களும் கடலுக்கு அணுகலைக் கொண்டிருந்தன, மேலும் ஒட்டோமான் கடற்படையால் மீண்டும் விநியோகிக்கப்பட்டு பலப்படுத்தப்படலாம்.

பெலோபொன்னீஸில் உள்ள ஒட்டோமான் மாகாண தலைநகரான திரிபோலிட்சாவைக் கைப்பற்றத் தீர்மானித்த கோலோகோட்ரோனிஸ், 300 கிரேக்க வீரர்களுடன் ஆர்கோடியாவிற்குள் நுழைந்தார். அவர் ஆர்கோடியாவிற்குள் நுழைந்தபோது, அவரது 300 பேர் கொண்ட குழு 1,300 பேர் கொண்ட துருக்கியப் படையுடன் சண்டையிட்டு அவர்களைத் தோற்கடித்தது. ^[1] ஏப்ரல் 28 அன்று, மவ்ரோமிச்சாலிஸின் மகன்களின் தலைமையில் சில ஆயிரம் மணியோட வீரர்கள் திரிபோலிக்கு வெளியே உள்ள கோலோகோட்ரோனிஸின் முகாமில் இணைந்தனர். செப்டம்பர் 12, 1821 அன்று, திரிபோலிட்சா கோலோகோட்ரோனிஸ் மற்றும் அவரது ஆட்களால் கைப்பற்றப்பட்டது.

ஐரோப்பிய தலையீடு

அக்டோபர் 20 அன்று, பிரிட்டிஷ், ரஷ்ய மற்றும் பிரெஞ்சு கடற்படைகள், உள்ளூர் தளபதிகளின் முன்முயற்சியின் பேரில், ஆனால் அவர்களின் அரசாங்கங்களின் மறைமுக ஒப்புதலுடன், நவரினோ போரில் (Πύλος) ஒட்டோமான் கடற்படையைத் தாக்கி அழித்தன. சுதந்திரப் போரில் இது ஒரு தீர்க்கமான தருணம், இருப்பினும் பிரிட்டிஷ் அட்மிரல் எட்வர்ட் கோட்ரிங்டன் தனது வாழ்க்கையை கிட்டத்தட்ட நாசமாக்கினார், ஏனெனில் அவர் அத்தகைய வெற்றியை அடையவோ அல்லது துருக்கிய-எகிப்திய கடற்படையை முற்றிலுமாக அழிக்கவோ கூடாது என்று உத்தரவிடப்பட்டார். அக்டோபர் 1828 இல், கிரேக்கர்கள் மீண்டும் ஒன்றிணைந்து ஜான் கபோடிஸ்ட்ரியா (Καποδίστριας) கீழ் ஒரு புதிய அரசாங்கத்தை உருவாக்கினர். பின்னர் மேற்கத்திய சக்திகள் போர்நிறுத்தத்தை விதிக்கும் முன், ஏதென்ஸ் மற்றும் தீபஸ் உட்பட முடிந்தவரை அதிகமான பிரதேசங்களைக் கைப்பற்ற அவர்கள்

முன்னேறினர். பிரெஞ்சு ஜெனரல் நிக்கோலஸ் ஜோசப் மைசனின் உதவியுடன் கிரேக்கர்கள் பெலோபொன்னீஸில் உள்ள கடைசி துருக்கிய கோட்டைகளைக் கைப்பற்றினர்.

இந்தப் போரின் இறுதிப் பெரிய போர், அட்டிகாவின் வடக்கே நடந்த பெட்ரா போர். கொரில்லாக் குழுக்களாக இல்லாமல் வழக்கமான ஐரோப்பிய இராணுவமாகப் போராட முதன்முறையாகப் பயிற்சி பெற்ற டிமிட்ரியோஸ் யிப்சிலான்டிஸின் கீழ் கிரேக்கப் படைகள், ஒட்டோமான் படைகளுக்கு எதிராக முன்னேறின. கிரேக்கத் தளபதிகள் அமைதி விதிமுறைகளின் கீழ் கிரேக்கப் படைகள் ஆக்கிரமித்துள்ள எந்தப் பகுதிகளையும் புதிய அரசு உள்ளடக்கும் என்பதை உணர்ந்தனர். கிரேக்கப் படைகள் ஒஸ்மான் ஆகாவின் துருப்புக்களை எதிர்கொண்டன, துப்பாக்கிச் சூடுகளுக்குப் பிறகு, கிரேக்கர்கள் தங்கள் வாள்களுடன் தாக்கி துருக்கியப் படைகளை தீர்க்கமாக தோற்கடித்தனர். மத்திய கிரேக்கத்திலிருந்து பாதுகாப்பாக வெளியேறுவதற்கு ஈடாக லிவேடியாவிலிருந்து ஸ்பெர்ச்சியோஸ் நதி வரையிலான அனைத்து நிலங்களையும் துருக்கியர்கள் சரணடைவார்கள். கிரேக்கர்கள் ஒரு வழக்கமான இராணுவமாக வெற்றிகரமாகப் போராடிய முதல் முறையாக இது இருந்ததால் இந்தப் போர் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது. துருக்கியர்களும் கிரேக்கர்களும் போர்க்களத்தில் பேச்சுவார்த்தை நடத்திய முதல் முறையாகவும் இது அமைந்தது. பெட்ரா போர் கிரேக்க சுதந்திரப் போரின் கடைசிப் போராகும். முரண்பாடாக, டிமிட்ரியோஸ் யிப்சிலான்டிஸ் தனது சகோதரர் அலெக்ஸாண்ட்ரோஸ் யிப்சிலான்டிஸ் எட்டரை ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ப்ரூட் நதியைக் கடந்தபோது தொடங்கிய போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தார்.

புரட்சியின் போது நடந்த படுகொலைகள்

புரட்சி தொடங்கிய உடனேயே, கிரேக்க புரட்சியாளர்கள் மற்றும் ஒட்டோமான் அதிகாரிகள் இருவராலும் பெரிய அளவிலான பொதுமக்கள்

படுகொலை செய்யப்பட்டனர். கிரேக்கப் புரட்சியாளர்கள் கிரேக்கப் படைகள் ஆதிக்கம் செலுத்திய பெலோபொன்னீஸ் மற்றும் அட்டிகாவில் வசிக்கும் துருக்கியர்களையும் முஸ்லிம்களையும் படுகொலை செய்தனர், அதே நேரத்தில் துருக்கியர்கள் புரட்சியுடன் அடையாளம் காணப்பட்ட பல கிரேக்கர்களை படுகொலை செய்தனர், குறிப்பாக அயோனிய] (ஆசியா மைனர்), கிரீட், கான்ஸ்டான்டினோபிள் மற்றும் புரட்சிகரப் படைகள் பலவீனமாக இருந்த ஏஜியன் தீவுகளில். மிகவும் பிரபலமற்ற அட்டூழியங்களில் சில சியோஸ் படுகொலை, ப்சாராவின் அழிவு, திரிபோலிட்சாவின் வீழ்ச்சியைத் தொடர்ந்து துருக்கியர்கள் மற்றும் யூதர்களின் படுகொலைகள் மற்றும் நவரினோ படுகொலை ஆகியவை அடங்கும். ஹாரிஸ் ஜே. பூராஸ் மற்றும் டேவிட் ப்ரூவர் ஆகியோர் கிரேக்கர்களின் படுகொலைகள் முந்தைய நிகழ்வுகளுக்கான எதிர்வினைகள் என்று கூறினர் (1770 ஆம் ஆண்டு தோல்வியுற்ற ஓர்லோஃப் புரட்சிக்குப் பிறகு திரிபோலி கிரேக்கர்களின் படுகொலை மற்றும் புனிதக் குழுவின் அழிவு போன்றவை). இருப்பினும், வரலாற்றாசிரியர்களான டபிள்யூ. அலிசன் பிலிப்ஸ், ஜார்ஜ் பின்லே, வில்லியம் செயிண்ட் கிளேர் மற்றும் பார்பரா ஜெலாவிச் படுகொலைகள் கிளர்ச்சி வெடித்தவுடன் ஒரே நேரத்தில் தொடங்கின என்று கூறுகின்றனர்.

- பல்லாயிரக்கணக்கான கிரேக்க பொதுமக்கள் கொல்லப்பட்டனர்; துருக்கியர்கள் பல்லாயிரக்கணக்கான கைதிகளை அடிமைத்தனத்திற்கு விற்றனர். கான்ஸ்டான்டினோப்பிளின் எக்குமெனிகல் பேட்ரியார்ச் உட்பட ஏராளமான கிறிஸ்தவ மதகுருமார்களும் கொல்லப்பட்டனர்.
- பெலோபொன்னீஸின் முஸ்லிம் துருக்கிய மற்றும் அல்பேனிய மக்களும் பெரும் இழப்புகளைச் சந்தித்தனர்.

சில சமயங்களில் பெலோபொன்னீஸில் ஒட்டோமான் ஆட்சியுடன் தொடர்புடைய யூத மக்களும் அந்தப் பகுதியில் படுகொலைகளுக்கு ஆளானார்கள்; இருப்பினும், கிரேக்கத்தைச் சுற்றியும் ஐரோப்பா முழுவதும் உள்ள பல யூதர்கள் கிரேக்கக் கிளர்ச்சியை ஆதரிப்பவர்களாக இருந்தனர், கிரேக்க நோக்கத்திற்கு உதவ தங்கள் செல்வத்தையும் (ரோத்ஸ்சைல்ட்ஸைப் போல) தங்கள் அரசியல் மற்றும் பொது செல்வாக்கையும் பயன்படுத்தினர். அதன் ஸ்தாபனத்தைத் தொடர்ந்து, புதிய அரசு ஒட்டோமான் பேரரசிலிருந்து ஏராளமான யூத குடியேறிகளை ஈர்த்தது, யூதர்களுக்கு சட்ட சமத்துவத்தை வழங்கிய முதல் நாடுகளில் ஒன்றாகும். ராஜதந்திர இறுதி ஆட்டம்

புதிய அரசின் தலைவராக பல்வேறு கிளர்ச்சித் தலைவர்கள் உடன்படக்கூடிய ஒரே கிரேக்கரான ஜான் கபோடிஸ்ட்ரியா, 1831 இல் நாஃப்லியனில் படுகொலை செய்யப்பட்டார், இது உள்நாட்டுப் போருக்கு வழிவகுத்தது. புதிய கிரேக்க அரசுக்கு வரி செலுத்த வேண்டும் என்று அவர் கோரியதால் அவர் மேனியட்டுகளால் கொல்லப்பட்டார், மேலும் சுதந்திரத்தை விரும்பும் மேனியட்டுகள் கேபோடிஸ்டியாக்களை மறுத்தபோது, பெட்ரோபியை சிறையில் அடைத்தனர், இது அவரது குலத்திலிருந்து பழிவாங்கும் சபதங்களைத் தூண்டியது. கிரேக்க தீபகற்பத்தில் குழப்ப நிலை தொடர்ந்ததால், பெரும் வல்லரசுகள் போரை முறையாக முடிவுக்குக் கொண்டு வந்து கிரேக்கத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசாங்கத்தை நாடினர். கிரேக்க அரியணை ஆரம்பத்தில் பெல்ஜியத்தின் லியோபோல்ட் I க்கு வழங்கப்பட்டது , ஆனால் அவர் மறுத்துவிட்டார், ஏனெனில் அவர் முன்னர் பெரும் வல்லரசுகளால் கருதப்பட்ட மிகவும் சாதகமான ஆர்டா-வோலோஸ் கோட்டை மாற்றியமைத்த அஸ்ப்ரோபோடமோஸ்-ஜிடவுனி எல்லைக் கோட்டில் திருப்தி அடையவில்லை.

கிரேக்க சிம்மாசனத்திற்கான வேட்பாளராக லியோபோல்ட் விலகியதும், பிரான்சில் ஜூலை புரட்சியும் , புதிய இராச்சியத்தின் எல்லைகளில் இறுதி தீர்வு காண்பதை ஐக்கிய இராச்சியத்தில் ஒரு புதிய அரசாங்கம் அமைக்கும் வரை தாமதப்படுத்தின. பிரிட்டிஷ் வெளியுறவு செயலாளராகப் பொறுப்பேற்ற லார்ட் பால்மர்ஸ்டன் , ஆர்டா-வோலோஸ் எல்லைக் கோட்டிற்கு ஒப்புக்கொண்டார். இருப்பினும், பவேரிய முழு அதிகாரம் கொண்டவர் ஐக்கிய இராச்சியம், பிரான்ஸ் மற்றும் ரஷ்யாவின் நீதிமன்றங்களுக்குத் தெரிவித்த கிரீட் பற்றிய ரகசியக் குறிப்பு எந்த பலனையும் தரவில்லை.

மே 1832 இல், பால்மர்ஸ்டன் 1832 ஆம் ஆண்டு லண்டன் மாநாட்டைக் கூட்டினார். மூன்று பெரிய சக்திகள் (கிரேட் பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் ரஷ்யப் பேரரசு) கிரேக்கக் கருத்துக்களைப் பொருட்படுத்தாமல் பவேரிய இளவரசர் ஓட்டோ விட்டல்ஸ்பாக்கிற்கு அரியணையை வழங்கின. வாரிசுரிமை வரிசையும் நிறுவப்பட்டது, இது ஓட்டோவின் வாரிசுகளுக்கோ அல்லது அவரது இளைய சகோதரர்களுக்கோ வாரிசுகள் இல்லையென்றால் கிரீடத்தை மாற்றும். எந்த சந்தர்ப்பத்திலும் கிரீஸ் மற்றும் பவேரியாவின் கிரீடங்கள் இணைக்கப்படாது. முடியாட்சியின் இணை உத்தரவாததாரர்களாக, பெரும் சக்திகள் போரின் முடிவைப் பாதுகாக்க ஓட்டோமான் தலைநகரில் உள்ள தங்கள் தூதர்களுக்கும் அதிகாரம் அளித்தன. மே 7, 1832 அன்று பவேரியாவிற்கும் பாதுகாக்கும் சக்திகளுக்கும் இடையில் கையெழுத்திடப்பட்ட நெறிமுறையின்படி, ஓட்டோ தனது பெரும்பான்மையை அடையும் வரை ரீஜென்சியை எவ்வாறு நிர்வகிக்க வேண்டும் என்பது பற்றியது (இரண்டாவது கிரேக்கக் கடனையும் £2,400,000 ஸ்டெர்லிங் தொகைக்கு முடிக்கும் அதே வேளையில்), கிரீஸ் ஒரு சுதந்திர இராச்சியமாக வரையறுக்கப்பட்டது, அதன் வடக்கு எல்லையாக ஆர்டா-

வோலோஸ் கோடு இருந்தது. பிரதேசத்தை இழந்ததற்காக ஒட்டோமான் பேரரசுக்கு 40,000,000 பியாஸ்ட்ரெஸ் இழப்பீடாக வழங்கப்பட்டது.

ஜூலை 21, 1832 அன்று, கம்பீரமான போர்ட்டிற்கான பிரிட்டிஷ் தூதர் சர் ஸ்ட்ராட்பீபோர்ட் கேனிங் மற்றும் பெரும் வல்லரசுகளின் பிற பிரதிநிதிகள் கான்ஸ்டான்டினோபிள் ஒப்பந்தத்தை முடித்தனர், இது புதிய கிரேக்க இராச்சியத்தின் எல்லைகளை ஆர்டா (Αρτα) இலிருந்து வோலோஸ் (Βολος) வரை செல்லும் ஒரு கோட்டில் அமைத்தது. 1832 ஆகஸ்ட் 30 ஆம் தேதி லண்டன் நெறிமுறையில் இராச்சியத்தின் எல்லைகள் மீண்டும் வலியுறுத்தப்பட்டன, இது பெரும் வல்லரசுகளால் கையெழுத்திடப்பட்டது, இது கான்ஸ்டான்டினோபிள் ஏற்பாட்டின் விதிமுறைகளை அங்கீகரித்தது.

பின்விளைவு

தாய்நாடு மீண்டும் பிறந்துள்ளது, இவ்வளவு காலமாக இழந்து அழிந்துவிட்டது. இன்று அரசியல், மத மற்றும் இராணுவ போராளிகள் மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பப்படுகிறார்கள், ஏனென்றால் நம் ராஜா வந்துவிட்டார், அவர் கடவுளின் சக்தியால் நாம் பெற்றெடுத்தார். சர்வ வல்லமையுள்ள, மிகவும் இரக்கமுள்ள ஆண்டவரே, உமது மிகவும் நல்லொழுக்கமுள்ள நாமம் போற்றப்படட்டும் (ஜெனரல் மக்ரியானிஸ், நினைவுக் குறிப்புகள்)^[7]

கிரேக்கப் புரட்சியின் விளைவுகள் உடனடிப் பின்விளைவுகளில் ஓரளவு தெளிவற்றதாக இருந்தன. ஒரு சுதந்திர கிரேக்க அரசு நிறுவப்பட்டது, ஆனால் பிரிட்டன், ரஷ்யா மற்றும் பிரான்ஸ் ஆகியவை கிரேக்க அரசியலில் முக்கிய பங்கு வகித்தன, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட பார்வேரியன் வம்சத்தை ஆட்சியாளராகக் கொண்டிருந்தன, மற்றும் ஒரு கூலிப்படை இராணுவம் இருந்தன.^[2] பத்து வருட சண்டையால் நாடு பேரழிவிற்கு உள்ளானது, இடம்பெயர்ந்த அகதிகள் மற்றும்

காலியான துருக்கிய எஸ்டேட்களால் நிறைந்திருந்தது, பல தசாப்தங்களாக தொடர்ச்சியான நில சீர்திருத்தங்களை அவசியமாக்கியது.

புதிய மாநிலமும் 800,000 மக்களைக் கொண்டிருந்தது, இது ஒட்டோமான் பேரரசின் இரண்டரை மில்லியன் கிரேக்க மக்களில் மூன்றில் ஒரு பங்கிற்கும் குறைவானது, மேலும் அடுத்த நூற்றாண்டின் பெரும்பகுதிக்கு கிரேக்க அரசு ஒட்டோமான் பேரரசின் " மீட்கப்படாத" கிரேக்கர்களின் விடுதலையை நாட வேண்டியிருந்தது, இது மெகலே ஐடியாவின்படி, அனைத்து கிரேக்கர்களையும் ஒரே நாட்டில் ஒன்றிணைக்கும் இலக்காகும்.

ஒரு மக்களாக, கிரேக்கர்கள் இனி டானுபியன் அதிபர்களுக்கு இளவரசர்களை வழங்கவில்லை, மேலும் அவர்கள் ஒட்டோமான் பேரரசுக்குள், குறிப்பாக முஸ்லிம் மக்களால், துரோகிகளாகக் கருதப்பட்டனர். அதுவரை ஒட்டோமான் பேரரசில் உயர் பதவிகளை வகித்த பானாரியோட்டுகள் அப்போதிருந்து சந்தேகத்திற்குரியவர்களாகக் கருதப்பட்டனர் மற்றும் அவர்களின் சிறப்பு, சலுகை பெற்ற பிரிவை இழந்தனர். கிரேக்க வங்கி மற்றும் வணிகர் இருப்பு ஆதிக்கம் செலுத்திய கான்ஸ்டான்டினோபிள் மற்றும் ஒட்டோமான் பேரரசின் பிற பகுதிகளில், ஆர்மீனியர்கள் பெரும்பாலும் வங்கியில் கிரேக்கர்களை மாற்றினர், மேலும் பஸ்கேரிய வணிகர்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றனர்.

பான் ஸ்லாவிசம் (Pan-Slavism) மற்றும் ருஸ்ஸோ (Rousseau) – தெளிவான விளக்கம் தமிழில்:

1. பான் ஸ்லாவிசம் (Pan-Slavism):

- இது ஒரு ஜாதி அடிப்படையிலான தேசியத்தோடு கூடிய அரசியல் இயக்கம்.

- முக்கிய நோக்கம்:

ஸ்லாவ் மக்களை (Slavic peoples) ஒன்றிணைத்து, ஒற்றுமையான கலாச்சாரத்தையும், அரசியலையும் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதே.

- இது 19ம் நூற்றாண்டில் மிக முக்கியமானது.
- முக்கிய ஆதரவு: ரஷ்யா – பான் ஸ்லாவிசத்தின் முன்னணி ஆதரவாளர்.
- பான் ஸ்லாவிசம், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் கீழ் இருந்த ஸ்லாவ் மக்கள் மீது தாக்கம் ஏற்படுத்தியது.
- இது முதல் உலகப்போருக்கான காரணங்களில் ஒன்றாக கருதப்படுகிறது.

2. ருஸ்ஸோ (Jean-Jacques Rousseau):

- 18ம் நூற்றாண்டு பிரெஞ்சு தத்துவஞானி.
- பிரெஞ்சுப் புரட்சியின் முன்னோடி யாகக் கருதப்படுகிறார்.
- அவரது முக்கியக் கருத்து: சமூக ஒப்பந்தக் கொள்கை (Social Contract Theory) – மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை அரசுக்கு ஒப்படைக்காமல், அவர்கள் எவரும் அரசின் கீழ் அடிமையாவதில்லை. ஆட்சி என்பது மக்கள் ஒப்புதலின் அடிப்படையிலானது என்பதே ருஸ்ஸோவின் கூற்று.
- புகழ்பெற்ற நூல்: "The Social Contract" (1762) ("மனிதன் சுதந்திரமாக பிறக்கிறான், ஆனால் எங்கும் சங்கிலி கட்டப்பட்டான்" என்ற புகழ்பெற்ற வரி இதில் உள்ளது.)

இருவருக்கும் தொடர்பு:

- ருஸ்ஸோவின் சுதந்திரமும், பான் ஸ்லாவிசத்தின் இன ஒற்றுமையும் மக்கள் சுயாதீனத்தை வலியுறுத்தும் எண்ணங்களாக இருக்கின்றன.

- இரண்டும் 18ம் மற்றும் 19ம் நூற்றாண்டுகளில் ஐரோப்பாவின் அரசியல் மாற்றங்களை தூண்டிய முக்கியமான சிந்தனைகள்.

துருக்கியப் போர் (Russo-Turkish War – 1877-78)

போர் நடந்த காலம்:

1877 – 1878

போர் நடந்த இடம்:

ரஷ்யா மற்றும் ஒட்டோமன் பேரரசு (துருக்கி) இடையே.

போருக்கான முக்கிய காரணங்கள்:

1. பான் ஸ்லாவிசம் (Pan-Slavism):

- ரஷ்யா, பல்கான் பகுதியில் உள்ள ஸ்லாவ் இனங்களை துருக்கியிலிருந்து விடுவிக்க விரும்பியது.

2. ஒட்டோமன் பேரரசில் இருந்த கஷ்டங்கள்:

- பல்கான் பகுதியில் துருக்கியின் கொடுங்கோளாறுகள்.
- பல்கேரியன் மக்களைக் கொன்று குவித்தது உலகம் முழுவதும் கண்டனத்தை ஏற்படுத்தியது.

3. பால்கன் நாடுகளின் சுதந்திர விருப்பம்:

- செர்பியா, ருமேனியா, மொண்டெனிக்ரோ, பல்கேரியா ஆகியவை தங்கள் சுதந்திரத்தை நாடின.

4. ரஷ்யாவின் விரிவாக்கம்:

- கருப்படலத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பியது.

போரின் முக்கிய நிகழ்வுகள்:

- ரஷ்யா பல்கேரியா வழியாக துருக்கியினுள் நுழைந்தது.
- பல முக்கிய நகரங்களை கைப்பற்றியது (உதாரணம்: பிளெவ்னா).
- துருக்கி பல போர்களில் தோல்வி கண்டது.

போரின் முடிவு:

- **San Stefano உடன்படிக்கை (1878):**

- பஸ்கேரியா ஒரு பெரிய, சுயாட்சியுள்ள மாநிலமாக உருவாக்கப்பட்டது.
- ருமேனியா, செர்பியா, மொண்டெனிக்ரோ ஆகியவை சுதந்திரம் பெற்றன.
- துருக்கியின் பல பகுதிகள் அதன் கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விலகின.

பெர்லின் காங்கிரஸ் (Berlin Congress – 1878):

- மேற்கத்திய நாடுகள் San Stefano உடன்படிக்கையை எதிர்த்து, பெர்லினில் மீண்டும் ஆலோசனை நடத்தின.
- பஸ்கேரியாவை மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்தனர்.
- ரஷ்யாவின் வெற்றியை கட்டுப்படுத்தியதன் மூலம் ஒரு வகையான சமநிலை (Balance of Power) நிலைமை ஏற்படுத்தப்பட்டது.

பெர்லின் காங்கிரஸ் (Congress of Berlin) என்பது 1878 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் முதல் ஜூலை மாதம் வரை ஜெர்மனியின் பெர்லின் நகரில் நடைபெற்ற ஒரு சர்வதேச மாநாடு ஆகும். இந்த மாநாடு ஐரோப்பாவின் வல்லரசுகளான ஜெர்மனி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி, ரஷ்யா, பிரிட்டன், பிரான்ஸ் மற்றும் இத்தாலி ஆகிய நாடுகளின் பிரதிநிதிகளைக் கொண்டது.

காரணங்கள்:

1877-78 ஆம் ஆண்டுகளில் ரஷ்யாவிற்கும் ஒட்டோமான் பேரரசுக்கும் இடையே நடந்த போரில் ரஷ்யா வெற்றி பெற்றது. ரஷ்யா சான் ஸ்டெஃபானோ உடன்படிக்கையின் மூலம் பால்கன் பகுதியில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட முயன்றது. இது ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி மற்றும் பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளுக்கு பெரும் கவலையை ஏற்படுத்தியது. இதனால் ஐரோப்பாவில் போர் மூளும் அபாயம் ஏற்பட்டது. இதனைத் தவிர்க்கவே பெர்லின் காங்கிரஸ் கூட்டப்பட்டது.

முக்கிய முடிவுகள்:

- **பல்கேரியா:** பல்கேரியா மூன்று பகுதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டது. வடக்கு பல்கேரியா ஒரு சிறிய சுயாட்சி நாடாக மாறியது. கிழக்கு ருமேலியா ஒட்டோமான் பேரரசின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் ஒரு தன்னாட்சி மாகாணமாக மாறியது. மாசிடோனியா ஒட்டோமான் பேரரசின் நேரடி ஆட்சியின் கீழ் இருந்தது.
- **போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சுகோவினா:** ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி போஸ்னியா மற்றும் ஹெர்சுகோவினாவை ஆக்கிரமித்து நிர்வகிக்கும் உரிமையைப் பெற்றது.
- **ருமேனியா, செர்பியா மற்றும் மாண்டினீக்ரோ:** இந்த நாடுகள் முழு சுதந்திரம் பெற்றன.
- **ரஷ்யா:** ரஷ்யா பெஸ்ஸராபியாவின் தெற்குப் பகுதியையும், கார்ஸ் மற்றும் ஆர்தஹான் பகுதிகளையும் பெற்றது.
- **பிரிட்டன்:** பிரிட்டன் சைப்ரஸ் தீவின் நிர்வாக உரிமையைப் பெற்றது.
- **பிரான்ஸ்:** துனிசியாவை ஆக்கிரமிக்கும் உரிமையை பிரான்ஸ் பெற்றது.

விளைவுகள்:

- பெர்லின் காங்கிரஸ் பால்கன் பகுதியில் ரஷ்யாவின் செல்வாக்கைக் குறைத்தது.
- ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி பால்கன் பகுதியில் தனது ஆதிக்கத்தை விரிவுபடுத்தியது.
- ஒட்டோமான் பேரரசு பல பகுதிகளை இழந்தது.
- இந்த மாநாடு பால்கன் பகுதியில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தியது. இது முதலாம் உலகப் போருக்கு வழிவகுத்தது.
- இந்த மாநாடு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் பேராசை மற்றும் போட்டி மனப்பான்மையை வெளிப்படுத்தியது.

பெர்லின் காங்கிரஸ் ஐரோப்பிய வரலாற்றில் ஒரு முக்கியமான நிகழ்வாகும். இது பால்கன் பகுதியில் அரசியல் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. மேலும், இது ஐரோப்பிய வல்லரசுகளின் போட்டியை அதிகரித்தது.

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்:

1. "கிழக்கு கேள்வி" (Eastern Question) என்றால் என்ன? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன?
2. கிரேக்க சுதந்திரப் போரின் முக்கிய காரணங்கள் மற்றும் விளைவுகள் யாவை?
3. கிரேக்க சுதந்திரப் போரில் ஐரோப்பிய நாடுகளின் பங்கு என்ன?
4. கிரிமியன் போர் எப்போது நடைபெற்றது? அதன் முக்கிய காரணங்களை விளக்குக.
5. கிரிமியன் போரில் பங்கேற்ற முக்கிய நாடுகள் யாவை? அந்தப் போர் யாருடைய வெற்றியுடன் முடிந்தது?
6. பான் ஸ்லாவிசம் என்றால் என்ன? அது யார் வழியே வளர்ச்சிபெற்றது?
7. ரஷ்யாவின் பான் ஸ்லாவிச நம்பிக்கைகள் எந்த நாடுகளின் எதிர்ப்பை சந்தித்தன?
8. ரஷ்யா - துருக்கியப் போர் எப்போது நடந்தது? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன?
9. பெர்லின் காங்கிரஸ் எப்போது நடைபெற்றது? அதன் முக்கிய நோக்கங்கள் மற்றும் தீர்மானங்களை விவரிக்கவும்.
10. கிழக்கு கேள்வி யாரை பாதித்தது? இது ஐரோப்பிய வலதுசாரி சக்திகள் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை விவரிக்கவும்.

அலகு- V

ஆயுத அமைதி யுகம் - மும்முனை கூட்டணி மற்றும் மும்முனை கூட்டணி-
பால்கன் போர்கள் - முதல் உலகப் போர் - அமெரிக்காமுதல் உலகப்
போரில் நுழைதல் - வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம்.

நோக்கங்கள் (Objectives):

1. மும்முனை கூட்டணி மற்றும் மும்முனை எதிர்க்கூட்டணியின் உருவாக்கம்
பால்கன் போர்கள், மற்றும் ஆயுத அமைதி யுகத்தின் அரசியல் நிலைமைகள்
பற்றி மாணவர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.
2. முதல் உலகப் போரின் காரணங்கள் அமெரிக்காவின் அதில்
கலந்துகொள்ளும் சூழ்நிலைகள் மற்றும் வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் முக்கிய
அம்சங்களை மதிப்பீடு செய்ய மாணவர்கள் பயிற்சி பெற வேண்டும்.

பால்கன் போர்கள் 1912-1913

பால்கன் போர்கள் முதலாம் உலகப் போரின் தொடக்கத்தை முன்னறிவித்த
இரண்டு கூர்மையான மோதல்களாகும். முதல் பால்கன் போரில் பால்கன்
நாடுகளின் தளர்வான கூட்டணி ஐரோப்பாவின் பெரும்பகுதியிலிருந்து
ஒட்டோமான் பேரரசை ஒழித்தது. இரண்டாம் பால்கன் போரில், முந்தைய நட்பு
நாடுகள் ஒட்டோமான் கொள்ளைகளுக்காக தங்களுக்குள் சண்டையிட்டன.

தோற்றம்

1912-1913 பால்கன் போர்கள் தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவை 1918 வரை
பேரழிவிற்கு உட்படுத்திய மோதல்களின் காலகட்டத்தைத் தொடங்கின, மேலும்
21 ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஏதோ ஒரு வடிவத்தில் அங்கே நீடித்தன. இந்த பால்கன்
போர்கள் தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவின் தேசியவாத அரசுகளின் அபிலாஷைகளில்
தோன்றின ; 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஒட்டோமான் பேரரசிலிருந்து முன்னர் சுதந்திரம்
அடைந்த இந்த அரசுகள், ஒட்டோமான் ஆட்சியின் கீழ் மீதமுள்ள தங்கள் தேசிய
இன உறுப்பினர்களை இணைத்துக்கொள்ளவும், அதன் மூலம் தங்கள் அதிகபட்ச

தேசியவாத உரிமைகளை அடையவும் விரும்பின. இந்த வழியில், பல்கேரியா , கிரீஸ் , மாண்டினீக்ரோ மற்றும் செர்பியா ஆகிய நாடுகள் 19 ஆம் நூற்றாண்டின் ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலியின் தேசியவாத வெற்றிகளைப் பின்பற்ற முயன்றன .

ஒட்டோமான் வசம் உள்ள பிரதேசங்கள், குறிப்பாக மாசிடோனியா மீதான போட்டி உரிமைகோரல்கள் , பால்கன் அரசுகள் ஒட்டோமான்களுக்கு எதிராக ஒத்துழைப்பதைத் தடுத்தன. இருப்பினும், 1908 ஆம் ஆண்டு ஆட்சிக் கவிழ்ப்புக்குப் பிறகு, இளம் துருக்கியர்கள் ஒட்டோமான் பேரரசை மீண்டும் உயிர்ப்பிப்பதாக அச்சுறுத்தியபோது, பால்கன் நாடுகளின் தலைவர்கள் தங்கள் போட்டிகளைச் சமாளிக்க வழிகளைத் தேடினர். ரஷ்ய இராஜதந்திரம் அவர்களின் முயற்சிகளை எளிதாக்கியது. 1908-1909 ஆம் ஆண்டு போஸ்னிய நெருக்கடியில் ஏற்பட்ட பின்னடைவை ஈடுசெய்ய ரஷ்யர்கள் விரும்பினர் , இப்பகுதியில் மேலும் ஆஸ்ட்ரோ-ஹங்கேரிய முன்னேற்றங்களைத் தடுக்கும் நோக்கில் ரஷ்ய சார்பு பால்கன் கூட்டணியை நிறுவுவதன் மூலம். மார்ச் 1912 இல், பல்கேரியர்களும் செர்பியர்களும் ரஷ்ய ஆதரவின் கீழ் ஒரு கூட்டணியை முடித்தனர். இந்த ஒப்பந்தத்தில் மாசிடோனியப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கான ஒரு திட்டம் இருந்தது, இதில் ரஷ்ய மத்தியஸ்தத்திற்கான ஏற்பாடும் அடங்கும். பின்னர் பல்கேரியர்களும் செர்பியர்களும் கிரேக்கர்கள் மற்றும் மாண்டினீக்ரீன்களுடன் தனிப்பட்ட ஒப்பந்தங்களைச் செய்தனர், அவர்களும் ஒன்றாக ஒரு உடன்பாட்டை எட்டினர். செப்டம்பர் 1912 வாக்கில் இந்த தளர்வான கூட்டமைப்பு, பால்கன் லீக், அதன் இலக்குகளை அடையத் தயாராக இருந்தது.

முதல் பால்கன் போர்

மொண்டெனேகுரோ அக்டோபர் 8, 1912 அன்று முதல் பால்கன் போரைத் தொடங்கியது. மற்ற நட்பு நாடுகள் சேரும் முன், ஒட்டோமான்கள் அக்டோபர் 17 அன்று பால்கன் லீக்கின் மீது போரை அறிவித்தனர். அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட மோதலின் முக்கிய அரங்கம் திரேஸ் ஆகும். ஒரு பஸ்கேரிய இராணுவம் அட்ரியானோபில் (எடிர்ன்) இல் உள்ள முக்கிய ஒட்டோமான் கோட்டையை முற்றுகையிட்டாலும், மற்ற இரண்டு கிர்க் கிளிஸ்ஸே (லோசன்கிராட்) மற்றும் புனி ஹிசார்/லால் புர்காஸ் ஆகியவற்றில் பெரிய வெற்றிகளைப் பெற்றன. பிந்தையது 1870-1871 ஆம் ஆண்டு பிராங்கோ-ஜெர்மன் போருக்கும் முதல் உலகப் போருக்கும் இடையில் ஐரோப்பாவில் நடந்த மிகப்பெரிய போராகும். கான்ஸ்டான்டினோப்பிளுக்கு முன் கடைசி பாதுகாப்பு வரிசையான சத்தால்ட்ஷாவில் ஒட்டோமான்கள் அணிவகுத்தனர். நவம்பர் 17 அன்று ஒட்டோமான் நிலைகளுக்கு எதிராக சோர்வடைந்த மற்றும் தொற்றுநோயால் பாதிக்கப்பட்ட பஸ்கேரியர்கள் நடத்திய தாக்குதல் தோல்வியடைந்தது. பின்னர் இரு தரப்பினரும் சத்தால்ட்ஷாவில் அகழிப் போரில் இறங்கினர்.

மற்ற இடங்களில் செர்பிய இராணுவம் அக்டோபர் 23 அன்று குமனோவோவில் மேற்கு ஒட்டோமான் இராணுவத்தை முறியடித்தது. பின்னர் செர்பியர்கள் மாசிடோனியா, கொசோவோ மற்றும் அல்பேனியா வழியாக குறைந்து வரும் எதிர்ப்பை எதிர்த்து முன்னேறி , டிசம்பரில் அட்ரியாடிக் கடற்கரையை அடைந்தனர். கிரேக்க கடற்படை ஒட்டோமான்கள் அனடோலியாவிலிருந்து பால்கன் வரை வலுவூட்டல்களை அனுப்புவதைத் தடுத்தது, மேலும் ஒட்டோமான் ஏஜியன் தீவுகளை ஆக்கிரமித்தது. கிரேக்க இராணுவம் இரண்டு திசைகளில் முன்னேறி, நவம்பர் 8 அன்று

சலோனிகாவிற்குள் நுழைந்து, மேலும் மேற்கில், ஜானினா நகரத்தை முற்றுகையிட்டது. மாண்டினீக்ரின் படைகள் நோவி பசாரின் சான்ஜாக்கிற்குள் நகர்ந்து வடக்கு அல்பேனிய நகரமான ஸ்குடாரியை (ஷ்கோடர்) முற்றுகையிட்டன.

டிசம்பர் 3 ஆம் தேதி, ஒட்டோமான்கள் பல்கேரியா, மாண்டினீக்ரோ மற்றும் செர்பியாவுடன் ஒரு போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டனர். கிரேக்க இராணுவ நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன. இந்த நேரத்தில், ஒட்டோமான் ஐரோப்பா அட்ரியானோபில், ஜானினா மற்றும் ஸ்குடாரி ஆகிய மூன்று முற்றுகையிடப்பட்ட நகரங்களுக்கும், கல்லிபோலி தீபகற்பம் மற்றும் சத்தால்ட்ஷா கோடுகளுக்குப் பின்னால் உள்ள கிழக்கு திரேஸுக்கும் மட்டுமே மட்டுப்படுத்தப்பட்டது. ஒட்டோமான் வீழ்ச்சியின் விளைவாக, ஆஸ்திரியா மற்றும் இத்தாலியின் ஆதரவுடன் அல்பேனிய முக்கியஸ்தர்களின் குழுக்கள், 1912 நவம்பர் 28 அன்று அல்பேனிய சுதந்திரத்தை அறிவித்தன. பால்கன் நட்பு நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் லண்டனில் ஒட்டோமான்களுடன் இறுதி சமாதான பேச்சுவார்த்தை நடத்த முயன்றபோது, எந்தவொரு பால்கன் தீர்விலும் தங்கள் நலன்கள் மேலோங்கும் என்பதை உறுதி செய்வதற்காக லண்டனில் பெரும் சக்தி தூதர்களின் மாநாடு கூடியது.

ஜனவரி 23, 1913 அன்று நடந்த ஒரு ஆட்சிக் கவிழ்ப்பு, கான்ஸ்டான்டினோப்பிளில் ஒரு இளம் துருக்கிய அரசாங்கத்தை மீண்டும் ஆட்சிக்குக் கொண்டு வந்தது. இந்த அரசாங்கம், முக்கியமாக அட்ரியானோபிளை தக்கவைத்துக்கொள்வதற்காக, போரைத் தொடர உறுதியாக இருந்தது. ஜனவரி 30 அன்று போர் நிறுத்தத்தை அது கண்டித்தது. ஒட்டோமான்களுக்கு பாதகமாக விரோதங்கள் மீண்டும் தொடங்கின. மார்ச் 6 அன்று ஜானினா

கிரேக்கர்களிடமும், மார்ச் 26 அன்று அட்ரியானோபிளை பஸ்கேரியர்களிடமும் வீழ்த்தினர்.

இருப்பினும், ஸ்குடாரி முற்றுகை சர்வதேச சிக்கல்களை ஏற்படுத்தியது. பெரும்பாலும் அல்பேனியர்கள் வசிக்கும் இந்த நகரம் புதிய அல்பேனிய அரசின் ஒரு பகுதியாக மாற வேண்டும் என்று ஆஸ்திரியர்கள் கோரினர். ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரிய அழுத்தத்தின் கீழ், மாண்டினீக்ரின் முற்றுகைக்கு உதவிய செர்பியப் படைகள் பின்வாங்கின. இருப்பினும், மாண்டினீக்ரின்கள் முற்றுகையில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டு, ஏப்ரல் 22 அன்று நகரத்தைக் கைப்பற்றுவதில் வெற்றி பெற்றனர். அட்ரியாடிக் கடற்கரையிலிருந்து ஒரு பெரிய சக்தி கடற்படை இரண்டு வாரங்களுக்குள், மே 5 அன்று மாண்டினீக்ரின்களை பின்வாங்க கட்டாயப்படுத்தியது.

இதற்கிடையில், லண்டனில், சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் பால்கன் நட்பு நாடுகளுக்கும் ஒட்டோமான் பேரரசுக்கும் இடையே மே 30, 1913 அன்று கையெழுத்தான லண்டன் ஒப்பந்தத்திற்கு வழிவகுத்தன. இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம், ஐரோப்பாவில் உள்ள ஒட்டோமான் பேரரசு கிழக்கு திரேஸில் உள்ள ஒரு குறுகிய நிலப்பரப்பை மட்டுமே கொண்டிருந்தது, இது ஏஜியன் துறைமுகமான ஏனோஸிலிருந்து கருங்கடல் துறைமுகமான மிட்யா வரை வரையப்பட்ட ஒரு நேர் கோட்டால் வரையறுக்கப்பட்டது.

இரண்டாவது பால்கன் அல்லது கூட்டுப் போர்

முதல் பால்கன் போரின் போது, பஸ்கேரியர்கள் திரேஸில் உள்ள ஒட்டோமான் இராணுவத்தின் பெரும்பகுதியுடன் சண்டையிட்டபோது, செர்பியர்கள் மாசிடோனியாவின் பெரும்பகுதியை ஆக்கிரமித்திருந்தனர். ஆஸ்திரிய தடைகள் செர்பியர்கள் விரும்பிய வடக்கு அல்பேனியாவில் உள்ள அட்ரியாடிக் துறைமுகத்தைப் பெறுவதைத் தடுத்தன. பின்னர் செர்பியர்கள்

அல்பேனிய கடற்கரையை இழந்ததற்கு இழப்பீடாக மாசிடோனியாவின் மீதான தங்கள் பிடியை வலுப்படுத்த முயன்றனர். கிரேக்கர்கள் மாசிடோனியா மீதான எந்தவொரு தீர்வுக்கும் ஒருபோதும் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை, மேலும் அவர்கள் ஆக்கிரமித்திருந்த மாசிடோனிய பகுதிகளைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதாகவும் குறிப்பிட்டனர். பஸ்கேரியர்கள் இந்தப் பகுதியைப் பெறுவதில் உறுதியாக இருந்தனர். மாசிடோனிய கேள்வி தொடர்பாக நட்பு நாடுகளிடையே விரோதப் போக்கு 1913 வசந்த காலம் முழுவதும் அதிகரித்தது, குறிப்புகள் பரிமாற்றம் முதல் உண்மையான துப்பாக்கிச் சூடு வரை. பஸ்கேரியாவிற்கும் செர்பியாவிற்கும் இடையில் மத்தியஸ்தம் செய்வதற்கான ரஷ்ய முயற்சிகள் பலவீனமானவை மற்றும் பலனளிக்கவில்லை.

1913 ஜூன் 29-30 இரவு, பஸ்கேரிய வீரர்கள் மாசிடோனியாவில் கிரேக்க மற்றும் செர்பிய நிலைகளுக்கு எதிராக உள்ளூர் தாக்குதல்களைத் தொடங்கினர். இந்தத் தாக்குதல்கள் பொதுப் போர் வெடிப்பதற்கான சமிக்ஞையாக மாறியது. கிரேக்க மற்றும் செர்பிய எதிர்த்தாக்குதல்கள் பஸ்கேரியர்களை போருக்கு முந்தைய எல்லைகளுக்குத் தள்ளின. பஸ்கேரிய இராணுவம் நிலைமையை உறுதிப்படுத்தத் தொடங்கியபோது, ருமேனிய மற்றும் ஒட்டோமான் பிரிவுகள் பஸ்கேரியாவை ஆக்கிரமித்தன. கருங்கடல் கடற்கரையை விரிவுபடுத்தவும், பால்கனில் வேறு இடங்களில் பஸ்கேரிய ஆதாயங்களை சமநிலைப்படுத்தவும் ருமேனியர்கள் தெற்கு டோப்ருட்சாவைப் பெற முயன்றனர். ஒட்டோமான்கள் அட்ரியானோப்பினை மீண்டும் பெற விரும்பினர். கிரேக்கர்கள் மற்றும் செர்பியர்களுக்கு எதிராக ஏற்கனவே பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்த பஸ்கேரிய இராணுவத்தால், ருமேனியர்கள் மற்றும் ஒட்டோமான்களை எதிர்க்க முடியவில்லை. இந்தச் சூழ்நிலையில், பஸ்கேரியா அமைதிக்காக வழக்குத் தொடர்ந்தது. ஆகஸ்ட் 10 அன்று கையெழுத்திடப்பட்ட புக்கரெஸ்ட் ஒப்பந்தத்தின் மூலம், பஸ்கேரியா மாசிடோனியாவின் பெரும்பகுதியை கிரீஸ்

மற்றும் செர்பியாவிடம் இழந்தது, தெற்கு டோப்ருட்ஷாவை ருமேனியாவிடம் இழந்தது. செப்டம்பர் 30, 1913 அன்று கையெழுத்திடப்பட்ட கான்ஸ்டான்டினோபிள் ஒப்பந்தம், பஸ்கேரியாவின் அட்ரியானோப்பிளின் மீதான சுருக்கமான ஆக்கிரமிப்பை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது.

விளைவுகள்

பால்கன் போர்களில் பெரும் உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டன. பஸ்கேரியர்கள் சுமார் 65,000 பேரை இழந்தனர், கிரேக்கர்கள் 9,500 பேரை இழந்தனர், மாண்டனீக்ரீன்கள் 3,000 பேரை இழந்தனர், செர்பியர்கள் குறைந்தது 36,000 பேரை இழந்தனர். ஒட்டோமான்கள் 125,000 பேரை இழந்தனர். கூடுதலாக, பல்லாயிரக்கணக்கான பொதுமக்கள் நோய் மற்றும் பிற காரணங்களால் இறந்தனர். ஒவ்வொரு போர் அரங்கிலும் வேண்டுமென்றே அட்டுழியங்கள் நடந்தன.

பால்கன் போர்களின் மற்றொரு முக்கியமான விளைவு, பஸ்கேரியா ரஷ்யாவிலிருந்து அந்நியப்பட்டது. 1913 வரை, பஸ்கேரியா பால்கன் பிராந்தியத்தில் ரஷ்யாவின் மிக முக்கியமான வாடிக்கையாளராக இருந்தது. கான்ஸ்டான்டினோப்பிளுக்கு பஸ்கேரியாவின் அருகாமையில் இருப்பது, இந்த முக்கியமான பகுதியில் அழுத்தம் கொடுக்க ரஷ்யாவிற்கு ஒரு மதிப்புமிக்க தளத்தை வழங்கியது. மாசிடோனியாவின் நிலைப்பாடு குறித்த பஸ்கேரிய-செர்பிய சர்ச்சையை மத்தியஸ்தம் செய்ய ரஷ்ய ராஜதந்திரத்தின் தோல்வி, இரண்டாம் பால்கன் போரில் பஸ்கேரியாவின் பேரழிவு தோல்விக்கும், அதைத் தொடர்ந்து பஸ்கேரியா டிரிபிள் கூட்டணியை நோக்கி திரும்புவதற்கும் வழிவகுத்தது. இது பால்கனில் ரஷ்யாவின் ஒரே கூட்டாளியாக செர்பியாவை விட்டுச் சென்றது. ஜூலை 1914 இல் ஆஸ்ட்ரோ-ஹங்கேரிய தண்டனை செர்பியாவை அச்சுறுத்தியபோது, ரஷ்யர்கள் செர்பியாவைப் பாதுகாக்க

வேண்டும் அல்லது பால்கன்களை முற்றிலுமாக இழக்க வேண்டியிருந்தது. அல்பேனியாவில் மாண்டினீக்ரின்சு மற்றும் செர்பியர்களின் லட்சியங்கள் இந்த இரண்டு தெற்கு ஸ்லாவிக் நாடுகள் மீதான ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரிய விரோதத்தை பெரிதும் அதிகரித்தன. பால்கனில் செர்பிய அதிகாரம் அதிகரிக்கக்கூடாது என்பதில் வியன்னா அரசாங்கம் உறுதியாக இருந்தது. மூன்று தனித்தனி சந்தர்ப்பங்களில், டிசம்பர் 1912 இல், ஏப்ரல் 1913 இல் மற்றும் அக்டோபர் 1913 இல் பால்கன் போர்களுக்குப் பிறகு, ஆஸ்திரிய-ஹங்கேரியர்கள் அல்பேனிய பிரச்சினைகள் தொடர்பாக செர்பியர்கள் மற்றும் மாண்டினீக்ரின்சுடின் மோதலில் ஈடுபட்டனர். 1914 கோடையில் போஸ்னியாவில் நடந்த ஒரு நிகழ்வால் போர் ஏற்பட்டாலும், அல்பேனியா மீதான மோதல்கள் செர்பியர்களை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கான ஆஸ்திரியர்களின் முடிவைத் தெரிவித்தன. முதல் உலகப் போர் மூன்றாம் பால்கன் போர் அல்ல; மாறாக பால்கன் போர்கள் முதல் உலகப் போரின் தொடக்கமாகும். 1912 முதல் 1918 வரை தென்கிழக்கு ஐரோப்பாவில் தேசியவாத மோதல்கள் நீடித்தன. தேசியவாதத்தின் சிக்கல்கள் 21 ஆம் நூற்றாண்டு வரை அங்கு நீடித்தன.

முதலாம் உலகப் போர்

முதல் உலகப்போர் என்பது உலகம் தழுவிய அளவில் இடம்பெற்ற ஒரு போர். எனினும் இது பெரும்பாலும் ஐரோப்பாவிலேயே நடைபெற்றது. இப் போரில் நேச நாடுகள் என்று அழைக்கப்பட்ட பிரான்ஸ் ரஷ்யா, பிரிட்டன் மற்றும் அமெரிக்கா ஆகிய நாடுகளும் மைய நாடுகள் என்று அழைக்கப்பட்ட ஆஸ்திரியா ஹங்கேரி ஜெர்மனி மற்றும் இத்தாலி ஆகிய நாடுகளும் எதிர்ப் பக்கங்களில் நின்று போரிட்டன. இதன் அளவும், செறிவும் முன்னெப்பொழுதும் இல்லாத அளவு பெரிதாக இருந்தது. பெருமளவினர் சண்டையில்

ஈடுபட்டிருந்ததோடு பெரும் தொகையில் இழப்புகளும் ஏற்பட்டன. 60 மில்லியன் ஐரோப்பியர்களை உள்ளடக்கிய சுமார் 70 மில்லியன் போர்வீரர்கள் சண்டையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். புதிய தொழில்நுட்பங்களின் வழிவந்த இயந்திரத் துப்பாக்கிகள் உயர்தரமான கனரகப் பீரங்கிகள், மேம்பட்ட போக்குவரத்து நச்சு வளிமம், வான்வழிப் போர்முறை, நீர்மூழ்கிகள் என்பன போரின் தாக்கத்தைப் பெரிதும் அதிகப்படுத்தின. போரில் 40 மில்லியன் பேருக்குக் காயங்களும் உயிரிழப்புக்களும் ஏற்பட்டன. இதில் குடிமக்களும், போராளிகளுமாகச் சுமார் 20 மில்லியன் பேர் இறந்தனர். போரினால் ஏற்பட்ட முற்றுகைகள் புரட்சிகள் இன ஒழிப்பு நோய்த் தொற்றுக்கள் என்பன மக்களுடைய துன்பங்களை மேலும் அதிகப்படுத்தின. இப் போர் 1914ம் ஆண்டு முதல் 1918ம் ஆண்டு வரை நடைபெற்றது.

இப் போரினால், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் எஞ்சிய காலம் முழுதும், அரசியலிலும், பண்ணுறவாண்மை தொடர்பிலும் பெரும் விளைவுகள் ஏற்பட்டன. போரின் விளைவு காரணமாக, ஆஸ்திரோ-ஹங்கேரியப் பேரரசு, ரஷ்யப் பேரரசு, உதுமானிய பேரரசு என்பன சிதைவுற்றுத் துண்டுகள் ஆகின. செருமானியப் பேரரசு வீழ்த்தப்பட்டது. அது பெருமளவிலான நிலப்பகுதிகளை இழந்தது. இவ் விளைவுகள் காரணமாக ஐரோப்பாவிலும், மையக் கிழக்கிலும் நாடுகளின் எல்லைகள் மாற்றம் அடைந்தன. பழைய முடியாட்சிகளின் இடத்தில் பல பொதுவுடமை அரசுகளும், குடியரசுகளும் உருவாயின. மீண்டும் இவ்வாறான போர் ஏற்படாமல் தடுக்கும் நோக்கத்துடன், உலக வரலாற்றில் முதல் முறையாகப் பன்னாட்டு அமைப்பான நாடுகளின் சங்கம் (League of Nations) ஒன்று உருவானது. போரை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒப்பந்தங்களும், புதிதாக உருவான நாடுகளின் உறுதியற்ற தன்மைகளும், 20

ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் மீண்டும் ஒரு உலகப் போர் ஏற்படுவதற்கான முக்கிய காரணங்களாக அமைந்தன.

1871 ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மனி ஒருங்கிணைக்கப்பட்டதும், 20 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் ஐரோப்பாவின் வல்லரசுகளிடையே இக்கட்டான அதிகாரச் சமநிலை நிலவியதும் இப் போர் உருவாவதற்கான அடிப்படைக் காரணங்களுள் அடங்கும். இவற்றுடன், 19 ஆம் நூற்றாண்டில் ஜெர்மனியிடம் நிலப்பகுதிகளை இழந்ததில் பிரான்சுக்கு ஏற்பட்ட எதிர்ப்பு உணர்வு; ஜெர்மனிக்கும், பிரித்தானியாவுக்கும் இடையே பொருளியல், படைத்துறை, குடியேற்றங்கள் தொடர்பான போட்டிகள்; பால்கன் பகுதிகளில் ஆஸ்திரோ-ஹங்கேரிய ஆட்சி தொடர்ச்சியான உறுதியற்ற நிலையில் இருந்தமை என்பனவும் இப் போருக்கான மேலதிக காரணங்களாகும்.

ஆஸ்திரியா நாட்டுப் பட்டத்து இளவரசரான பிரான்சிஸ் பெர்டினாண்டும், அவருடைய மனைவியும் காரில் சென்ற போது (1914 ஜூன் 28) சுட்டுக் கொல்லப்பட்டது போர் தொடங்குவதற்கான உடனடிக் காரணம் ஆயிற்று. சுட்டவன், காவரீலோ பிரின்சிப், செர்பியா நாட்டைச் சேர்ந்தவன். இதன் காரணமாகப் பழிவாங்கும் நோக்குடன், செர்பிய இராச்சியத்தின் மீது ஆஸ்திரியா படையெடுத்தது. இதனைத் தொடர்ந்து பல கூட்டணிகள் உருவாயின. பல ஐரோப்பிய நாடுகள் பேரரசு எல்லைகள் உலகின் பல பகுதிகளிலும் இருந்ததால் விரைவிலேயே போர் உலகம் முழுவதற்கும் விரிவடைந்தது. சில கிழமைகளுக்கு உள்ளாகவே பெரும்பாலான ஐரோப்பிய நாடுகள் போரில் இறங்கிவிட்டன. போர் முக்கியமாக நேச நாடுகள், மைய நாடுகள் எனப்பட்ட இரண்டு கூட்டணிகளுக்கு இடையே நடை பெற்றது. நேச நாடுகளின் பக்கத்தில் தொடக்கத்தில் பிரான்ஸ், ஐக்கிய இராச்சியம், ரஷ்யா என்பனவும் அவற்றோடு சேர்ந்த பேரரசுகளும் இருந்தன. பின்னர் பல நாடுகள் இக் கூட்டணியில்

இணைந்தன. குறிப்பாக, ஆகஸ்ட் 1914ல் ஜப்பானும், ஏப்ரல் 1915 இல் இத்தாலியும், ஏப்ரல் 1917ல் ஐக்கிய அமெரிக்காவும் இணைந்தன. ஐரோப்பாவின் மையப் பகுதியில் இருந்ததால் மைய நாடுகள் என அழைக்கப்பட்ட கூட்டணியில், ஜெர்மனியும், ஆஸ்திரியாவும் அவற்றோடு சேர்ந்த பேரரசுகளும் இருந்தன. ஓட்டோமான் பேரரசு 1914 அக்டோபரில் இக் கூட்டணியில் இணைந்தது. ஓராண்டு கழித்து பஸ்கேரியாவும் இதில் இணைந்தது. போர் விமானங்களும், போர்க் கப்பல்களும், நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களும் முதன் முதலாக இந்தப் போரில் தான் பயன்படுத்தப்பட்டன. போர் முடிந்தபோது, நெதர்லாந்து, சுவிட்சர்லாந்து, ஸ்பெயின், ஸ்கண்டிநேவிய நாடுகள் மொனாக்கோ என்பன மட்டுமே ஐரோப்பாவில் நடுநிலையில் இருந்தன. எனினும் இவற்றுட் சில நாடுகள் போர்புரிந்த நாடுகளுக்குப் பொருளுதவிகள் செய்திருக்கக்கூடும்.

போர் பெரும்பாலும் ஐரோப்பாக் கண்டத்தைச் சுற்றியுள்ள பல முனைகளில் இடம்பெற்றது. மேற்கு முனை எவருக்கும் சொந்தமில்லாத பகுதிகளால் பிரிக்கப்பட்ட, பதுங்கு குழிகளும் அரண்களும் நிறைந்த பகுதியாக இருந்தது. இவ்வரண்கள் 475 மைல்கள் தூரத்துக்கு (600 கிலோ மீட்டருக்கு மேல்) அமைந்திருந்தன. இது பதுங்கு குழிப் போர் என அழைக்கப்படலாயிற்று. கிழக்குப் போர் முனை பரந்த வெளிகளைக் கொண்டிருந்ததாலும், தொடர்வண்டிப் பாதை வலையமைப்பு அதிகம் இல்லாதிருந்ததாலும் மேற்கு முனையைப்போல் யாருக்கும் வெற்றியில்லாத நிலை காணப்படவில்லை. எனினும் போர் தீவிரமாகவே நடைபெற்றது. பால்கன் முனை, மையக் கிழக்கு முனை, இத்தாலிய முனை ஆகிய முனைகளிலும் கடும் சண்டை நடைபெற்றது. அத்துடன், கடலிலும், வானிலும் சண்டைகள் இடம்பெற்றன.

காரணங்கள்

1914 ஆம் ஆண்டு ஜூன் 28 ஆம் தேதி பாஸ்னிய சேர்பிய மாணவனான காவ்ரிலோ பிரின்சிப் என்பவன் ஆஸ்திரோ ஹங்கேரியின் முடிக்குரிய இளவரசரான ஆர்ச்சுயூக் பிரான்ஸ் பேர்டினன்டை சரயேவோவில் வைத்துச் சுட்டுக் கொன்றான். பிரின்சிப், தெற்கு சிலாவியப் பகுதிகளை ஒன்றிணைத்து அதனை ஆஸ்திரோ ஹங்கேரியில் இருந்து விடுவிப்பதை நோக்கமாகக் கொண்ட இளம் பாஸ்னியா என்னும் அமைப்பின் உறுப்பினன். சரயேவோவில் நடைபெற்ற இக் கொலையைத் தொடர்ந்து மிக வேகமாக நடந்தேறிய நிகழ்வுகளைத் தொடர்ந்து முழு அளவிலான போர் வெடித்தது. ஆஸ்திரோ ஹங்கேரி இக் கொலைக்குக் காரணமானவர்கள் மீது கடும் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் எனச் சேர்பியாவைக் கோரியது. எனினும், சேர்பியா இதற்குச் செவிசாய்க்கவில்லை எனக் கருதிய ஆஸ்திரோ ஹங்கேரி சேர்பியா மீது போர் தொடுத்தது. ஐரோப்பிய நாடுகளிற் பல கூட்டுப் பாதுகாப்பிற்காக ஒன்றுடன் ஒன்று செய்து கொண்டிருந்த ஒப்பந்தங்கள் காரணமாகவும், சிக்கலான பன்னாட்டுக் கூட்டணிகள் காரணமாகவும் பெரும்பாலான அந்த நாடுகள் போரில் ஈடுபடவேண்டி ஏற்பட்டது.

ஆயுதப் போட்டி

ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், ரஷ்யா ஆகிய நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட படைதிரட்டல் திட்டங்கள் பிணக்குகளைத் தாமாகவே தீவிரமாக்கின எனப் பல அரசியல் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். பல மில்லியன் கணக்கான படையினரைச் செயற்படவைத்தல், நகர்த்துதல், வசதிகள் அளித்தல் போன்றவற்றின் சிக்கலான தன்மைகளினால், தயார்ப் படுத்துதலுக்கான திட்டங்களை முன்னராகவே

தொடங்கவேண்டி இருந்தது. இத்தகைய தயார்ப்படுத்தல் உடனடியாகவே தாக்குதலை நடத்தவேண்டிய நிலையையும் நாடுகளுக்கு ஏற்படுத்தியது.

குறிப்பாக, ஃபிரிட்ஸ் பிஷர் (Fritz Fischer) என்னும் வரலாற்றாளர் ஜெர்மனியின் ஸ்கீல்பென் திட்டத்தின் உள்ளார்ந்த தீவிரத்தன்மை பற்றி எடுத்துக்காட்டினார். ஜெர்மனிக்கு இரண்டு முனைகளில் போரிடவேண்டிய நிலை இருந்ததனால் ஒருமுனையில் எதிரியை விரைவாக ஒழித்துவிட்டு அடுத்த முனையில் கவனம் செலுத்தவேண்டிய தேவை இருந்தது. இதனால், வலுவான தாக்குதல் ஒன்றின் மூலம் பெல்ஜியத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு, பிரான்சின் படைகள் தயாராகுமுன்பே அதனைத் தாக்கிச் செயலிழக்கச் செய்ய வேண்டும் என்பதும் திட்டமாக இருந்தது. இதன் பின்னர் ஜெர்மன் படையினர் தொடர்வண்டிப் பாதை வழியாகக் கிழக்கு நோக்கிச் சென்று மெதுவாகத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கும் ரஷ்யப் படைகளை அழிப்பது திட்டம்.

பிரான்சின் திட்டம் 17, ஜெர்மனியில் தொழிற்றுறை மையமான ரூர் பள்ளத்தாக்கைத் (Ruhr Valley) தாக்குவதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. கோட்பாட்டு அடிப்படையில் இது, ஜெர்மனி நவீன போர் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் வலிமையை ஒழித்துவிடும்.

அதிகாரச் சமநிலை

போருக்கு முந்திய காலத்தில் வல்லரசுகளின் வெளிநாட்டுக் கொள்கைகளின் இலக்கு அதிகாரச் சமநிலையைப் பேணிக் கொள்வதாகும். இது, வெளிப்படையானதும், இரகசியமானதுமான கூட்டணிகளையும், ஒப்பந்தங்களையும் உள்ளடக்கிய விரிவான வலையமைப்புக்களோடு தொடர்புபட்டது. எடுத்துக் காட்டாக பிராங்கோ-பிரஷ்யப் போருக்குப் (1870-71) பின்னர், தனது மரபுவழியான எதிரியான பிரான்சின் பலத்தைச் சமப்படுத்துவதற்கு வலுவான ஜெர்மனியைப் பிரித்தானியா விரும்பியது.

ஆனால், பிரித்தானியாவின் கடற்படைக்குச் சவாலாக ஜெர்மனி தனது கப்பற்படையைக் கட்டியெழுப்ப முற்பட்டபோது, பிரித்தானியா தனது நிலையை மாற்றிக்கொண்டது. ஜெர்மனியின் அச்சுறுத்தலைச் சமாளிப்பதற்காகத் துணை தேடிய பிரான்ஸ், ரஷ்யாவைக் கூட்டாளி ஆக்கிக்கொண்டது. ரஷ்யாவிடம் இருந்து அச்சுறுத்தலை எதிர்கொண்ட ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி, ஜெர்மனியின் ஆதரவை நாடியது.

முதல் உலகப் போர் தொடங்கிய பின்னர், இவ்வாறான ஒப்பந்தங்கள் ஓரளவுக்கு மட்டுமே எந்தநாடு எந்தப் பக்கத்துக்குச் சார்பாகப் போரிட்டது என்பதை முடிவு செய்தது. இத்தாலி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியுடனும், ஜெர்மனியுடனும் ஒப்பந்தங்களைச் செய்திருந்தது. எனினும் அது அந்நாடுகளுக்குச் சார்பாகப் போரில் இறங்கவில்லை. அது பின்னர் நேச நாடுகளுக்கு ஆதரவாக இருந்தது. எல்லாவற்றிலும் குறிப்பிடத்தக்க ஒப்பந்தம் ஜெர்மனிக்கும், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரிக்கும் இடையே முதலில் தற்பாதுகாப்புக்காகச் செய்து கொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தம் ஆகும். இதனை 1909 ஆம் ஆண்டில் ஜெர்மனி விரிவுபடுத்தி, ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி போரைத் தொடங்கினாலும் கூட ஜெர்மனி அதன் பக்கம் இருக்கும் என உறுதி கூறியது

பொருளியல் பேரரசுவாதம்

விளாடிமிர் லெனின் பேரரசுவாதமே போருக்கான காரணம் எனக் குறிப்பிட்டார். இவர் கார்ல் மார்க்ஸ், ஆங்கிலப் பொருளியலாளரான ஜான் ஏ. ஹொப்சன் ஆகியோரின் பொருளியல் கோட்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டினார். இவர்கள், விரிவடையும் சந்தைகளுக்கான போட்டி உலகளாவிய பிணக்குகளை உருவாக்கும் என்று எதிர்வு கூறியிருந்தனர். பிரித்தானியாவின் முதன்மையான பொருளியல் நிலை, செருமானியத் தொழில் துறையின் விரிவான வளர்ச்சி அச்சுறுத்தியது என்றும், பெரிய பேரசு ஒன்றின் சாதகநிலை

செருமனிக்கு இல்லாத காரணத்தால், அது செருமானிய மூலதனங்களுக்கான இடங்களுக்காகப் பிரித்தானியாவுடன் தவிர்க்கமுடியாதபடி போரிட வேண்டியிருந்தது என்றும் லெனின் எடுத்துக் காட்டினார். இவ் வாதம் போர்க்காலத்தில் பெரிதும் பெயர் பெற்றிருந்ததுடன், பொதுவுடமையியத்தின் வளர்ச்சிக்கும் துணையாக இருந்தது.

ஜூலை நெருக்கடியும் போர் அறிவிப்பும்

முடிக்குரிய இளவரசர் கொல்லப்பட்டதை ஒரு சாக்காக வைத்து சேர்பியப் பிரச்சினையைக் கையாள ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரிய அரசு முற்பட்டது. ஜெர்மனியும் இதற்கு ஆதரவாக இருந்தது. 1914 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 23 ஆம் தேதி, பத்துக் கோரிக்கைகளுடன் கூடிய காலக்கெடு ஒன்றை ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி, சேர்பியாவுக்கு விதித்தது. இக் கோரிக்கைகளுட் சில மிகவும் கடுமையாக இருந்ததால் அதன் சாத்தியப்பாடுகள் குறித்து ஐயம் வெளியிட்ட சேர்பியா ஆறாவது கோரிக்கையை ஏற்க மறுத்துவிட்டது. பதில் அளிப்பதற்கான தொடக்க வரைவுகளில் இந்த ஆறாவது கோரிக்கையை ஏற்க சேர்பியா விருப்பம் தெரிவித்தது எனினும், ரஷ்யாவின் ஆதரவில் நம்பிக்கை வைத்த சேர்பியா பின்னர் இறுதி வரைவில் அதனை நீக்கிவிட்டது. அத்துடன் ஆயத்த நிலைக்கும் ஆணை பிறப்பித்தது. இதற்குப் பதிலாக ஜூலை 28 ஆம் தேதி ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி போர் அறிவிப்பை வெளியிட்டது. தொடக்கத்தில் ரஷ்யா ஆஸ்திரியாவின் எல்லையைக் குறிவைத்து பகுதித் தயார் நிலையொன்றுக்கு ஆணை பிறப்பித்தது. எனினும், ரஷ்யத் தளபதிகள், பகுதித் தயார்நிலை சாத்தியம் அற்றது என "சார்" (Czar) மன்னருக்குத் தெரிவித்ததைத் தொடர்ந்து, ஜூலை 31 ஆம் நாள் முழுத் தயார்நிலை ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டது. போருக்கான ஜெர்மனியின் ஸ்கிளீபென் திட்டம் விரைவாகப் பிரான்சைத் தாக்குவதை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்ததால், ரஷ்யா தயார்நிலைக்கு வர அனுமதிக்க

முடியாத நிலை ஜெர்மனிக்கு ஏற்பட்டது. இதனால், ஆகஸ்ட் முதலாம் தேதி ஜெர்மனி, ரஷ்யா மீது போர் தொடுப்பதாக அறிவித்தது. இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் பிரான்சின் மீதும் போர் அறிவிப்புச் செய்யப்பட்டது. இதன் பின்னர், பாரிஸ் நோக்கிப் படை நடத்துவதற்காக நடுநிலை நாடான பெல்ஜியத்தின் இறைமையை மீறி அதனுடாகச் சென்றது. 1830 ஆம் ஆண்டின் பெல்ஜியப் புரட்சியின் தொடர்பாகச் செய்துகொள்ளப்பட்ட ஒப்பந்தமொன்றின்படி பெல்ஜியத்தின் நடுநிலைமையைப் பிரித்தானியா உறுதிப்படுத்தி இருந்தது. இதன் காரணமாகப் பிரித்தானியாவும் போரில் தலையிட வேண்டியதாயிற்று. இத்துடன் ஆறு ஐரோப்பிய வல்லரசுகளில் ஐந்து போரில் ஈடுபட்டிருந்தன. இது நெப்போலியன் காலத்துக்குப் பிற்பட்டு ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் இடம் பெற்ற மிகப் பெரிய போராக இருந்தது.

மைய நாடுகளிடையே குழப்பநிலை

மைய நாடுகளின் போர் வியூகம் தொடர்புக் குறைபாடுகள் காரணமாகப் பாதிப்புக்கு உள்ளானது. ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் சேர்பியா மீதான படையெடுப்புக்கு ஆதரவு அளிக்க ஜெர்மனி ஒப்புக்கொண்டிருந்தது. எனினும், இதன் விளக்கம் குறித்து இரு நாடுகளிடையே வேறுபாடுகள் நிலவின. ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியத் தலைவர்கள், தமது வடக்கு எல்லையில் ரஷ்யாவைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பணியை ஜெர்மனி ஏற்றுக்கொள்ளும் என எதிர்பார்த்தனர். ஆனால், ஜெர்மனியோ, பெரும்பாலான ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியப் படைகள் ரஷ்யாவுடனான எல்லைக்கு அனுப்பப்படும் என்றும், அதே வேளை தாம் பிரான்சைக் கையாள்வதென்றும் திட்டமிட்டது. இக் குழப்ப நிலையினால், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியப் படைகளைப் பிரித்து ரஷ்ய எல்லைக்கும், சேர்பியாவுக்கும் அனுப்பவேண்டி இருந்தது.

ஆப்பிரிக்கப் படைநடவடிக்கைகள்

போரின் தொடக்ககால நடவடிக்கைகளில் ஒன்று பிரித்தானியா, பிரான்ஸ், ஜெர்மனி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கி ஆப்பிரிக்காவில் இடம் பெற்றது. ஆகஸ்ட் 7 ஆம் நாள், பிரித்தானிய, பிரான்சியப் படைகள் ஜெர்மனியின் பாதுகாப்புப் பகுதியான டோகோலாந்துக்குள் புகுந்தன. ஆகஸ்ட் 10 ஆம் தேதி தென்மேற்கு ஆப்பிரிக்காவில் இருந்த ஜெர்மனியின் படைகள் தென்னாபிரிக்காவைத் தாக்கின. போர்க்காலம் முழுதும் தீவிரமான தாக்குதல்கள் ஆப்பிரிக்காவிலும் அவ்வப்போது நிகழ்ந்த வண்ணமே இருந்தன.

சேர்பியப் படையெடுப்பு

சேர்பியப் படைகள், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரிக்கு எதிரான சேர்ச் சண்டை எனப்பட்ட சண்டையில் ஆகஸ்ட் 12 ஆம் தேதியில் இருந்து ஈடுபட்டிருந்தன. இவை, டிரினா, சாவா ஆகிய ஆறுகளின் தெற்குக் கரையில் இருந்து தற்காப்புத் தாக்குதலை நடத்தின. அடுத்து இரண்டு கிழமைகளில் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரித் தாக்குதல்கள் பெரும் இழப்புக்களுடன் பின்னடைவுகளைச் சந்தித்தது. நேச நாடுகள் கூட்டணியின் குறிப்பிடத்தக்க முதல் வெற்றியான இது, ஆஸ்திரியாவின் விரைவான வெற்றி குறித்த கனவுகளைத் தகர்த்தது. இதனால், ஆஸ்திரியா தனது படைகளில் பெரும்பகுதியை சேர்பிய முனையில் ஈடுபடுத்த வேண்டி ஏற்பட்டதால், ரஷ்ய முனையிலான நடவடிக்கைகள் பலவீனமாயின.

பெல்ஜியத்திலும் பிரான்சிலும் ஜெர்மன் படைகள்

தொடக்கத்தில் இடம்பெற்ற எல்லைச் சண்டைகளில் (14 ஆகஸ்ட்-24 ஆகஸ்ட்) ஜெர்மனிக்குப் பல வெற்றிகள் கிடைத்தன. எனினும் ரஷ்யா கிழக்குப் பிரஷ்யாவைத் தாக்கியதால் மேற்கு முனையில் போராட வேண்டிய ஜெர்மன் படைகள் திசை திரும்பவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தானென்பர்க் சண்டை (17

ஆகஸ்ட் - 2 செப்டெம்பர்) என ஒருங்கே அழைக்கப்பட்ட தொடரான பல சண்டைகளில் ஜெர்மனி ரஷ்யாவைத் தோற்கடித்தது. எனினும் ரஷ்யப் போரினால் கவனம் திசை திரும்பியதால், போதிய வேகமின்மை காரணமாக ஜெர்மனியின் தளபதிகள் எதிர்பாராதபடி, மற்ற முனையில் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன. ஸ்கிளீபென் திட்டப்படி, வலப்புறத்தில் ஜெர்மன் படைகள் பாரிசுக்கு மேற்குப்புறம் முன்னேற வேண்டும். ஆனால், குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட போக்குவரத்து வண்டிகளில் இடவசதி, வேகம் என்பன போதாமையினால், ஜெர்மனியின் வழங்கல் பாதிக்கப்பட்டது. இதனால் இறுதியாக பிரித்தானிய, பிரான்சியப் படைகள் ஜெர்மனியின் படைகளை மார்னே முதற் சண்டை (5 செப்டெம்பர்-12 செப்டெம்பர்) என அழைக்கப்பட்ட போரில் பாரிசுக்குக் கிழக்கே தடுத்து நிறுத்தின. இதனால் மைய நாடுகள் விரைவான வெற்றியைப்பெறும் வாய்ப்பு இல்லாமல் ஆக்கப்பட்டதுடன், அவர்கள் இரு முனைகளில் போரிடவேண்டிய தேவையையும் ஏற்படுத்தியது. ஜெர்மனியின் படைகள் பிரான்சுக்குள் புகுந்து பாதுகாப்பான நிலையில் இருந்ததுடன், பிரித்தானிய பிரான்சியப் படைகளில் 230,000 பேரை நிரந்தரமாகச் செயலிழக்கச் செய்தது. இது ஜெர்மனி இழந்ததிலும் அதிகமாகும்.

பதுங்குபிடிப் போர் தொடக்கம்

முதலாம் உலகப் போருக்கு முந்திய படைத்துறை உத்திகள் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகளுக்கு இணையாக வளரத் தவறியிருந்தன. இப்போது, பெரும்பாலான போர்களில் காலங்கடந்த முறைகளால் ஊடறுக்க முடியாத கவர்ச்சிகரமான பாதுகாப்பு முறைமைகள் உருவாக்கப்பட்டன. முட்கம்பி வேலிகள் பெருமளவில் காலாட் படைகள் முன்னேறுவதற்குத் தடையாக இருந்தன. தொலைதூர கனரக ஆயுதங்கள், 1870 ஆண்டின் ஆயுதங்களைக் காட்டிலும் கூடிய பாதிப்புக்களை

விளைவிக்கக் கூடியனவாக இருந்ததுடன், இயந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் சேர்ந்து, திறந்த வெளிகளைப் படைகள் கடந்து செல்வதைக் கடினமாக்கியிருந்தன. இப் போரில் ஜெர்மனி நச்சு வளிமங்களைப் போராயுதமாக அறிமுகப்படுத்தியது. விரைவிலேயே எதிரணியும் இதனைப் பயன்படுத்தத் தொடங்கியது. எனினும், சண்டைகளை வெல்வதில் இது முக்கிய பங்கு வகித்ததாகத் தெரியவில்லை. நச்சு வளிமங்களின் விளைவுகள் கொடூரமானவையாக இருந்தன. தாக்கப்பட்டவர்கள் மெதுவாகவும், கூடிய வலிகளுடனும் இறந்தனர். இப் போரில், நச்சு வளிமங்கள் மிகுந்த அச்சத்தை விளைவிப்பனவாகவும், மிகவும் கொடூரமான நினைவுகளை ஏற்படுத்தியன ஆகவும் இருந்தன. இரு அணித் தளபதிகளுமே பதுங்குகுழி நிலைகளைப் பாரிய இழப்பின்றித் தகர்ப்பதற்கான வழிமுறைகளைக் கண்டறியத் தவறியிருந்தனர். காலப் போக்கில், தொழில்நுட்பத்தின் உதவியுடன் புதிய தாக்குதல் ஆயுதங்கள் உருவாக்கப்பட்டன. இவற்றுள் குறிப்பிடத்தக்கது "தாங்கி" ஆகும். பிரித்தானியாவும், பிரான்சுமே இதனை முக்கியமாகப் பயன்படுத்தினர். இவர்களிடமிருந்து கைப்பற்றியவற்றையும், தாமே உருவாக்கிய குறைந்த அளவு தாங்கிகளையும் ஜெர்மனியும் பயன்படுத்தியது.

முதலாம் மார்னே சண்டைக்குப் பின்னர், நேச நாடுகளின் படைகளும், ஜெர்மனியின் படைகளும், கடல் நோக்கிய ஓட்டம் (Race to the Sea) எனப்பட்ட, தொடரான பல சுற்றுவழி நகர்வுகளை மேற்கொள்ளலாயின. பிரித்தானியாவும், பிரான்சும் லோரைனில் இருந்து பெல்ஜியத்தின் பிளெமியக் கரை வரை நீண்டிருந்த பதுங்குகுழிகளில் இருந்து போரிட்ட ஜெர்மனியின் படைகளை எதிர்கொள்ளவேண்டி ஏற்பட்டது. பிரித்தானியாவும், பிரான்சும் தாக்குதலில் குறியாக இருந்தபோது, ஜெர்மனியின் படைகள் கைப்பற்றப்பட்ட நிலப்பகுதிகளைப் பாதுகாப்பதை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன. இதனால்,

பாதுகாப்புக்கு ஏற்றவாறு ஜெர்மனியின் பதுங்குகுழிகள் எதிரிப்படைகளினதைக் காட்டிலும் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், பிரித்தானியாவினதும், பிரான்சினதும் பதுங்குகுழிகள் ஜெர்மனியின் பாதுகாப்பு நிலைகளை ஊடறுக்கும் வரையிலான தற்காலிகத் தேவைக்கானவையாகவே இருந்தன. எவருமே வெற்றிபெற முடியாதிருந்த இந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு, இரு பகுதியினருமே அறிவியல், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சிகளைப் பயன்படுத்தலாயினர். 1915 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரலில், 1899 இலும் 1907 இலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட ஹேக் மாநாட்டு முடிவுகளுக்கு எதிராக, ஜெர்மனி குளோரீன் வளிமத்தை முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தியது. இவ்வளிமம் பயன்படுத்தப்பட்ட பகுதிகளில் இருந்து நேசப் படைகள் பின்வாங்கியதால், அவற்றின் முன்னரங்க நிலைகளில் 6 கிலோமீட்டர் (4 மைல்கள்) நீளமான வெளியொன்றை ஏற்படுத்த ஜெர்மனியால் முடிந்தது. கனடாவின் படைகள் இரண்டாம் ஈபிரெ சண்டையில் (Second Battle of Ypres) இந்த உடைப்பை மூடிவிட்டனர்.

சொம்மா சண்டையின் முதல் நாளான 1916 ஜூலை முதலாம் தேதி பிரித்தானியப் படைகளுக்கு மறக்கமுடியாத நாளாக விளங்கியது. இந் நாளில் அப்படைகளுக்கான பாதிப்பு 57,470 போராக இருந்தது. இதில் 19,240 பேர் இறந்துவிட்டனர். பெரும்பாலான பாதிப்புக்கள் தாக்குதல் தொடங்கிய முதல் மணிநேரத்தில் இடம்பெற்றன. சொம்மாத் தாக்குதல் முழுவதிலுமான பிரித்தானியப் படைகளின் இழப்பு சுமார் ஐந்து இலட்சம் பேராகும்.

அடுத்த இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு எந்தத் தரப்பினருமே எதிர்த்தரப்பினருக்கு முடிவான தோல்வியை ஏற்படுத்த முடியவில்லை. எனினும், வேர்டனில் 1916 ஆம் ஆண்டு முழுதும் தொடர்ந்த ஜெர்மனியின் நடவடிக்கைகளும், சொம்மாவில் நேசப்படைகளுக்கு ஏற்பட்ட தோல்வியும், பிரான்சின் படைகளை நிலைகுலையும்

நிலைக்கு அருகில் கொண்டுவந்தது. வீணான முன்னரங்கத் தாக்குதல்களும், நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத முறைகளை இறுக்கமாகப் பின்பற்றியதும், பிரித்தானியாவினதும், பிரான்சினதும் படைகளுக்குக் கடும் இழப்புக்களை ஏற்படுத்தியதுடன், பரவலான படைவீரர்களின் கலகங்களுக்கும் வித்திட்டது.

1915 தொடக்கம் 1917 வரையான காலப்பகுதி முழுவதும், எடுத்துக்கொண்ட போர் உத்திகள், வியூகங்கள் என்பன காரணமாக பிரித்தானியப் பேரரசுக்கும், பிரான்சுக்கும் ஜெர்மனியைவிடக் கூடிய அளவில் இழப்புக்கள் ஏற்பட்டன. ஜெர்மனி, வேர்டன் சண்டையின்போது ஒரேயொரு முக்கிய தாக்குதலை மட்டுமே நிகழ்த்திய வேளையில், ஜெர்மனியின் நிலைகளை ஊடறுப்பதற்காக நேசப்படைகள் பல தாக்குதல்களை நடத்தின. உத்தி அடைப்படையில், ஜெர்மனியின் தற்காப்புக் கொள்கை, இழப்புக்களைத் தாங்கக்கூடிய இலகுவான முன்னணி நிலைகளுடனும், வலுவான எதிர்த்தாக்குதல்களை உடனடியாக நடத்தக்கூடிய முக்கியமான நிலைகளுடனும் கூடிய பதுங்குகுழிப் போருக்கு பொருத்தமானதாக அமைந்தது. இது, எதிரிகளின் தாக்குதல்களைக் குறைந்த இழப்புடன் முறியடிப்பதற்கு உதவியாக அமைந்தது. மொத்தமாகப் பார்க்கும்போது தாக்குதல், தற்காப்பு இரண்டிலுமே உயிரிழப்புக்கள் பாரிய அளவிலேயே இருந்தன.

எந்தவொரு நேரத்திலும் சுமார் 800,000 போர்வீரர்கள், பிரித்தானியப் பேரரசின் சார்பில் மேற்குப் போர்முனையில் இருந்தனர். 1000 பட்டாலியன்கள் வடகடல் முதல், ஓர்னே ஆறு வரையிலான நிலைகளில், நான்கு கட்டச் சுழற்சி முறையில் ஒரு மாத காலத்துக்கு இருந்தனர். இம்முறை தாக்குதல்கள் நடைபெறாத காலத்தில் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. முன்னணி 9,600 கிலோமீட்டர்கள் (5,965 mi) க்கு மேற்பட்ட பதுங்கு குழிகளைக்

கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு பட்டாலியனும், தமது முன்னணி நிலைகளில் ஒரு வாரமும், பின்னர் பின்னுள்ள துணை நிலைகளுக்கு நகர்ந்து அங்கே இன்னொரு வாரமும் பணிபுரிந்தனர். அடுத்த கிழமை அங்கிருந்து பின் நகர்ந்து ஒதுக்கு (reserve) நிலைகளில் இருப்பர். நான்காவது கிழமை நிலைகளை விட்டு நீங்கி இளைப்பாறுவர்.

1917ல் இடம்பெற்ற அராஸ் சண்டையில் பிரித்தானியாவுக்குக் கிடைத்த குறிப்பிடத்தக்க ஒரே வெற்றி விமி மலைமுகட்டைக் கைப்பற்றியமை ஆகும். சர் ஆர்தர் கியூரி (Arthur Currie), ஜூலியன் பிங் (Julian Byng) ஆகியோர் தலைமையிலான கனடாப் படைகள் இதனைக் கைப்பற்றின. தாக்குதல் படைகள் முதல் தடவையாக நிலைகளைக் கைப்பற்றி விரைவாக நிலைகளை வலுப்படுத்தி அவற்றைத் தக்க வைத்துக்கொண்டு நிலக்கரி வளம் மிக்க டுவே (Douai) சமவெளியைப் பாதுகாத்தன.

கடற்போர்

போரின் தொடக்கத்தில், ஜெர்மன் பேரரசு, உலகின் பல பகுதிகளிலும் ஓரளவு தாக்குதற் திறன் கொண்ட கப்பல்களை வைத்திருந்தது. இவை பின்னர் நேச நாடுகளைச் சேர்ந்த வணிகக் கப்பல்களைத் தாக்குவதற்குப் பயன்பட்டன. பிரித்தானிய ராயல் கடற்படை அக் கப்பல்களைத் தாக்கி அழித்து வந்தது. எனினும், வணிகக் கப்பல்களைப் பாதுகாக்க முடியாத சில இக்கட்டான நிலைகளும் ஏற்படவே செய்தன. எடுத்துக்காட்டாக, சிங்டாவோவில் இருந்த கிழக்காசியப் படைப்பிரிவைச் சேர்ந்த இலகு போர்க்கப்பலான எம்டன், 15 வணிகக் கப்பல்களை அழித்ததுடன், ஒரு ரஷ்ய இலகு போர்க்கப்பலையும், பிரான்சின் அழிப்புக் கப்பலொன்றையும் முழுகடித்தது. ஆனாலும், ஜெர்மனியின் கிழக்காசியப் பிரிவைச் சேர்ந்த, ஆயுதம் தாங்கிய கப்பல்களான ஸ்கார்னோஸ்ட்,

நீசெனோ, இலகு போர்க்கப்பல்களான நேர்ன்பர்க், லீப்சிக் மற்றும் இரண்டு போக்குவரத்துக் கப்பல்களுக்கு வணிகக் கப்பல்களைத் தாக்கும் ஆணை வழங்கப்படவில்லை. அவை ஜெர்மனியை நோக்கிச் சென்றன. வழியில் பிரித்தானியக் கப்பற்படையினரை எதிர் கொண்ட டிரெஸ்டென் என்னும் கப்பலும் உள்ளிட்ட ஜெர்மனியின் கப்பல்கள், கொரோனெல் சண்டை எனப்பட்ட சண்டையில் இரண்டு ஆயுதம் தாங்கிய கப்பல்களை மூழ்கடித்தன. எனினும் 1914இ இடம்பெற்ற போக்லாந்துத் தீவுச் சண்டையில், டெஸ்டென் தவிர்ந்த எல்லாக் கப்பல்களுமே அழிக்கப்பட்டன..

போர் தொடங்கியதுமே ஜெர்மனி மீதான கடற் தடையொன்றைப் பிரித்தானியா ஏற்படுத்தியது. இந்த உத்தி, ஜெர்மனிக்கான முக்கியமான இராணுவ, குடிமக்களுக்கான தேவைகளின் வழங்களை நிறுத்துவதில் வெற்றிகண்டாலும், இது முன்னைய இரண்டு நூற்றாண்டுகளாகப் பல்வேறு பன்னாட்டு ஒப்பந்தங்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருந்த அனைத்துலகச் சட்டங்களை மீறுவதாக அமைந்தது. அனைத்துலகக் கடல் எல்லைக்கு உட்பட்ட பகுதிகளில் பிரித்தானியா கடற் கண்ணிகளை விதைத்து, எக்கப்பலும் கடலின் எப்பகுதிக்குள்ளும் நுழைய முடியாதவாறு தடுத்தது. இது நடுநிலைக் கப்பல்களுக்கும் ஆபத்தை விளைவிப்பதாக இருந்தது. இந்த உத்திக்குக் குறைவான எதிர்ப்பே இருந்ததால், அதையே தனது வரையறையற்ற நீர்மூழ்கிக் கப்பல் போருக்கும் ஜெர்மனி எதிர்பார்த்தது

1916 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற ஜூட்லாந்துச் சண்டை முதலாம் உலகப்போரின் மிகப்பெரிய கடற் சண்டையாக உருவானது. இப்போரின் முழு அளவிலான போர்க்கப்பற் சண்டை இது மட்டுமே. இது 1916 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 31 ஆம் நாள், ஜூட்லாந்துக்கு அப்பால் வடகடலில் இடம்பெற்றது.

வைஸ் அட்மிரல் ரெய்ன்ஹார்ட் ஸ்கீர் (Reinhard Scheer) என்பவர் தலைமையிலான கெய்சர்லிச் கடற்படையின் ஆழ்கடல் கப்பற்படையும், அட்மிரல் சர் ஜான் ஜெலிக் கோ தலைமையிலான ராயல் கடற்படையின் கிராண்ட் கப்பற்படையும் மோதிக்கொண்டன. போரில் எவரும் வெற்றிபெறாத நிலை ஏற்பட்டபோதும், பிரித்தானியாவின் பெரிய கடற்படைக்குத் தாக்குப் பிடிக்க முடியாத ஜெர்மனியின் கப்பல்கள் பின்வாங்கிச் சென்றுவிட்டன. எனினும், அவை தாம் இழந்ததிலும் கூடிய இழப்புக்களைப் பிரித்தானியக் கடற்படைக்கு ஏற்படுத்தின. இருந்த போதிலும், பிரித்தானியா கடலில் தனது ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்திய ஒரு நிகழ்வாகவே இது அமைந்தது. அத்துடன் போரின் எஞ்சிய பகுதி முழுவதும், ஜெர்மனியின் கப்பல்கள் அதன் துறைமுகங்களிலேயே இருந்தன.

ஜெர்மன் யூ-போட்டுகள் ஐக்கிய அமெரிக்காவுக்கும், பிரித்தானியாவுக்கும் இடையிலான வழங்கல்களின் போக்குவரத்தைத் துண்டிக்க முயன்றன. தாக்குதல்கள் எச்சரிக்கை எதுவும் இன்றியே வருவது நீர்மூழ்கிப் போரின் இயல்பு ஆகும். இதனால் வணிகக் கப்பல்கள் தப்புவதற்கு மிகவும் குறைந்த சாத்தியங்களே உண்டு. ஐக்கிய அமெரிக்கா இதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்தது. இதனால் ஜெர்மனி தனது தாக்குதல் முறையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. 1915 ஆம் ஆண்டில் ஆர்எம்எஸ் லூசித்தானியா என்னும் பயணிகள் கப்பல் மூழ்கடிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து, பயணிகள் கப்பல்களைத் தாக்குவது இல்லை என்று ஜெர்மனி உறுதியளித்தது. அதேவேளை பிரித்தானியா தனது வணிகக் கப்பல்களை ஆயுதமயமாக்கியது. இது அவற்றை போர்நோக்கமற்ற கப்பல்களுக்கான பாதுகாப்பு விதிமுறைகளுக்கு அடங்காமல் செய்தது. இறுதியாக, அமெரிக்கா போரில் ஈடுபடப்போகிறது என்று உணர்ந்து கொண்ட ஜெர்மனி, கட்டுப்பாடற்ற நீர்மூழ்கிப் போர் என்னும் கொள்கையைக்

கடைப்பிடிக்க முடிவு செய்தது. அமெரிக்கா பெருமளவில் படைகளை வெளியே அனுப்பமுன் நேச நாடுகளின் கடல் வழிகளை நெருக்குவது ஜெர்மனியின் நோக்கமான இருந்தது.

வணிகக் கப்பல்கள் அழிப்புக் கப்பல்களின் பாதுகாப்புடன் கூடிய அணிகளாகச் செல்லத் தொடங்கியதும் யூ-போட்டுகளின் அச்சுறுத்தல்கள் குறையலாயின. இந்த உத்தி யூ-போட்டுகளுக்கான இலக்குகளை இல்லாதாக்கியது. இதனால் இழப்புக்கள் குறைந்தன. புதிய கருவிகளின் அறிமுகம், கடலுக்கு அடியிலேயே நீர்மூழ்கிகளைத் தாக்கக்கூடிய வாய்ப்புக்களையும் உருவாக்கின. கப்பல்கள் ஒன்று சேரும்வரை காத்திருக்க வேண்டி இருந்ததால் அணிகளாகச் செல்லும் உத்தியின் மூலம் வழங்கல்களில் தாமதங்கள் ஏற்பட்டன.

பால்க்கன் போர்

ரஷ்யாவுடன் போரிடவேண்டி இருந்ததால், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி அதன் படைகளின் மூன்றில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே சேர்பியாவைத் தாக்கப் பயன்படுத்த முடிந்தது. பெரும் இழப்புகளுக்குப் பின்னர் ஆஸ்திரியர்கள் சேர்பியாவின் தலைநகரான பெல்கிரேடைக் கைப்பற்றிச் சிறிது காலம் வைத்திருந்தனர். 1914 இன் முடிவில், கொலுபரா சண்டை என அழைக்கப்பட்ட எதிர்த்தாக்குதல் ஒன்றை நடத்திச் சேர்பியர்கள் ஆஸ்திரியர்களை நாட்டை விட்டு விரட்டினர். 1915 ஆம் ஆண்டின் முதல் 10 மாதங்களிலும் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரி தனது ஒதுக்குப் படைகளில் பெரும்பாலானவற்றை இத்தாலியுடன் போரிடப் பயன்படுத்தியது. ஜெர்மனியும், ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியும் சேர்பியாவுக்கு எதிராகத் தாக்குதல் நடத்துவதற்கு பல்கேரியாவை இணங்க வைத்தனர். ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரியின் மாகாணங்களான சிலோவேனியா, குரோசியா, பாஸ்னியா என்பன சேர்பியாவை ஆக்கிரமிப்பதற்கும், ரஷ்யா, இத்தாலி

என்பவற்றுடன் போரிடுவதற்கும் ஆஸ்திரியா-ஹங்கேரிக்குப் படைகளை அளித்தன. மான்டனீக்ரோ சேர்பியாவுக்குத் துணைநின்றது.

ஒரு மாதத்துக்கும் குறைவான காலத்தில் சேர்பியா கைப்பற்றப்பட்டது. மைய நாடுகள் வடக்கிலிருந்து அக்டோபரில் தாக்குதலைத் தொடங்கின. நான்கு நாட்களின் பின்னர் பஸ்கேரியாவும் தெற்கிலிருந்து தாக்கத் தொடங்கியது. இரண்டு முனைகளில் போரிடவேண்டியிருந்த சேர்பியப் படைகள் தோல்வியை உணர்ந்துகொண்டு அல்பேனியாவுக்குப் பின்வாங்கின. அவர்கள் ஒரு தடவை மட்டுமே பஸ்கேரியருடன் போரிடுவதற்காகத் தமது பின்வாங்கலை நிறுத்தினர். சேர்பியர்கள் கொசோவோச் சண்டை என்னும் சண்டையில் தோல்வியடைந்தனர். 6-7 ஜனவரி 1916 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற மொய்கோவாக் சண்டை என்னும் சண்டையின் மூலம் சேர்பியர்கள் பின்வாங்குவதற்கு மான்டனீக்ரோ உதவியது. எனினும் இறுதியில் ஆஸ்திரியா மான்டனீக்ரோவையும் கைப்பற்றியது. சேர்பியப் படைகள் கப்பல் மூலம் கிரீசுக்குச் சென்றன.

பிரிட்டிஷ் போர் வீரர்களின் நாட்குறிப்புகள்

முதலாம் உலகப்போரின் நூற்றாண்டைக் குறிக்கும் நிகழ்வுகளில் ஒரு பகுதியாக முதலாம் உலகப் போரில் பங்கேற்ற பிரிட்டிஷ் ராணுவ வீரர்கள், போரின்போது எழுதிய நாட்குறிப்புகள் பிரிட்டனின் தேசிய ஆவணக் காப்பகத்தால் இணையத்தில் பிரசுரிக்கப்படுகின்றன. 1.5 மில்லியன் நாட்குறிப்பு பக்கங்கள் தேசிய ஆவணக்காப்பகத்தால் பாதுகாத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில், ஐந்தில் ஒரு பங்கு பக்கங்கள் 2014 வரை டிஜிட்டல் முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த டிஜிட்டல் முறையில் பாதுகாக்கப்பட்ட 1944 நாட்குறிப்புகளில் எழுதப்பட்டிருக்கும் குறிப்புகள், பிரிட்டன் போரில் முதலில் பயன்படுத்திய முன்று குதிரைப்படை மற்றும் ஏழு காலாட்படைப் பிரிவுகளின் அனுபவங்களை விளக்குகின்றன. அதிகாரபூர்வ நாட்குறிப்புகள் தவிர, போரில்

பங்கேற்ற பிரிட்டிஷ் ராணுவத்தினர் எழுதிய தனிப்பட்ட நாட்குறிப்புகள் சிலவும் டிஜிட்டல் முறையில் பாதுகாக்கப்பட்டு இணையத்தில் வெளியிடப்படுகின்றன. முதல் பட்டாலியனின் கேப்டன் ஜெம்ஸ் பேட்டர்சன் எழுதி வைத்திருந்த சொந்த நாட்குறிப்பும் இது போல டிஜிட்டல் வடிவில் பாதுகாக்கப்படுகிறது. உலகின் கடைசி முதல் உலகப்போர் வீரர், க்லாட் சூல்ஸ் , ஆஸ்திரேலியாவில், தனது 110வது வயதில், 2011ல் காலமாதை ஒட்டி முதலாம் உலகப்போரின் போது பங்கேற்ற வீரர்கள் யாரும் உயிருடன் இல்லாத நிலையில், இந்த நாட்குறிப்புத் திட்டம் அவர்களது குரல்களை மக்கள் கேட்க வகை செய்யும் என்று கூறப்படுகிறது

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம்

ஜூன் 28, 1919 அன்று கையெழுத்தான வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம், முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிறகு அமைதியைக் கொண்டுவரும் நோக்கம் கொண்டது - ஆனால் அதற்கு பதிலாக இரண்டாம் உலகப் போரையே உருவாக்கியது. ஜெர்மனி போருக்கு முழுப் பொறுப்பையும் ஏற்கவும், மகத்தான இழப்பீடுகளை வழங்கவும், அல்சேஸ்-லோரெய்ன் போன்ற மதிப்புமிக்க பிரதேசங்களை விட்டுக்கொடுக்கவும் கட்டாயப்படுத்தப்பட்ட பிறகு, அது அடுத்த போருக்கு விதைகளை விதைத்தது.

ஜூன் 28, 1919 அன்று கையெழுத்தான வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம், முதலாம் உலகப் போரை முறையாக முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது - ஆனால் அமைதியைக் கொண்டுவருவதற்குப் பதிலாக, வரவிருக்கும் போர்களுக்கான விதைகளை விதைத்தது.

இந்த ஒப்பந்தத்தின் அடித்தளம் மார்ச் 1919 இல் நிறுவப்பட்டது. இருப்பினும், மார்ச் 19 அன்று, அமெரிக்க செனட் இந்த ஒப்பந்தத்தை இரண்டாவது முறையாக நிராகரித்தது, அதை அங்கீகரிக்க மறுத்து, அமெரிக்கா

லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸில் இணைவதைத் தடுத்தது. இதனால், ஆரம்ப விதிமுறைகளை இறுதி செய்ய முடியவில்லை.

இந்த ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியின் மீது தண்டனைத் தண்டனைகளைச் சுமத்தியது, இது நாட்டை பொருளாதார ரீதியாக முடக்கியது மற்றும் அரசியல் ரீதியாக பலவீனப்படுத்தியது. இது குறைகள் குவிவதற்கு சரியான சூழலை உருவாக்கியது, இது இறுதியில் இரண்டாம் உலகப் போருக்கு வழிவகுத்த தீவிரவாத பிரிவுகளின் தோற்றத்திற்கு வழிவகுத்தது.

ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட வழிவகுத்த நிகழ்வுகள்

1918 அக்டோபர் மாத இறுதியில், ஜெர்மனியின் இராணுவ நிலைமை மோசமடைந்தபோது, நாடு முழுவதும் அதிருப்தி அலை வீசியது. கீல் மாலுமிகள் அரசாங்க உத்தரவுகளை மீறினர், ஜெர்மனியில் வேலைநிறுத்தங்களும் போராட்டங்களும் வெடித்தன.

பெருமளவிலான உணவுப் பற்றாக்குறையும், அதிகரித்து வரும் உயிரிழப்புகளும் ஜெர்மன் மக்களின் மன உறுதியைக் குறைமதிப்பிற்கு உட்படுத்தின. வெற்றி இனி சாத்தியமில்லை என்பதை அறிந்த ஜெர்மனியின் நட்பு நாடுகள் போரிலிருந்து விலகத் தொடங்கின.

1918 நவம்பர் 9 ஆம் தேதி, ஜெர்மன் பேரரசர் இரண்டாம் கைசர் வில்ஹெல்ம், தானாக முன்வந்து அரியணையில் இருந்து விலகி ஹாலந்துக்கு இடம் பெயர்ந்தபோது திருப்புமுனை ஏற்பட்டது. இது பிரீடரிக் எபர்ட் தலைமையிலான வைமர் குடியரசு உருவாவதற்கு வழி வகுத்தது.

அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு, நவம்பர் 11, 1918 அன்று காலை 11 மணிக்கு, ஜெர்மனி நேச நாடுகளுடன் ஒரு போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டது, போர் நிறுத்தத்தை அறிவித்தது. வரலாற்றில் இந்த நாள் போர் நிறுத்த நாள் என்று அறியப்பட்டது.

வரலாற்றாசிரியர் வில்லியம் ஆர். கீலர், இந்த ஒப்பந்தம் சமாதானத்தை அடைவதில் தோல்வியடைந்ததை இவ்வாறு விவரித்தார்: " வெற்றி பெற்ற நேச நாடுகளால் துரதிர்ஷ்டவசமான ஜெர்மனியின் மீது 'வெற்றியாளர்களின் நீதி'யாக சுமத்தப்பட்ட அதிகப்படியான தண்டனை ஒப்பந்தம், இரண்டாம் உலகப் போரை தவிர்க்க முடியாததாக மாற்றியதற்கு முக்கியமாகக் காரணம்."

ஆனால் அதைத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட அமைதி ஜெர்மனிக்கு அதிக விலை கொடுத்தது. ஜனவரி 1919 முதல் பாரிஸுக்கு அருகிலுள்ள வெர்சாய்ஸ் அரண்மனையில் சமாதான விதிமுறைகள் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டன. 32 நாடுகளின் பிரதிநிதிகள் நிபந்தனைகளை தீர்த்துக் கொள்ள கூடினர் - ஆனால் ஜெர்மனியர்கள் கூட்டத்திற்கு அழைக்கப்படவில்லை.

ஜெர்மனி மீது அல்ல, மாறாக ஜெர்மனி மீதுதான் தீர்வெடுக்கப்பட்டது, இது ஜெர்மன் மக்களை கோபப்படுத்தியது.

வெர்சாய்ஸ் மாநாட்டை மூன்று முக்கிய நேச நாடுகளான பிரிட்டிஷ் பிரதமர் டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜ், பிரெஞ்சு ஜனாதிபதி ஜார்ஜ்ஸ் கிளெமென்சியோ மற்றும் அமெரிக்க ஜனாதிபதி உட்ரோ வில்சன் ஆகியோரின் முன்னணித் தலைவர்கள் வழிநடத்தினர் - கூட்டாக 'பெரிய மூன்று' என்று அழைக்கப்பட்டனர்.

மூன்று தலைவர்களும் வெவ்வேறு நோக்கங்களுடன் ஒப்பந்தத்தில் நுழைந்தனர்:

பிரான்சின் ஜார்ஜ்ஸ் கிளெமென்சியோ, ஜெர்மனியை கடுமையாக தண்டித்து, அதை பலவீனப்படுத்த விரும்பினார், இதனால் அது மீண்டும் ஒருபோதும் பிரான்சை அச்சுறுத்த முடியாது. போரின் போது பிரான்ஸ் நிறைய பாதிக்கப்பட்டது, மேலும் கிளெமென்சியோ பழிவாங்க விரும்பினார்.

பிரிட்டனின் டேவிட் லாயிட் ஜார்ஜ் மிகவும் பழமைவாதக் கொள்கை கொண்டவர். போருக்கு ஜெர்மனி ஈடுசெய்ய வேண்டும் என்று பிரிட்டிஷ் மக்கள்

விரும்புவதை அவர் அறிந்திருந்தாலும், முற்றிலும் சிதைந்த ஜெர்மனி ஐரோப்பாவை ஸ்திரமின்மைக்கு உள்ளாக்கும் என்பதையும் அவர் அறிந்திருந்தார்.

அமெரிக்காவின் உட்ரோ வில்சன் நிரந்தர அமைதியை உருவாக்குவதில் கவனம் செலுத்தினார். ஐரோப்பாவை மீண்டும் கட்டியெழுப்பவும், மாநிலங்களுக்கிடையே ஒத்துழைப்பை ஊக்குவிக்கவும் நோக்கமாகக் கொண்ட தனது புகழ்பெற்ற பதினான்கு புள்ளிகளை அவர் முன்வைத்தார். புதுப்பிக்கப்பட்ட ஜெர்மனி ஐரோப்பாவின் மறுசீரமைப்புக்கு மிக முக்கியமானது என்று வில்சன் நம்பினார்.

வில்சனின் சமரசத்திற்கான அழைப்புகள் இருந்தபோதிலும், வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் இறுதி விதிமுறைகள் ஜெர்மனிக்கு எதிராக இரக்கமின்றி தண்டனையாக இருந்தன:

- **போர் குற்றப் பிரிவு:** போரைத் தொடங்குவதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் ஜெர்மனி ஏற்க வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்தப் பிரிவு, பிரிவு 231, கசப்பு மற்றும் அவமானம் நிறைந்ததாக இருந்தது.
- **இழப்பீடுகள்:** போரின் போது ஏற்பட்ட இழப்புகளுக்கு நேச நாடுகளுக்கு இழப்பீடாக ஜெர்மனி 6.6 பில்லியன் டாலர்களை செலுத்த வேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இந்த எண்ணிக்கை ஜெர்மனியின் போராடும் பொருளாதாரத்தில் மிகப்பெரிய அழுத்தத்தை ஏற்படுத்தியது.
- **பிராந்திய இழப்புகள்:** ஜெர்மனி அல்சேஸ்-லோரெய்ன் (பிரான்சுக்குத் திரும்பியது) மற்றும் பிரஷ்யாவின் சில பகுதிகள் (போலந்திற்கு மாற்றப்பட்டது) போன்ற முக்கியமான பிரதேசங்களை இழந்தது.
- **இராணுவக் கட்டுப்பாடுகள்:** ஜெர்மனியின் இராணுவம் 100,000 வீரர்களாகக் குறைக்கப்பட்டது. ஜெர்மனி டாங்கிகள், விமானங்கள்

மற்றும் நீர்மூழ்கிக் கப்பல்களை வைத்திருக்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. அதன் கடற்படை ஆறு போர்க்கப்பல்களுக்கு மட்டுமே.

- **ரைன்லாந்தின் இராணுவமயமாக்கல்:** ஜெர்மனிக்கும் பிரான்சுக்கும் இடையிலான இடையக மண்டலமான ரைன்லாந்தில் எந்த வீரர்களையும் வைத்திருக்க ஜெர்மனி அனுமதிக்கப்படவில்லை.
- **அன்சல்ஸ் தடைசெய்யப்பட்டது:** ஜெர்மனியை ஆஸ்திரியாவுடன் சேர அனுமதிக்க முடியாது. எதிர்காலப் போர்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கும் லீக் ஆஃப் நேஷன்ஸ் என்ற வில்சனின் தொலைநோக்குப் பார்வை உருவாக்கப்பட்டது. அமெரிக்கா போன்ற பெரும் வல்லரசுகளால் லீக் போதுமான அதிகாரத்தையும் ஆதரவையும் பெறவில்லை, எனவே எதிர்பார்த்தபடி செயல்பட முடியவில்லை.

ஜெர்மன் பழிவாங்கலும் அவமானமும்

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ஜூன் 28, 1919 அன்று ஜெர்மனியின் எதிர்ப்பின் பேரில் கையெழுத்தானது. வெய்மர் அரசாங்கத்தின் தலைவரான பிரீட்ரிக் எபர்ட், இந்த விதிமுறைகளை " நம்பமுடியாதது மற்றும் தாங்க முடியாதது" என்று விவரித்தார்.

நேச நாடுகளின் படையெடுப்பிலிருந்து ஜெர்மனி வெற்றிகரமாக தன்னைத் தற்காத்துக் கொள்ள முடியுமா என்று அவர் தனது இராணுவத் தலைவர்களிடம் கேட்டார். அது சாத்தியமற்றது என்று அவரிடம் கூறப்பட்டபோது, ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திடுவதைத் தவிர வேறு வழியில்லை எபர்ட்.

இந்த ஒப்பந்தத்தை பெரும்பாலான ஜெர்மானியர் தேசத்துரோகமாகக் கருதினர். தேசியவாதிகளும் இராணுவத் தலைவர்களும், ஒப்பந்தத்தை பேச்சுவார்த்தை நடத்திய அரசியல்வாதிகளால் ஜெர்மன் இராணுவம் " முதுகில் குத்தப்பட்டது" என்ற கட்டுக்கதையைப் பரப்பினர்.

வெய்மர் அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்ட அவமானகரமான விதிமுறைகளுக்காக 'நவம்பர் குற்றவாளிகள்' என்று முத்திரை குத்தப்பட்டது.

இரண்டாம் உலகப் போருக்கு வழி வகுத்தல்

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் ஜெர்மனியை பொருளாதார ரீதியாகவும் அரசியல் ரீதியாகவும் பலவீனப்படுத்தியது. 1920களில் மிகை பணவீக்கம் மற்றும் பாரிய வேலையின்மை ஆகியவை வீமர் குடியரசை அழுகச் செய்தன, மேலும் தீவிரவாத சித்தாந்தத்திற்கு வளமான நிலத்தை அளித்தன.

அடால்ஃப் ஹிட்லரும் அவரது நாஜி கட்சியும் இந்த ஒப்பந்தத்தின் மீதான மக்களின் கோபத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு, அதன் விதிகளைத் தலைகீழாக மாற்றி ஜெர்மனியின் மகத்துவத்தை மீட்டெடுப்பதாக உறுதியளித்தனர்.

வரலாற்றாசிரியர் ஜாக் பெய்ன்வில் எழுதினார்: "வெர்சாய்ஸில், நிராயுதபாணியான சக்தியும் நிராயுதபாணியானது என்றும், பிளவுகள் மட்டுமே வலிமைக்கான ஒரே சோதனை என்றும் நம்பியதில் தவறு செய்யப்பட்டது."

1930களின் தொடக்கத்தில், கிங்-டிரெட்டிக்கு எதிரான ஜெர்மனியின் சீற்றம் இறுதியாக ஒரு கொதிநிலையை அடைந்தது. வெர்சாய்ஸ் நிலைமைகளை மாற்றியமைத்தல், இழந்த பிரதேசத்தை மீட்டெடுப்பது மற்றும் ஜெர்மன் இராணுவ வலிமையை மீண்டும் உயிர்ப்பித்தல் என்ற வாக்குறுதியின் அடிப்படையில் ஹிட்லரின் அதிகார உயர்வு அமைந்தது.

சமாதானத்திற்கான ஒரு நியாயமான மற்றும் சமநிலையான பொறிமுறையை உருவாக்க ஒப்பந்தத்தின் இயலாமை இறுதியாக உலகை மற்றொரு அழிவுகரமான போரை நோக்கித் தள்ளியது - இரண்டாம் உலகப் போர்.

வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம், நீண்டகால தாக்கங்களைக் கருத்தில் கொள்ளாமல் தண்டனைக்குரிய சமாதான விதிமுறைகளை விதிப்பதன் ஆபத்துகளுக்கு ஒரு

பாடமாகும். மற்றொரு போரைத் தடுக்கும் நோக்கில் இருந்தாலும், அதன் கடுமையான விதிகள் வெறுப்பையும் உறுதியற்ற தன்மையையும் தூண்டி, இரண்டாம் உலகப் போரை கிட்டத்தட்ட தவிர்க்க முடியாததாக மாற்றியது

சுய மதிப்பீட்டு வினாக்கள்:

1. ஆயுத அமைதி யுகம் என்றால் என்ன? இது எப்போது தொடங்கியது மற்றும் ஏன் முக்கியமானது?
2. மும்முனை கூட்டணி எந்த நாடுகளைக் கொண்டது? அதன் முக்கிய நோக்கம் என்ன?
3. மும்முனை எதிர்க்கூட்டணி என்ன? அதன் முக்கிய உறுப்பினர்கள் யாவை?
4. பால்கன் போர்கள் எப்போது மற்றும் எங்கு நடைபெற்றது? அதன் முக்கிய காரணங்கள் என்ன?
5. பால்கன் போர்கள் எப்படி முதல் உலகப் போர் தொடங்குவதற்கு வழிவகுத்தன?
6. முதல் உலகப் போர் எப்போது தொடங்கியது? அதன் முக்கிய காரணங்கள் என்ன?
7. அமெரிக்கா உலகப் போரில் எப்போது மற்றும் ஏன் நுழைந்தது?
8. அமெரிக்காவின் உலகப் போரில் நுழைவதற்கான முக்கிய காரணங்களை விளக்கவும்.
9. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தம் எப்போது கையெழுத்தானது? அதன் முக்கிய அம்சங்களை விவரிக்கவும்.
10. வெர்சாய்ஸ் ஒப்பந்தத்தின் விளைவுகள் எவை? இது உலக அரசியல் மற்றும் பொருளாதாரத்தில் எவ்வாறு மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது?